

Můj Milý

Adrian Ebens

Můj Milý

© 2019 Adrian Ebens

Fatheroflove.info
adrian@life-matters.org

Poprvé publikováno v březnu 2012

Pro Lorelle

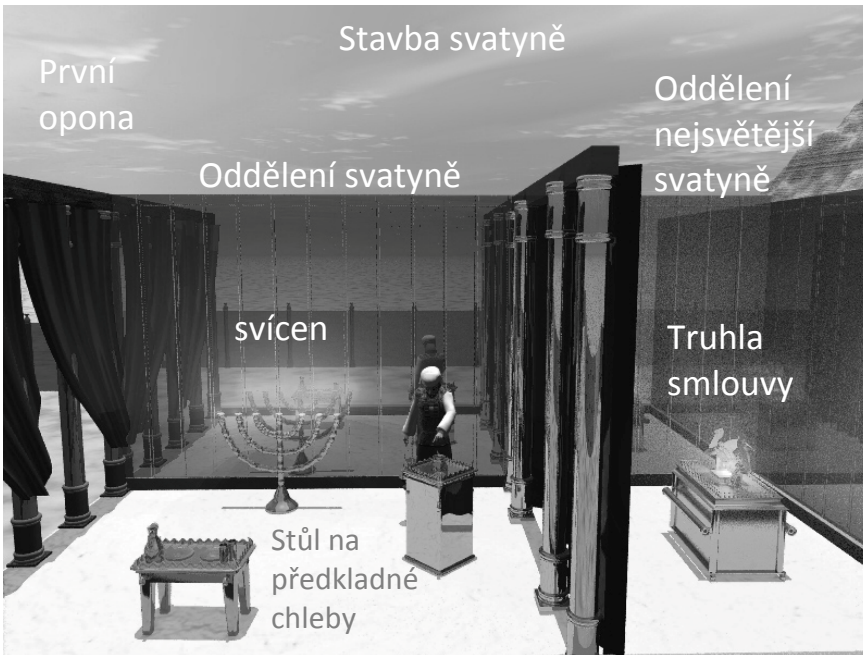
Moji společníci, pomocníci a nejdražšího pozemského přítele

Obsah

Předmluva.....	8
Oddíl první. Pozvání.....	10
1. Ženich.....	10
2. Vábení.....	14
3. Zmatení.....	19
4. Dveře.....	24
5. Mosazný oltář.....	28
Mezihra I.....	33
6. Mosazná mísa.....	34
7. Další zmatení.....	38
Oddíl 2. Dvoření.....	46
8. Vnější opona.....	46
9. Světlo světa.....	52
10. Chléb života.....	57
Mezihra II.....	62
Oddíl 3. Váhání mezi dvěma názory.....	63
11. Válka mezi tělem a duchem.....	63
12. Drama přeměněné identity.....	68
13. Hry s myslí.....	72
14. Dům z karet.....	77
Mezihra III.....	83
Oddíl 4. Vysvobozen mým Milým.....	84

15. Elijáš	84
16. Ve všem přitažlivý	90
17. Přечиšťovatelův oheň	95
18. Apollyon	101
19. Zastánce	106
Mezihra IV.....	111
Oddíl 5. Nejsvětější	113
20. Zasnoubeni Věkovitým	113
21. Před Archou úmluvy	117
22. Radost z mého Milého	122
Dohra	128

Cesta do Nejsvětější svatyně (svatyně svatých)

Předmluva

Slyším jeho kroky a tep se mi očekáváním zrychluje.

Slyším jeho hlas jako zvuk mnoha vod. Je jako sladký balzám pro moji duši. Můj Milý volá. Mohl bych to být já, na koho On volá? Jak mohu chovat v nitru tak vzácnou naději? Odkud pramení tento pocit? Proč bych se měl počítat za hodného Jeho pozornosti - tohoto mocného Knížete, Milého Syna velkého Otce?

Troufám si vůbec doufat? Neodhalí to pošetlost mojí mysli? Nebudu terčem výsměchu a pohrdání za své dětinské snění? Toto je ten mocný a udatný Kníže, síla a pýcha svého majestátního Otce; jak by bylo možné, aby volal mne?

Poslouvejte! Slyšíte v tom tichu? On volá znovu! Jeho hlas, ten nej příjemnější, proniká chladným nočním vzduchem a hledá Své milované. Ach má duše, nepoddávej se pochybnostem! Nevystavuj se šířpům pohrdajících! Volá mne; ano, to mne volá. Slyším své jméno! Jistě volá mne!

Ó, můj Milý, zde stojím! Každé vlákno mé bytosti je plno nadšením pro tebe. Vše, čím jsem, je tvé. Víra roztáhne křídla a na odvaze přeplytí majestátní hory pokryté růžemi do dolin, kde voní lilie.

Vidím ho! Dívám se z vrcholu Sykomory, cožpak vy Jej nevidíte? Můj Milý přichází; touha všech věků přichází! Ó drahý Věkovitý, dej mi sílu; mé srdce se zastavilo radostí; jsem přemožen potěšením! Pospíchám se svou žádostí k němu, mému Milému.

Ó dcery jeruzalémské, radujte se se mnou, neboť jej vidím v tak nesrovnatelné nádheře; ó, jak jej miluji! Z mlhy přichází tento majestátní

Můj Milovaný

Kníže vonící myrhou a kadidlem. Otáčím hlavu a napínám zrak, jen abych uviděl, že skutečně hledá mne.

Poté se probudím. Kde to jsem? Co se stalo? Bylo to všechno sen? Oklamal jsem sám sebe dětinskou nadějí? On mne jistě hledá! Jsem si tím jistý. Neztrácej odvahu, má duše. Důvěřuj, ano, důvěřuj, že hledá právě tebe.

Oddíl první. Pozvání

1. Ženich

Otec povstává ze Svého trůnu a v ohnivém voze sestupuje do Nejsvětější svatyně v objektu svatyně v nebesích. Trůny jsou rozloženy a usedl Věkovitý. Prorok Daniel, který tuto scénu pozoruje ve vidění, odhaluje, že Jeho oděv je bílý jako sníh a jeho vlasy jsou jako čistá vlna. Trůn obklopují miliony andělů; někteří se dění přímo účastní, zatímco zbývající v očekávání pozorují tuto velkolepou scénu.

Syn člověka se od dob, kdy opustil Zemi, podílí na vzácném díle přimlouvání se za padlé syny a dcery Adama. Modlitby svatých stoupají k Otci se žádostmi o odpuštění, milosrdenství, sílu, odvahu, světlo, útěchu a povzbuzení. Ježíš věrně předkládá tyto žádosti svému Otci a nabízí svou krev ve prospěch svých pozemských bratří.

Otec v srdcích těchto žadatelů spatřuje Ducha jeho Syna; jelikož vidí jejich lásku k jeho Synovi a důvěru v jeho Slovo, že "kdokoliv v něj uvěří, nezahyne, ale bude mít věčný život" (Jan 3:15), Otec světel milosrdně vysílá utěšujícího Kristova Ducha s uzdravením, milosrdenstvím, láskou, silou a radostí.

Ačkoliv toto posvátné dílo Kristovy prostřednické služby bylo zatemněno mystickou filozofií síly malého rohu, miliony duší dosud nacházejí přístup

k milosrdenství skrze Krista, jejich Pána a Spasitele. Napříč staletími doby Temna mohli Boží svatí s odvahou přicházet k trůnu milosrdenství ve vědomí, že Syn Boží "je stále živ, aby se za ně přimlouval." (Židům 7:25).

Na mnoha místech v Písmu zanechal Bůh doklady časů, kdy na Kristově přimluvě bude záviset významná změna. Pavel mluvil s Felixem o "budoucím zúčtování" (Skutky 24:25). Jan uviděl letět středem nebe posla či anděla, jak předpovídá čas, kdy "hodina jeho Soudu nadejde" (Zjevení 14:6, 7). Také viděl otevření chrámu Boha v nebi a archu Jeho zákona mimo jiné s blesky, hlasy a hromy. (Zjevení 11:19)

V přípravě na tuto hodinu zúčtování byla země osvětlena nebeským poselstvím o tom, že Kristus přichází. Strukturu tohoto proroctví horlivě rozkrýval například William Miller, který vysledoval čas očistění Svatyně na rok 1844. Misijní stanice po celém světě hlásaly zprávu, že Kristus přichází! Kristus vskutku přicházel, ale nikoliv na zem pro svou nevěstu, ale spíše ke svému Otci pro určení, kdo bude jeho nevěstu představovat. Ta svatba se neodehrává po Druhém příchodu, ale před ním!

Moudrým pannám, které slyšely volání "Hle, ženich přichází!", bylo umožněno zvážit správnost svého porozumění tomu, kam se Ženich ubírá. A tak čteme:

V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle — s **oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému** a před něj směl předstoupit. (14) Byla mu dána vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také jeho království, jež nebude zničeno. Daniel 7:13-14.

Když byl Ježíš na oblacích přenesen k Věkovitému, celý koncept posvěcení pro křesťana se změnil. Do těch dob měli ti, kdo věřili v Krista, jen malé ponětí o tom, že přijde čas, kdy dílo odpuštění za hřích se zastaví ještě *předtím*, než si Kristus přijde pro svoji nevěstu.

Ženich

Hle, posílám svého posla a připraví cestu přede mnou. Panovník, kterého hledáte, **vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete**, hle, přijde, praví Hospodin zástupů. (2) **Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže?** Vždyť on je jako zlatníkuv oheň a prادلákuv louh. (3) **Posadí se jako zlatník a čistí stříbra**, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro a budou Hospodinu přinášet spravedlivé přídavné oběti (4) a Hospodinu bude přídavná oběť Judy a Jeruzaléma příjemná jako za dnů dávných, jako v letech pradávných. (5) **Přiblížím se k vám se soudem** a budu rychlým svědkem proti čarodějům, cizoložníkům a těm, kdo lživě přísahají, těm, kdo utlačují za mzdu najatého, vdovu a sirotka, křivdí příchozímu a nebojí se mě, praví Hospodin zástupů. Malachiáš 3:1-5.

Když Boží lid pečlivě studoval biblická proroctví, objevil, že ti, kdo vydrží den jeho příchodu, projdou zlatníkovým ohněm (ohněm výhně) a budou přečištěni jako zlato a stříbro. Objevili, že Bůh k nim ve svém soudu přijde tak blízko, že před ním budou stát bez prostředníka za hřích. (Izaiáš 59:16).

Zkušenost Nejsvětější svatyně přivede Boží lid do tak důvěrného spojení s jejich Spasitelem, že o nich skutečně lze říci:

Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je. 1. Janův 3:2.

Když byl Ježíš poprvé přenesen před Otce, většina křesťanského světa odmítla přijmout zaprvé to, že Kristus přichází, a za druhé že přichází k Věkovitému, aby obdržel království skrze proces Soudu.

Tento Soud dovolí Ženichovi propátrat srdce jeho nevěsty a vidět, zda jej skutečně miluje a důvěřuje mu. Věří mu natolik, aby ji přenesl před onen Soud? Věří nevěsta, že On ji dokáže dovést až do bodu, kdy bude moci žít bez přímlyvce za hřích? Budou jeho sliby vůči ní trvat a přivedou ji do přístavu odpočinku?

Zážitek Nejsvětější svatyně vyžaduje, aby budoucí nevěsta blíže prozkoumala svého budoucího Manžela tak jako On blíže prozkoumává ji. Kdo je tento Syn

člověka? Odkud přichází? Jaké je jeho pověření? Jaký je jeho vztah k Věkovitému, Otcí? Proč vyžaduje tak podrobný proces přečištění? Je možné, aby měl někdo důvěrný vztah s někým, o jehož původu neví téměř nic? Byla by tomu někomu svěřena důvěra přenést jiného člověka skrze zkušenost Nejsvětější svatyně?

Tohle nás přivádí k tématu této knihy, tedy naučit se o Synu člověka vše, co můžeme, v kontextu zážitku z oddělení Svatyně svatých. Zatímco by bylo možné jednoduše vyjmenovat o tomto Knížeti života veškerá fakta obsažená v Písmu, zkušenost z Nejsvětější svatyně nás zve ke sňatku, a tudíž připravuje dějiště pro vyprávění milostného příběhu. Myslím, že pokud je možnost, tak většina z nás upřednostňuje příběhy před holými fakty.

V následujících kapitolách s vámi budu sdílet svou zkušenost s tím, jak jsem poznal tohoto Ženicha a proč jsem se do něj zamiloval. Ukážu vám, jak uchvátil mé srdce a proč stál za opuštěním všeho, co lze získat.

Ježíš je cestou k životu a v Žalmech je nám řečeno, že:

Bože, tvá cesta *je* v svatosti ¹⁸³⁸; kdo *je* BOHEM, velikým jako Bůh?
Žalmy 77:13 (MPCZ).

[1838] N. „ve svatyni

Tento milostný příběh bude vystavěn na cestě Svatyní počínaje bránou (dveřmi) a vedoucí přímo do oddělení Nejsvětější svatyně. K tomuto hlavnímu tématu se přidají prvky příběhu z knihy *Poutníková cesta* spolu s tématy obsaženými v Šalamounově písni.

2. Vábení

Při pohledu na hvězdné nebe jsem stál jako přimražený. Pod bezmračnou oblohou jsem byl svědkem majestátu a velikosti galaxie Mléčná dráha. To je jedna z mých nejranějších vzpomínek na setkání se svým Stvořitelem. Byly mi čtyři roky a živoucnost té vzpomínky mám dosud v mysli. Jaká krása, jak úžasný pohled se naskytl mým očím. Jako dítě jsem se poučil o tom, že:

Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou.
Žalmy 19:1.

Hospodinovým slovem byla učiněna nebesa a dechem jeho úst všechn jejich zástup. Žalmy 33:6.

Moje maminka využila každou příležitost k tomu, aby mi říkala, že Bůh stvořil tento svět a všechno v něm. Tyto myšlenky pohřbilo mnoho vzrušujících aktivit, jaké mohlo bezstarostné dítě v sedmdesátých letech 20. století vykonávat. Většina mého dětství se soustředila kolem her s kamarády, chození do školy a (za)bavení se. Prohledávám svou paměť ve snaze najít momenty, kdy byla moje pozornost uchválena hlasem mého Milého.

Mohu předpokládat, že se odehrálo mnoho věcí, ale body milostného příběhu propojuje to, co pramení z paměti. Existují věci, které si připomínám skrze negativní zážitky. Vzpomínám si na jeden večer, kdy se moji rodiče účastnili nějakého koncertu a jeden z jejich přátel se staral o mě a moji sestru. Vzdáleně si vybavuji úzkost, kterou jsem cítil, když jsem bdělý ležel v posteli a napínal uši ve snaze uslyšet zvuk blížícího se auta na naší příjezdové cestě.

Ačkoliv jsem to tehdy nerozeznával, nyní vidím, že moji rodiče projevovali ochranu mého Milého. Mám jasné vzpomínky na pocit bezpečí ve vědomí síly mého otce, obzvláště když mě objal a pevně držel. Z mého pohledu dokázal otec běhat jako vítr, zvedat těžké věci, lадně a přitom mocně zacházet se sekerou a postavit cokoliv. Moje zkušenost potvrzuje pravdu, že:

Koronou starců jsou vnuci, okrasou synů jejich otcové. Přísloví 17:6.

Můj Milý umístil mého otce do mého života jako výraz Jeho síly, milosrdenství a schopnosti učinit cokoliv pro lásku a ochranu svých dětí. Druhé, co si vybavuji, je povzbuzení, soucit a něžnost mé matky. Šlo o zvláštní dobroty, které pekla, říznutí a škrábance, které ošetřovala, její povzbudivý hlas, když jsem překonal nějakou překážku nebo její klidný hlas citující Žalmy, zatímco nad naším příbytkem přecházela zuřivá bouře. Takže opět skrze hlas své matky jsem mohl slyšet hlas mého Milého.

Díky setkání s rozlícenou pakobrou páskovanou a nevysvětlitelnému uniknutí jistému zranění při jedné autonehodě jsem si začal uvědomovat ochranu mého Milého. Velký dojem na mě udělal matčin oblíbený text z Písma:

Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich. Žalmy 34:8, (BKR).

Vzdáleně si vzpomínám na obrázek z biblických příběhů, které mi matka předčítala. Byl na něm malý chlapec v červeném autíčku, na kterého se blížilo auto a anděl s velkými křídly, který se postavil na ochranu chlapce před autem. Bylo to velmi utěšující poselství od mého Milého, které ukazovalo, jak On Své anděly posílá na naši ochranu.

Otcova víra v Boha byla prostá a praktická. Vzpomínám si na dvě jím zmiňované věci: zachovávej Boží přikázání a miluj svého bližního. Kladl důraz obzvláště na dva texty:

Slovo na závěr všeho, co bylo řečeno: Boha se boj a jeho příkazy zachovávej, protože toto se týká každého člověka. Kazatel 12:13.

Všechno, co byste chtěli, aby lidé činili vám, číňte i vy jim; neboť to je Zákon a Proroci. Matouš 7:12.

Jeho důraz na konání správných věcí a poctivost způsobil, že jsem si vypěstoval citlivé svědomí. Vzpomínám si na několik případů, kdy jsem porušil zákon, a moje svědomí bylo zasaženo vinou. Vzpomínám si, jak jsem se v slzách modlil k Bohu o odpuštění, když mi bylo šest let. Dnes je pocit viny zpravidla vnímán jako nežádoucí věc. Já přesto děkuji Bohu za takto citlivé svědomí. Skrze něj slyším milující, vedoucí, varující hlas mého Milého.

Vábení

Rodiče jednou koupili desetisvazkovou sérii nazvanou "Biblický příběh". Některé z těchto příběhů jsme měli na vinylových nahrávkách. Vzpomínám si, jak jsem poslouchal příběh Mojžíše a Rudého moře, Jozua a Jericha, Davida a Goliáše, Elijáše a Elišy. Tuto sérii máme doma dodnes a mnohé z obrázků mi vrací vzpomínky na dětství. Tyto příběhy navázané na ochraňující a výchovnou péči mých rodičů mi umožnily v náznacích vnímat mého Milého. Skrze tyto příběhy mě Milovaný poučil o příběhu tohoto světa, jak začal, co se pokazilo, o onom konfliktu mezi dobrem a zlem, výkupném za hřích, jak tento svět skončí a jaká bude odměna těch, kdo milují Boha a zachovávají jeho přikázání včetně Šabatu (Soboty).

Vzpomínám si, že jsem chodil do sboru a do sobotní školy a rovněž do sborové základní školy. V prvních dvanácti letech života jsem měl jen málo - pokud vůbec nějaké - zážitků týkajících se duchovních záležitostí. Pamatuji si vybarvování obrázků, zpívání písní, hraní si s chmýřovitou plstí, ale nemám žádnou vzpomínku na jakýkoliv duchovní vliv. Ještě více se divím tomu, že ačkoliv jsem během těch prvních dvanácti let poslouchal mnoho příběhů o Ježíšovi, nevzpomínám si téměř na nic. Mám jednu či dvě vzpomínky na volání dopředu „k oltáři“ a můj pocit tlaku mnoha očí, které se na mě dívají s vědomím, že ti, kdo předstoupili dopředu, tak ti byli vnímáni jako dobří a ti ostatní byli vnímáni jako špatní.

Náš sbor má mládežnickou organizaci zvanou Pathfinders (hledáči stezky), ve které mladý člověk postupuje po různých úrovních určité práce v kurzech a splněných aktivitách. Ve věku dvanácti let jsem si měl jakožto součást kurzu pročíst Bibli. Byl to první čas, kdy jsem skutečně přišel s Bibli do kontaktu. Mám několik vzpomínek na příběhy v Genesis a Numeri. Přiznávám, že Leviticus jsem oproti ostatním knihám Bible přečetl jen velmi zběžně! Pamatuji si další příběhy ze Starého zákona a Evangelii. Ačkoliv mojí motivací bylo především dokončit zadaný úkol, v mém srdci zároveň vzrůstal zájem, který vzbuzoval otázky ohledně určitých příběhů a zvyšoval moji zvědavost. Tehdy jsem poprvé skutečně okusil Slovo Boží. Součástí mojí práce v kurzu

bylo zapamatovat si třiadvacátý Žalm a Kristovo kázání nahoře v páté kapitole Matouše. Zvláště mě ovlivnila tato slova:

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. (2) Dává mi uléhat na travnatých pastvinách, přivádí mě k vodě na místech odpočinku. (3) Obnovuje mou duši, pro své jméno mě vodí po pravých stezkách. (4) I kdybych šel údolím nejhlubší tmy, nebudu se bát zlého, neboť ty jsi se mnou. Tvé žezlo a tvá hůl mě potěšují. (5) Připravuješ mi stůl před zraky mých nepřátel, mažeš mi hlavu olejem, můj kalich přetéká. (6) Dobrota a milosrdenství mě budou jistě provázet po všechny dny mého života. Po dlouhé časy se budu vracet do Hospodinova domu. Žalmy 23:1-6.

Právě v této pasáži mě můj Milý poprvé skutečně přiměl o něm rozjímat. Když jsem četl slova "Hospodin je můj pastýř", pomyslel jsem na někoho, kdo se s něžností stará o ovce a vyhlíží, zda se na obzoru neblíží jakékoliv nebezpečí. Spojil jsem si tak Ježíše s Pastýřem. Poté mi na mysli pozvolna vyvstala otázka: *Co znamená "Nebudu mít nedostatek"?* Vybavuji si úvahy nad tím, že nebudu nic postrádat, protože Pastýř mi zajistí vše potřebné. Můj Milý ke mně promlouval skrze své Slovo. Ten hlas byl jemný a lehký, přesto jsem však cítil klid vod, o kterých jsem četl. Jak jen bych si přál, abych dokázal naslouchat tomuto hlasu bez rušení, ale vyskytoval se i jiný hlas, o kterém budeme hovořit v další kapitole a který odváděl moji pozornost, klamal mne, lichotil mi, děsil mne a odrazoval.

V této době jsem se účastnil studia Bible s naším pastorem sboru při přípravě na křest. Na tyto lekce si příliš nevzpomínám, ale měl jsem pocit, že Boha, moje rodiče a můj sbor toto rozhodnutí těší. Neměl jsem žádnou určitou představu o Bohu, kterému jsem se zavazoval sloužit. Věděl jsem, že existuje Bůh a že Ježíš je jeho Syn. Učil jsem se o Svatém Duchu, ale neměl jsem žádné skutečné ponětí o jeho díle. Věřil jsem, že Bůh seslal svého Syna do světa a že pokud budu věřit v Ježíše, budu mít věčný život. Byla to prostá transakce učiněná v prosté víře.

Když se zamýšlím nad mými ranými lety, ruku mého Milého vidím na mnoha místech. Byly umístěny základní kameny, které mě poháněly směrem

Vábení

k vědění o mém Pánu. I přes veškeré tyto výhody však moje dědictví po Adamovi a prostředí, ve kterém jsem vyrůstal, učinily můj křest na pocit mnohem méně významným, než býval mohl být. Za veškeré tyto roky nabývaného vzdělání jsem stále ve skutečnosti nevěděl o mém Milém dost na to, aby měl můj křest skutečný smysl. Nad mým sborem se rovněž přeháněly mnohé boční proudy, které odsouvaly mého Milého dále ode mne a mimo můj dosah.

Věřím, že Bůh byl potěšen mým závazkem vůči Němu a jeho Synovi, přesto však bylo mé prosté dětské odevzdání záhy zcela podkopáno sklizní plevele, který se tomu zlému podařilo zasít do mého života.

3. Zmatení

Hlas mého Milého pomazal mé dětství skrze něžnou milující péči mých rodičů, skrze má setkání s přírodou a pomocí příběhů z Bible. Vábení to bylo jemné a citlivé, přesto teď s úsměvem vzpomínám na ten mír, klid a požehnání, jaké jsem vnímal z těchto setkání. Kéž by to bývalo bylo jediným hlasem, který mé uši slyšely.

Nebylo lehké slyšet hlas mého Milého, protože ačkoliv mi byl nablízku, zněl vzdáleně. Jiný hlas se objevil mnohem blíže. Byl hlasitější, neodbytnější a někdy velmi mocný. Tento hlas lze nejlépe vystihnout těmito verši:

A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží
vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu.
(14) Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. Izaiáš
14:13-14.

Tento hlas ve mně měl přirozenou rezonanci. Naznačoval, že štěstí lze najít v zábavě a kratochvích, ve sladkostech (lízátka v Austrálii!) a komiksech, v přitahování pozornosti a obdivu. Záhy jsem zjistil, že mít vlastní publikum, rozesmívat je nebo vzbuzovat obdiv přináší vysokou míru spokojenosti. Emoce vyskytující se v mé duši se pocitově podobaly těm, které jsem zažíval při pohledu na nebe nebo objetí mých rodičů. Oba hlasy mi připadaly skvělé; pouze jsem nedokázal rozlišit rozdíl mezi těmito hlasy.

Tento hlas mě povzbuzoval nacházet potěšení v dortech, cukrátkách, zmrzlíně a šumivých nápojích. Omezování ze strany rodičů mě přimělo nahlas a dlouze si stěžovat, dokud jsem nepocítil trestající prut. Televize byla významným vzdělávacím prostředkem. Sledoval jsem, jak postavy se superschopnostmi vítězí nad nebezpečnými protivníky. Pozoroval jsem, že rodiny, které se zdály podobné té mojí, tak se vyrovnávají se životními výzvami pomocí vlastní inteligence bez nutnosti modlit se. Sledoval jsem filmy pro děti, které zobrazovaly šťastné konce bez toho, aby ústřední postavy pociťovaly potřebu Boha, Bible nebo modlitby.

Zmatení

Součástí mého nevyloveného vzdělávání ve škole bylo zjištění, že štěstí vychází z přitahování zájmu a pozornosti mého okolí. Tento nepsaný zákon mě podněcoval, že pokud chci dosáhnout schválení, musím pilně studovat. Jako malému dítěti se mi studijní píle nezdála nijak lákavá; objevil jsem tudíž jiné způsoby, jak si získat pozornost! Vystupovat jako bavič přitahovalo zájem spolužáků a způsobovalo, že učitel přerušoval výuku jen kvůli mně! Byl to tehdy skvělý pocit, dokud to trvalo. Přesto mě však opět ten prut nápravy poučil o tom, že vyhledávat tento druh pozornosti má svoje důsledky.

Když nad tím uvažuji, hlas pokušitele mě tlačil dvěma směry. Buď jsem se snažil získat si pozornost žerty a protestováním vůči autoritám v mém životě, nebo jsem usiloval získat pozornost autorit a obdiv přátel skrze vytrvalou píli ve studiu, úspěch a svoji příkladnost. Tak jako tak mi tento hlas naznačoval, že štěstí pramení z pozornosti nějakého druhu publika.

Čím méně mi připadalo, že rodiče schvalují moje jednání, tím více mě hlas pokušitele tlačil k popírání autorit a žertovným výstupům. Čím více jsem pociťoval schválení rodičů, tím více jsem se snažil odlišit svými dobrými známkami ve škole. Přesto to nebylo vše. Také jsem se snažil dokázat své rodině a přátelům, že jsem dobrým křesťanem. V tomto kontextu mi hlas mého Milého a hlas pokušitele zněly takřka identicky.

Můj Milý po mě chtěl, abych poslouchal své rodiče, četl Bibli, modlil se a úspěšně studoval. Když však pokušitel uviděl, že toužím po schválení těch, kdo nade mnou mají autoritu, povzbuzoval mě k tomu samému, jen za zcela odlišným účelem. Jako dítě jsem nedokázal pochopit a rozlišit rozdílnost účelu. Dítě pouze chápe, že dostává příkazy a může je uposlechnout nebo neuposlechnout. Nerozumí, proč si volí to či ono.

Říkám však: Pokud je dědic nezletilý, v ničem se neliší od otroka, ač je pánem všeho. (2) Je podřízen poručníkům a správcům až do doby předem určené otcem. (3) Stejně i my, když jsme byli nezletilí, byli jsme v otroctví pod živly světa. Galatským 4:1-3.

Vábení mého Milého skrze mé rodiče a příběhy z Bible mě přesvědčilo o tom, že získávat si proslulost skrze vzdorování autoritám bylo nejen nesprávné, ale i bolestivé. Tyto důsledky nebyly plně vědomé; šlo spíše o podvědomá pozorování. Upřednostnil jsem tedy získávání pozornosti skrze usilovnou práci, snahu a přijatelné úspěchy. To neznamenal, že jsem nescházel na scestí v případě, že se autority jeví být nespravedlivé, předpojaté nebo rozporuplné. Zjistil jsem, že i po usilovné snaze se mi cíl v podobě pocty stále dokázal vyhýbat.

Téměř v každé oblasti mě moje zkušenosti poučovaly o tom, že cílem života je vyhledávat pozornost skrze úspěch. Stále tu byl jeden osamělý, tichý hlas, který se pokoušel sdělit mi něco jiného. Když jsem četl Bibli v asi dvanácti letech, začal mě zajímat příběh Ježíše umírajícího na kříži za hříšníky. Měl jsem už dost sebekázně na to, abych se považoval za hříšníka, přestože jsem si na tom nepřipadal tak špatně jako ostatní!

Příběh ukřížování mi ukázal, že Bůh lidi přijímá takové, jaké jsou, nehledě na jejich zásluhy. Víím, že mě můj Milý volal, ale tento hlas byl tak jemný v porovnání s tím druhým hlasem, který mi říkal, že nebesa stál problém mého hříchu tolik, až Bůh podstoupil tolik těžkostí v tom, když kvůli mně poslal svého Syna, tak že já Bohu musím skutečně dokázat svoji vděčnost. Měl jsem potřebu projevit, že za všechny tyto obtíže a úsilí mám nějakou cenu.

Dávalo mi to naprostý smysl. Z mnoha dialogů s lidskými autoritami jsem pochopil, že čas vynaložený na moji nápravu vedl k podráždění a využívání vzácných zdrojů, které by bylo jinak možné využít k mnohem významnějším účelům. Stejně tak hlas pokušitele často volal:

K jakému účelu je toto plýtvání? Matouš 26:8

Díky základní potřebě získávat si pozornost se tak symbol Otcovy lásky k jeho dětem projevený v tom, že seslal svého Syna na svět, změnil v ten největší důvod získávat schválení vyjadřováním svého vděku skrze věrné dodržování

Zmatení

disciplíny křesťanského života. Tyto duševní pohnutky byly v mých dvanácti letech spíše na úrovni zárodku, ale i tak bylo sémě zaseto a sklizeň se blížila.

Po mém křtu mi hlas pokušitele připomínal, že nyní se musím držet toho, abych byl dobrým, a zároveň mě povzbuzoval získávat si pozornost pomocí starých a povědomých metod. Stejně jako mého Spasitele přede mnou, tak se pokoušel přimět mě, abych se prokázal, tedy že *proměním kameny v chléb* nebo *skočím ze střechy chrámu*, abych získal pozornost. Sobota byla v tomto myšlenkovém rámci tou nejnáročnější zkušeností. Bylo to jako každý sedmý den vyšplhat na horu Sinaj. Záhy po svém křtu jsem si začal zoufat, že Boha nebudu schopen potěšit. Jen málo z toho mi přitom bylo zjevné; projevovalo se to pouze postupným úpadkem mého duchovního zaujetí a jeho nahrazováním činnostmi, které mi pomáhaly zapomínat na to, co jsem Bohu slavnostně přísahal.

Když se nyní dívám nazpět, vidím zákeřné snahy pokušitele stahující mě k tužbám potěšit Boha poháněným základní touhou získat si pozornost a přijetí. Upadl jsem do předvídatelného výsledku v podobě toho, že jsem se pokoušel zaměstnat a odreagovat zábavou. V kritických letech dospívání jsem se stal nádobou unášenou proudem iluzí, který se zrodil z vichru sebe vyvyšování. Neuplynulo ani pět let a „žvýkal jsem slupky v korytech prasat“.

Moje výchova v dětství mi zabránila upadnout do hlubin sebeпоškozování a zneužívání, kde se ocitlo mnoho náctiletých, přesto však sklizeň mých emocí byla podobná. Velmi děkuji svému Milému, že jsem na rozdíl od mnohých dospívajících neutrpěl fyzické jizvy.

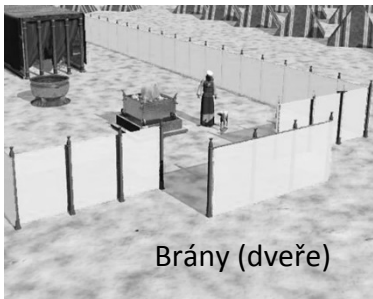
Mohu si jen představovat, jak těžké bylo pro mého Milého pozorovat, jak snadno reaguji na hlas pokušitele a následuji jeho návrhy. Jak těžké muselo být vidět mne sklízet to, co jsem zasel. Mnohokrát jsem měl za to, že hlas, který mě vede, je vskutku hlas mého Milého, ale ve skutečnosti šlo o hlas mého protivníka.

Otřásám se při pomýšlení, že jsem o mém Milém věděl tak málo, že jsem nedokázal rozlišit jeho hlas od hlasu pokušitele. Hřejivý svit, který pramenil z obdržení ocenění ve škole před mými vrstevníky, mi připadal podobný hřejivému objetí mého otce. Smích, který jsem dostával v odezvě za své šaškování, se pocitově podobal úžasu při pohledu na hvězdné nebe. Čtení Bible, modlitba a chození do sboru po mě žádal můj Milý stejně jako pokušitel, ač z naprosto odlišných důvodů, které moje dosud vyvíjející se mysl ještě nerozeznávala.

Boj za rozlišení těchto dvou hlasů bude popsán v následujících kapitolách. Modlím se, ať při rozjímání nad těmito věcmi pochopíte trošku z podstaty této bitvy a to, jak úzká vede stezka k životu. Pomýšlení na to, jak snadno jsem reagoval na pokušitele a zraňoval svého Milého, je mi zdrojem hanby a ponížení, avšak důvěřuji v Jeho milosrdné odpuštění a něžnou trpělivost.

4. Brány (dveře)

Vzdálit se od svého slibu Bohu skrze zábavu a odreagování začalo vydávat sklizeň závratných rozměrů. Můj život podobný kolotoči jako by se zrychloval s každým oběhem zužující se kružnice. Ta potřeba pozornosti a přijetí na mne kladla čím dál větší nároky, zatímco příležitostí uspět jako by ubývalo.

Mnoho mladých lidí v mojí kultuře se běžně dožadovalo, aby byli středem pozornosti, ale bylo nutně vždy jen málo takových, kterým se to dařilo. Sny a cíle zaseté pokušitelem do mého srdce začínaly mít za následek předvídatelnou sklizeň v podobě ztráty iluzí. Často jsem si představoval, jak vykonám něco velkého, za co mi budou všichni vrstevníci, celá komunita a národ gratulovat. Jako omráčený jsem sledoval hrdinné sportovce z Austrálie dostávat zlaté medaile za svoje výkony a pokušitel mi přitom šeptal, že právě to je cesta ke spáse.

Ospravedlňovat svoji existenci výraznými skutky mysli a těla mi přišlo jako dokonalé řešení podrážděnosti, kterou jsem podle svých představ způsobil Bohu, svým rodičům a svému církevnímu sboru svými neúspěchy. Touha takto ospravedlnit svoji existenci byla stejně přirozená a instinktivní jako dýchání. Neměl jsem tušení, že se tak stávám podobným Kainovi a pokouším se jako oběť k uctění Boha nabídnout to, co jsem vyprodukoval. Protože jsem naslouchal hlasu pokušitele, svým nerozumem jsem se ocitl na kolizním kurzu vůči zákonům života. Ospravedlňovat svoji existenci skrze úspěchy v porovnání s ostatními se diametrálně liší od láskyplných a pečujících vztahů s těmi samými lidmi. Skutečné přátelství mi najednou nevědomky vyklouzlo z mého sevření, protože každý jedinec v mém okolí byl potencionální hrozbou pro moje cíle nebo naopak spojencem, kterého jsem při získávání těchto cílů mohl využít. Přesto jsem celou dobu toužil být milován a mít blízké přátele.

Tyto protichůdné síly čas od času vyvstávaly v mojí duši jakožto varovné signály stezky, po které jsem se ubíral. Zřetelně si vzpomínám na basketbalový zápas, kde se to projevilo ve výbuchu viditelném pro všechny. Povedlo se mi v kritickém bodě zápasu přebrat míč protivníkovi, ale učitel v roli rozhodčího to označil za můj faul. Duch výkonu zaměřený na ospravedlnění sebe sama v tu chvíli přebil veškerý respekt vůči mému učiteli a já ze sebe vypustil přívál rozezlených slov o nesprávnosti jeho rozhodnutí. Zcela jsem ztratil veškerý pocit povinnosti chovat v úctě ty, kdo mají autoritu. Přemohl mě vztek a to vedlo k celé škále velmi nepříjemných důsledků.

Uslyšel jsem, jak ke mně promlouvá hlas mého Milého. Do ticha zazněly otázky "Jsi v pořádku, Adriane? Vážně chceš být takový?" V kritickém okamžiku, kdy ode mně pokušitel přijímal sklizeň vzbouřenosti, se mě můj Milovaný dotázal, zda je mi příjemné toto zakoušet nebo zda toužím po něčem lepším. V hlubině temnoty jsem dokázal rozlišit rozdílnost těchto hlasů. Temný, podrážděný a mstivý duch, který nade mnou převzal kontrolu, byl nyní v kontrastu s jemným, něžným a citlivým hlasem mého Milého.

Rozhodčí mě vykázal z celé soutěže. Pokušitel volal po odvetě; můj Milý mi radil, ať si svou cestu volím s rozvahou. Tyto hlasy se od sebe vzdalovaly a já si povšiml velkého rozporu ve své duši. To byl klíčový moment mého života - věčný moment, kdy jsem se rozhodl dát svojí cestě kurz. Můj Milý ke mně zavolal způsobem, jaký ve mne vzbudil hlubokou touhu se změnit. Nechtěl jsem být zlý, agresivní nebo násilný; chtěl jsem mír, radost a lásku. V mojí mysli se utvořila brána; začal jsem se zaměřovat na tuto možnost volby. Tato touha nicméně musela být upevněna zlověstnější sklizní pokušitelova podbízění.

Moudrý Věkovitý se nedal pohnout mou pošetilostí. Jeho prozřetelnost umožnila, že série za sebou rychle následujících událostí mě přiměla k touze opustit onu pomyslnou „ohradu s prasaty“ a vrátit se do Otcova domu. Jak se protichůdné tektonické desky mých tužeb srážely jedna s druhou, dostávalo se mi prchavých dokladů mé hříšné povahy, které jsem nedokázal skrýt. S každou sklizní, kterou ode mne pokušitel získával, bylo o to silnější volání

The Door

mého Milého, abych se obrátil zpět na cestu ke spáse a našel svobodu od tyranie vlastního ega.

Zdánlivě nevinná touha po přijetí kvůli mým schopnostem a úsilí mne ponechala v realitě toho, že:

Od paty k hlavě na něm není zdravého místa — samá modřina a šrám a čerstvá rána; nejsou vymačkány ani obvázány ani změkčeny olejem. Izaiáš 1:6.

Jak je napsáno: ‚Není spravedlivého, není ani jednoho, (11) není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. (12) Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.‘ Římanům 3:10-12.

Můj Milý projevil v jednání se mnou tolik zručnosti a moudrosti. Věděl o bolesti, kterou vytrpím, ale přesto mi dovolil zvolit si cestu, po které jsem toužil. Neomezoval mne a doprovodil mne skrze bolestivou sklizeň, kterou mi způsobil pokušitel. Kdykoliv jsem padl, neponížil mne, neodsoudil ani neprojevil své rozhořčení. Pouze se otázel, zda nechci něco lepšího; dal mi okusit svou lásku tím, že přivábil mé srdce. Dveře přede mnou byly nyní otevřené dokořán. Uvědomil jsem si řetězy na svých rukou, nohou a krku. Náhle jsem viděl, že jsem odsouzený ke zkáze, ale přesto naděje v podobě mého Milého dosud prosvětlovala moji duši.

Evangelista se ztrápeného muže zeptal: „Proč nechceš umřít, když je tvůj život jen utrpením a trápením?“ On odpověděl: „Bojím se, že břemeno, které mne tíží a kterého se nemohu zbavit, protože je ke mně jakoby přirostlé, mne stáhne hlouběji než je hrob - a propadnu se až do pekla (Iz. 30:33). Milý pane, neumím si představit tu hrůzu, že bych musel jít do toho věčného žaláře. A u soudu nemohu obstát a tím méně jsem schopen snést tento rozsudek. Když na to myslím, úzkostí křičím“

Evangelista mu řekl: „Když vidíš takhle svou situaci, proč jsi ještě tady a váháš?“ On mu odpověděl: „Nevím, kam mám jít“.

Evangelista mu dal pergamenový list, na kterém bylo napsáno: „Uteč před budoucím Božím hněvem“ (Mat. 3:7)

Ten muž si přečetl asi dvakrát tento pokyn a potom se Evangelisty zeptal: „Kam mám utéct?“ On mu ukázal prstem přes široké pole až k obzoru: „Vidíš tam tu úzkou branku?“ (Mt. 7:13-14) „Nevidím“ odpověděl muž po chvíli. „A vidíš tam to zářící světlo?“ Ž. 119:105. 2 Pt. 1:19. Po chvílce váhání muž řekl: „Zdá se mi, že vidím.“ „Dobře“ řekl spokojeně Evangelista, „orientuj se podle toho světla, jdi po těchto stopách přímo k němu, až dojdeš k brance. Když na ni zaklepeš, dozvíš se, co máš dělat.“ *Poutníková cesta První etapa*

5. Mosazný oltář

Nyní jsem věděl, že potřebuji Spasitele. Zuřící bouře v mé duši způsobila, že jsem toužil po klidném útočišti. Svým laskavým vedením mi můj Milovaný pomohl jasněji rozlišit hlas pokušitele. Nyní jsem unikal z města odsouzeného ke zkáze, přesto jsem si nebyl jistý, kterým směrem jít. Mé srdce bylo přitahováno k tomu, aby přemýšlelo o Ježíšovi. Poprvé v životě jsem pocítil touhu skutečně Jej znát. Byl jsem sice po sedmnáct let mého života vyučován o tom, že Ježíš byl milujícím Spasitelem, ale až dosud jsem nevěděl jistě, před čím potřebuji spasit či být zachráněn.

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jan 14:6.

Cesta ke svobodě vedla skrze Krista, ale jak? Ve dvanácti jsem přijal Ježíše jako svého Spasitele, přiznal jsem se k těm hříchům, kterým jsem rozuměl a věřil jsem, že se pro mne vrátí. Přesto tomu však cosi chybělo. Stejně jako jsem neměl tušení o hloubce mého otroctví, nedoceňoval jsem dar v podobě mého Spasitele.

Komu se málo odpouští, málo miluje. Lukáš 7:47.

Na mysli mi přišla kniha *Cesta ke Kristu* a pomyslel jsem si: "Přesně to je kniha, kterou potřebuji." Nečetl jsem ji už se záměrem projevit náboženský zápal nebo ukázat Bohu, že jsem vděčný a přečtená slova začala pronikat do mojí duše.

Příroda, právě tak jako zjevení svědčí o lásce Boží. Náš Otec na nebesích je zdrojem života, moudrosti a radosti. *Cesta ke Kristu*, str. 9

Bůh k Sobě připoutává naše srdce nespočetnými znameními na nebi i na zemi. Snaží se zjevit se nám prostřednictvím přírodních divů i těmi těmi nejhlubšími a nejněžnějšími pozemskými svazky, jaké mohou lidská srdce poznat. *Tamtéž*, str. 10

Boží Syn přišel z nebe, aby představil Otce. "Boha nikdo nikdy neviděl, jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm vypověděl" (Jan 1:18). "Nikdo nezná Otce než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit". *Tamtéž*, str. 11

Tato slova v mé duši našla pochopení. Pociťuji radost nad myšlenkou, že Ježíš nám přichází zjevit Otcovu lásku. Poté došlo na Jeho popis.

Chodil a konal dobro, uzdravoval všechny, jež ovládal satan. Byly vesnice, kde se neozývalo sténání nemocného ani z jediného domu, protože jimi prošel Ježíš a uzdravil všechny nemocné. Jeho dílo bylo důkazem jeho božského poslání. V každém skutku, který za svůj život vykonal, se projevila láska, soucit a slitování. Jeho srdce se otevíralo lidem v něžném soucitu. Vzal na sebe lidskou podobu, aby se mohl přiblížit potřebám člověka. Ani ti nejchudší a nejskromnější se nebáli k němu přistoupit. I děti pociťovaly jeho přitažlivost. Rády mu sedávaly u nohou a na kolenou a s důvěrou pohlížely do jeho zamyšlené tváře, z níž vyzářovala láska.

Ježíš nezamlčel jediné slovo pravdy, ale pronášel je vždy s láskou. V každodenním styku s lidmi byl Spasitel nanejvýš ohleduplný, laskavý a pozorný. Nebyl nikdy nepřívětivý, nevyslovil bez příčiny tvrdé slovo, nikdy zbytečně nezranil citlivou duši. Nevytýkal člověku slabost. Mluvil pravdu, avšak vždy s láskou. Káral pokrytectví, nevíru a nepravost. Když pronášel své výtky, byly v jeho hlase cítit slzy. Plakal nad Jeruzalémem, městem, jež miloval a jež ho nechtělo přijmout, jeho, jenž je Cesta, pravda a Život. *Tamtéž*, str. 11, 12

Cítil jsem, jak se mé srdce otvírá pro mého Milého. Byl to někdo, kdo lidskou slabost nesoudil, kdo byl plný soucitu a vytříbeného taktu. Malé děti mu s radostí sedaly na kolena! Když jsem o Něm přemýšlel v porovnání se sebou samým, pocítil jsem temnotu hanby, jak se snaží odstínit proudy světla vcházejícího do mé duše. On je tak svatý, čistý a spravedlivý a já jsem tak nesvatý, nečistý a sobecký. "Je to k ničemu," šeptá pokušitel. "Čti dál, Adriane," odpovídá můj Milý.

V jeho očích byla každá duše vzácná. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něžností ke každému členu rodiny Boží. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit. Takový je Kristův charakter, jak se projevil v Jeho životě. Je to charakter (povaha) Boha. Ze srdce Otcova vylévají se v Kristu proudy božské lásky na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, "který se zjevil tělesně" (1 Tm. 3:16). *Tamtéž*, str. 12

Skutečně jsem byl vzácný v Jeho očích? Mohla by to být pravda?

Nehleďte na mne, že jsem osmahlá, že slunce tak opálilo mne. Proti mně vzpláli mé matky synové, postavili mne, ať vinohrady hlídám. Vlastní vinohrad jsem neuhlídala. Píseň písní 1:6.

Pokušitel musel vycítit, že v mém srdci vzrůstá naděje. Pokud si troufnu věřit, že mne Bůh miluje a poslal svého Syna za moji záchranu, pak bude jeho dílo zkázy v mém životě velmi ztíženo. "Pomysli na své hříchy, Adriane!"

Křesťan však zůstal ve své bezvýchodné situaci v bažině sám. Ale i ve své zoufalé situaci se Křesťan ještě nevzdával. Docházely mu už sice síly, ale přesto se snažil překonat bažinu a chtěl se dostat co nejdál od svého domova a přiblížit se co k úzké brance. Ale jeho námaha byla marná. Omezovalo ho a překáželo mu jeho břemeno. Potom jsem ve svém snu viděl, jak u Křesťana stál muž, který se jmenoval Pomocník. *Poutníková cesta* První etapa

"Čti dál, Adriane," vyzývá mě můj Milý.

“Ano, chci číst dál.”

Ježíš žil, trpěl a zemřel proto, aby nás vykoupil. Stal se "mužem bolesti", abychom se mohli podílet na věčné radosti. Bůh dopustil, aby jeho Milý Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nepopsatelné nádhery na svět poskvrněný a zkažený hříchem, zatemněný stínem smrti a prokletím. Bůh mu dovolil, aby opustil náruč jeho lásky a zřekl se úcty andělů a vystavil se hanbě, urážkám a ponižování, nenávisti a smrti. "Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jízvami jsme uzdraveni" (Iz 53:5). Pohleďte na Krista na poušti, v zahradě getsemanské, na kříži! Neposkvrněný Syn Boží vzal na sebe tíhu hříchu. Ten, jenž byl (za)jedno s Bohem, cítil v duši strašné odloučení, které hřích způsobuje mezi Bohem a člověkem. Toto vědomí se projevilo v jeho úzkostném zvolání: "*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?*" (Mat 27:46). Byla to tíha hříchu a vědomí jeho strašného rozmachu, jež odděluje člověka od Boha, co zlomilo srdce Syna Božího. *Tamtéž*, str. 13

Zůstal jsem jako přimrazený. Při slovech "Pohleďte na Krista na kříži" si moje mysl představila tuto scénu. Na kříži tam visel Syn Boží, zbitý, zbičovaný a zraněný a proč, pro mne? Moje mysl čelila velkému konfliktu.

“Takové lásky nejsem hoden...”

“Kristus zemřel za tvé hříchy, stačí uvěřit...”

Poté jsem četl slova:

Neposkvrněný Syn Boží vzal na sebe tíhu hříchu. Ten, jenž byl jedno s Bohem, cítil v duši strašné odloučení, které hřích způsobuje mezi Bohem a člověkem. Toto vědomí se projevilo v jeho úzkostném zvolání: "*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?*" (Mat 27:46). *Tamtéž*, str. 13

Nedokážu plně vysvětlit své pocity, ale udělalo na mě dojem, že Ježíš byl ukřižován za moje hříchy a že celou dobu to byly mé hříchy spolu s hříchy zbytku světa, co jej přimělo zvolat "*Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?*" Když jsem si představoval tuto scénu, podíval jsem se Ježíšovi do tváře, on se

Oltář

otočil a podíval se na mne - bez jediné stopy rozhořčení, frustrace či zklamání. Viděl jsem pouze lásku a přijetí.

“Věřím. Pane, žádám tě, abys vstoupil do mého srdce a převzal kontrolu nad mým životem. Děkuji ti za tvou lásku a záchranu...”

Pocítil jsem plnou spokojenost nad tím, že smrt Krista naplnila požadavky zákona. Boží milosrdenství se střetlo s mým vnímáním spravedlnosti za hřích. V této slitině mosazi¹ bylo zajištěno mé odpuštění.

V ten moment moji duši zaplavila vlna klidu. Pocítil jsem, jak mi řetězy z rukou, nohou i krku odpadávají. Poté jsem byl zaplaven vlnou slz. Poklekl jsem a jen plakal a plakal. Veškerá moje vina, mé pokrytectví, má vzpurnost, moje ostrá a urážlivá slova, mé nečisté myšlenky - to vše mi bylo odpuštěno. Okusil jsem Ježíšovu lásku.

I teď, když sepisuji vzpomínky na tuto událost, mě hřeje u srdce a vlnou mi oči. Nedokážu slovy vyjádřit, jaký pocit jsem v tu chvíli ze svého Spasitele měl. To oddělení, ach, to oddělení! Kristus byl ochoten vydržet oddělení od svého Otce kvůli mně. To mě hluboce zasáhlo do srdce. Pokud byl ochoten toto udělat pro mne, přeci jen nějakou hodnotu musím mít, a pokud Bůh byl ochoten dát (vydat) svého Syna - odmlčím se a nechám příliv vděčnosti přelít se přes mou duši. Pokud byl Bůh skutečně ochoten vzdát se Svého Syna za mne, poté věřím, že Bůh mne miluje.

Křesťan s vnitřním očekáváním vykročil na další cestu, která teď vedla mezi dvěma dost vysokými zdmi, které měly jméno Spasení (Iz. 26:1. 35:8. a 60:18b). Cestou, která stále stoupala,

---

1 Obětní oltář ve svatostánku byl oltář z mosazi. Oběť beránka naplnila nároky vnímané spravedlnosti, a přesto nám Bible říká, že Bůh nikdy oběti nechtěl. Žalmy 40:6. Navzdory tomu se nám Bůh ve Svém velkém milosrdenství snížil na naši úroveň, a to proto, abychom my mohli být ujištěni o odpuštění.

šel poutník nejdříve rychle, ale jeho břemeno způsobovalo, že se zadýchal a tak musel své tempo zvolnit. Došel až k jakémusi pahorku, na kterém stál starý kříž; a hluboko pod ním byl jakýsi hrob. Pak jsem viděl, že když Křesťan došel až pod kříž, poklekl a s dojetím na něj pohleděl. A v tom se náhle břemeno na jeho zádech uvolnilo a skutálelo se dolů a zapadlo do zmíněného hrobu. A pak už břemeno nikdy nikdo neviděl. *Poutníková cesta*
Třetí etapa

Mezihra I

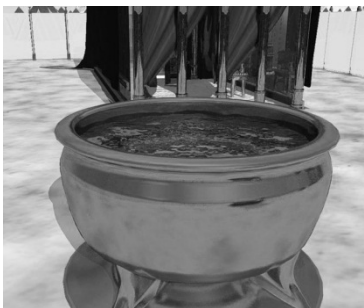
Když se dívám do očí mého Milého, okolí se mi ztrácí ze zřetele. Cítím jeho schválení; vím, že jsem milován. Ach, potomku Adamův, čemu vděčím za takovou výsadu? Pokouším se odvrátit oči od Jeho pohledu, ale Jeho milující tvář mě znovu ujistí. Je to skutečné! Skutečně se to děje a to mně! Skutečně mě miluje a naše blízkost Otce těší. Mé srdce je vzrušeno radostí, po mé duši se rozlévá sluneční svit a vůně spásy prosytí každý kout mého příbytku.

Můj Milý je mocný, je beze strachu. Můj hřích mi vzal do propasti. Vydržel oddělení od objetí svého Otce. To všechno kvůli mně! Ach, nejvznešenější Princi, uchvátil jsi mé srdce. Tobě odolat nedovedu. Odpuštěno? Ano, věřím, že je mi odpuštěno a že mé hříchy byly odstraněny. Je mi dán oděv z jemného plátna utkaný na nebeském stavu bez jediného člověkem vytvořeného vlákna.

Drahý Otče, tvůj Syn je darem nepodobným jinému, a přesto jsi jej (vy)dal ochotně. Nyní chápu, proč je tvůj Syn tak krásný; vše, co má, pochází od Tebe. Nerozumím, proč jsi to udělal, avšak jako malé dítě s nadšením křičím "Abba, Abba." Nejsem opuštěný, mám Otce a Jeho Syn je můj Milý.

Ach, potomku Adamův, mé srdce je plné radosti. Kdo by tušil, že do mého domova přijde spása skrze pohled na povzneseného Syna? Věřím. Ano, věřím. Můj Milý je můj a já jsem jeho.

6. Mosazné umyvadlo

Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, (26) aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu. Efezským 5:25-26.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. (2) To bylo na počátku u Boha. Jan 1:1-2.

Vliv toho, co pro mě Ježíš učinil na kříži, přetvořil každý aspekt mého života. Chtěl jsem s Kristem být neustále. S láskou jsem nad ním rozjímal, bral jej za příklad a všechno v mém životě podřizoval Pánu. Když jsem dovolil své mysli zaměstnávat se po několik hodin jinými záležitostmi, cítil jsem pak pocit ztráty Jeho přítomnosti a mé myšlenky se navrátily k Ježíšovi. Nadšení z toho, že mé hříchy byly odpuštěny, mě povznášelo celé týdny. Taková je radost z první lásky.

Tato radost kompletně změnila i Bibli. Nedokázal jsem ji odložit. Náhle jsem měl neskutečnou žízeň po porozumění Ježíšovi skrze Bibli. Bylo toho tolik, co jsem se měl naučit a zároveň tu byly některé věci, které jsem se měl odnaučit. Kristův duch mě začal usvědčovat skrze vše, co jsem četl. Viděl jsem, že několik věcí se musí změnit. Slovo Boží začalo očišťovat a obnovovat moji mysl. Nyní to Slovo bylo jakousi osobou, ne jen sbírkou textu. Nyní to byl Ježíš, který ke mně mluvil přímo, s láskou a osobně.

Když jsem se takto díval do zrcadla zákona, nabyl jsem přesvědčení, že některé návyky se musí změnit. Nedokázal jsem už nadále sledovat filmy s nadávkami, násilím a nemorálností. Tentýž Duch mě přiměl za několika lidmi jít a omluvit se jim za svoje špatné chování. Někteří nechápali, proč potřebuji odpuštění, a říkali, že všichni jsme jen lidé. Přesto však, když jsem se díval do očí Milého skrze Slovo, tyto věci mi přišly neodmyslitelné. Spravedlnost a hřích se staly jako den a noc a mé svědomí se stalo citlivým, soustředěným a pozorným.

Další zmatení

Některé aspekty tohoto procesu očištění byly radostné a osvobozující, zatímco v jiných případech byl zásah Slova do mé duše bolestivý, konfrontující a ponižující. Když se dívám zpět, vidím milosrdenství mého Milého v tom, že mi nedal na zřetel příliš mnoho charakterových vad a hříšných návyků naráz. Kdyby byla uvolněna plná očištná síla Slova, v zoufalství bych se vzdával. Takto mě při každé překážce povznášela Ježíšova láska.

Velmi rád bych za to napsal "a pak žili šťastně až navěky", ale realita světa, těla a ďábla činí takový výsledek velmi obtížným. Po letech naslouchání pokušitelovu nabádání a pěstování touhy po uznání skrze úspěch byla moje mysl zaklíněna v myšlenkovém vzorci, který byl od Božího království diametrálně odlišný. V prvních měsících po mém obrácení byl hlas pokušitele umlčen v porovnání s hlasem Milého, ale stále tam byl. V zuřivosti nad mou nově nalezenou láskou ke Kristu vyčkával a vyhlížel možnost, jak znovu získat kontrolu a opět ovládnout mé srdce.

Důkladné změny mého životního stylu a návyků měly za následek pohrdavé komentáře od některých mých dosavadních známých. Pokušitel mě jejich poznámkami utlačoval. Byl jsem obklíčen pocity odcizení a odrazování. Pokušitele jsem však v těchto věcech nerozeznával. Věděl jsem jen málo o jeho taktikách a poskytl mu tak výhodu. Skrze dveře sebelítosti si můj protivník našel cestu do mé duše. Některé změny životního stylu se zároveň začaly stávat těžkými na udržení. Někdy jsem se zapomněl a upadl ke starým návykům. Jindy jsem do nich v zoufalství sklouzával vědomě a nechával se obklopit temnotou.

Dospěl jsem do bodu, kdy se mi obtíže staly horou. Touha po úlevě, nedostatek trpělivosti a neochota nacházet na potřebnou dobu radost v odcizení umožnily pokušiteli přístup, na který čekal. Kromě toho jsem neoplýval zručností ve Slově a tom, jak se potýkat s pokušeními, která se stavěla proti Božím naukám. Duch Krista mě naučil znát Slovo zpaměti.

V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě. Žalmy 119:11
(BKR).

Naučil jsem se, že když opakuji Slovo Boží ve víře, že tak přemohu argumenty, myšlenky a pocity, které mi do duše tlačí pokušitel.

Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. Židům 4:12.

Pokud by mě můj Milý jednoduše zaštitil před veškerým nabádáním pokušitele, nevyvíjel by se můj charakter. Také jsem se musel poučit o skutečné povaze a vážnosti mého padlého stavu. Skrze tyto prvotní konflikty s tělem jsem začal rozeznávat hříšné sklony svého srdce.

Srdce je lstivé nade vše, je nevléčitelné. Kdo mu porozumí?
Jeremiáš 17:9.

Světlo Slova osvětlovalo moji cestu a umožňovalo mi všimnout si, kde jsem byl dosud a proč by mým údělem byla jistá zkáza, kdybych býval neuposlechnul volání Milého.

Byl jsem vyučován zápasit v modlitbě. Někdy mi při modlení moje srdce připadalo jako kámen a nebe nad mou hlavou bylo měděné (Dt 28:23). Čím více jsem se modlil, tím sklíčenějším jsem se stával. "Dovolávej se Slova, Adriane," zazníval hlas. "Věř tomu, co je ve Slovu psáno. Nebuď bez víry, ale věř."

Můj Milý mě naučil onu vědu, totiž čekání v mezírce mezi dovoláváním se a zažitím zaslíbení. Mnohdy jsem se ve frustraci vzdal a tehdy mi Milý ukázal mé vrtošivé, slabé, netrpělivé srdce. Jindy jsem si stěžoval a sténal před Pánem nad svými potížemi, zapomínal jsem na Boží zaslíbení a odcházel ještě skleslejší, než jsem byl. Nebyly to lehké časy, ale při tom všem mě můj Milý povzbuzoval, připomínal mi svou smrt za mne a příslib věčného společenství s Ním a jeho Otcem. Pomalu, ale jistě se Slovo Boží stávalo mým mečem a štítem.

Další zmatení

S radostí vzpomínám na tyto první dva roky, kdy mě Milý provázel - tak věrný Spasitel, Učitel a Přítel. Jedinou mou touhou bylo být jako Ježíš.

Po zhruba dvou letech mi na zřetel přišla tato slova Písma.

Petr jim řekl: „ Učiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít na základě jména Ježíše Mesiáše na odpuštění svých hříchů, a přijmete dar Ducha Svatého. Skutky 2:38.

Ačkoliv jako dítě jsem se učil mnohé o Ježíšovi, neznal jsem jej a ač byl můj křest vědomý, osobně pro mne příliš neznamenal, neboť jsem věděl jen málo o sobě a téměř nic o mém Milém. Křest je jako zpečetění vztahu mezi dvěma lidmi, kteří k sobě pocítili lásku. Ježíš mne miloval vždy, ale teď jsem miloval i já Jeho a toto přátelství bylo nutné stvrdit křtem.

Když jsem sestupoval do vody ke křtu, mé srdce se soustředilo na Ježíše. On byl mou radostí a mou písní a já se radoval, že mám možnost zasvětit mu svůj život a zvát ho svým Pánem. Vody, které přikryly mou duši, symbolizovaly moje očištění Slovem, jež začalo mít vliv na můj život. Dílo, které bylo započato, s sebou neslo slib o jeho dokončení.

7. Další zmatení

člověk s dvojakou myslí je totiž ve všem nestálý. Jakubův 1:8 (NBK).

Po více než deseti letech od mého zážitku první lásky s Ježíšem jsem se stal zmateným. Můj křesťanský život se točil v kruhu; připadal jsem si jako Izraelité bloudící pouští. Kdyby mi tehdy někdo naznačil, že jsem dvojaké mysli, býval bych se cítil zděšen a uražen. Ježíše jsem hluboce miloval za jeho oběť na kříži, toužil jsem věrně zachovávat Otcova přikázání a modlil jsem se o milost a sílu, abych vše překonal. Měl jsem svá vítězství, ale chyběla mi stálost.

Vyrůstal jsem ve znalosti Písma a užíval si mnoho úžasných sobotních společenství s rodinou a přáteli. Přesto mi však cosi chybělo. Něco nebylo na svém místě a já nedokázal objevit, co to je. Po většinu času jsem si ani plně neuvědomoval, že mi něco schází.

A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.
2. Korintským 3:18.

Aniž bych o tom věděl, v těchto letech jsem Ježíše vnímal jako kombinaci dvou naprosto odlišných světů. Na jedné straně jsem se učil o milujícím, pečujícím, soucitném Ježíši, který zjevoval zázračnou lásku svého Otce. Rozjímal jsem nad zármutkem, který Otec musel cítit, když se kvůli nám svého Syna vzdával. Přemítal jsem nad Ježíšovými modlitbami a jeho přímluvnou službou za mě a tyto věci se dotýkaly mé duše, dojímaly mé srdce a dodávaly mi inspiraci žít křesťanský život. Přesto však měla osoba Ježíše určitý aspekt, o kterém jsem se domníval, že je v Bibli a který utvářel základ veškerého mého úsilí v křesťanském životě. Potřebuji věnovat více času popsání toho, co se odehrávalo v mé mysli. Existovalo několik faktorů, kvůli kterým jsem si zoufal:

Další zmatení

Miláčka svého jsem hledala celou noc na loži. Hledala jsem, a nenašla.
Píseň 3:1.

Během celého mého dětství a dospívání mi pokušitel podsouval systém spoléhání se na sebe samotného a na svou práci, abych si získával respekt. Moje představa dobrého člověka se formovala z pohledu mé padlé podstaty v kombinaci se Satanovým nabádáním, že čest lze získat skrze poctivost, přímou a věrnou. Jistě si vzpomenete, že mě pokušitel nabádal ke stejným věcem, po jakých toužil můj Milý, avšak za zcela odlišným účelem.

Protože byl hlas Pokušitele během těchto utvářejících let hlasitější než hlas mého Milého, moje představa o příkladném člověku byla taková, že je nutno konat správné věci a projevat před ostatními kvalitu své povahy. Projevování toho, že jsem dobrý, mi tak získají obdiv ostatních a zařídí mi přijetí či schválení uvnitř mé sociální skupiny.

Prameno jsem si uvědomoval, že tohoto příkladného člověka, který byl ve skutečnosti idol, jsem si nevědomky spojil právě s touto osobou nazývanou Ježíš. V Ježíšovi jsem viděl toho, kdo vykazuje veškeré rysy příkladného člověka, toho, kdo skrze skutky laskavosti a správnosti získává obdiv a úctu milionů lidí. Ježíš mi tak skutečně byl někým, z koho jsem si mohl brát vzor, učit se od něj a toužit po tom, abych byl jako on. Pokušitel mě opět nabádal dělat veškeré správné věci z nesprávných pohnutek.

Nejtěžší na tom bylo, že v mojí mysli byl ten reálný Ježíš z Bible totéž co tento falešný Ježíš a já je nedokázal rozlišit.

A tak od nynějška nikoho neznáme podle těla. Ačkoli jsme i znali Krista podle těla, nyní ho již takto neznáme. 2. Korintským 5:16

Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl Ježíše vnímat ze světského úhlu pohledu. Celá ta zkušenost byla o to těžší, že křesťanství samo v prvních staletích svých počátků zdokonalilo náhled na Ježíše jakožto na toho, kdo by měl být ctěn a

milován pro svou neodmyslitelnou vnitřní moc, schopnosti a vlohy.² Stejně jako já byl v pokušení představovat si příkladného člověka jako toho, kdo je chválen za své dobré skutky, podléhali tomuto procesu i křesťanští vůdci. Tento nový Ježíš byl součástí troj-osobního, Jednoho Boha, Trojice. Komplexita tří osob existujících v rámci jednoho Boha mě odradila od snah porozumět, jaký vztah přesně jeden k druhému mají. Byl jsem podněcován ke smíření se s tím, že je to záhada.

Pokud si pozorně čtete popis Boha od většiny křesťanských církví, všimnete si, že důvodem, proč jej uctívat a sloužit mu, je jeho všemohoucnost a vševědoucnost. Tohle byl ten bůh mého dětství! Když jsem přemýšlel nad tímto bohem, instinktivně mi to přišlo správné. Ve skutečnosti mi tento náhled na Boha umožnil dosadit si za boha svoji dětskou představu příkladného člověka.

Nikdy mě nenapadlo, že tento bůh, kterému jsem se zavázal sloužit, byl ve skutečnosti kodifikovaným vyjádřením mých dětských ambicí stát se dobrým člověkem hodným chvály, cti a úcty.

Jak jsem zmínil dříve, rozlišit falešnost tohoto boha bylo tak obtížné právě proto, že jsem si spojil rysy skutečného biblického Ježíše s tímto bohem. Můj křest dva roky po mém obrácení dokonale odrážel fúzi těchto dvou myšlenkových náhledů na Boha.

Můj slib při křtu se dotazoval:

Věříš v Boha Otce, v jeho Syna Ježíše Krista a ve Svatého Ducha?

Ale církevní výroky naznačovaly:

Bůh je jeden: Otec, Syn a Duch svatý; jednota tří osob od věčnosti. Bůh je nesmrtelný, všemohoucí, vševědoucí,

---

2 Pro příklad viz Atanášovo vyznání víry.

Další zmatení

svrchovaný a všudypřítomný. Je nekonečný a přesahuje lidské chápání...

Mnoho lidí po přečtení těchto dvou výroků neuvidí žádný rozdíl. Já jako mladý člověk také rozhodně žádný neviděl. Viděl jsem pojmy Otec, Syn a Svatý Duch. Tyto pojmy se objevovaly v Bibli a já viděl důkazy působení těchto entit, takže jsem zkrátka považoval tento výrok za správný.

Slib při mém křtu jednoduše vyjadřoval víru ve tři entity, kdy vztah mezi Otcem a Synem byl vyjádřen prostě jako *Jeho*. Toto slovo *Jeho* znamenalo nesmírný rozdíl. Slovo *Jeho* dalo skutečný význam slovům Otec a Syn. Ježíš byl *Jeho* Syn; Syn Otce. Klíčové na tom bylo, že právě rozebrání vztahu mezi Otcem a *jeho* Synem mi zlomilo srdce. Nejvíce mě zasáhla tato slova.

Neposkvrněný Syn Boží vzal na sebe tíhu hříchu. Ten, jenž byl jedno s Bohem, cítil v duši strašné odloučení, které hřích způsobuje mezi Bohem a člověkem. Toto vědomí se projevilo v jeho úzkostném zvolání: "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?" (Mat 27:46). *Cesta ke Kristu*, str. 13

V těchto slovech jsem našel pravdu:

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3:16.

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. (10) V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. 1. Janův 4:9-10.

Dvanáct let po svém křtu jsem stále skutečně nechápal, že povaha vztahu mezi dvěma osobami zvanými Otec a Syn představovala klíč k tomu, co mi zcela změnilo život. Láska Boha se projevila tím, že dal svého Syna. Byl to skutek Otce (vy)dávajícího svého Syna, ne pouze Syn dávající sebe samého, ne pouze Syn zjevující svůj mocný a sebeobětování schopný charakter, ne pouze Ježíš zjevující nám své velké skutky a činy. Otec poslal svého Syna, aby

nám zjevil charakter či povahu své lásky, a v tomto můžeme vidět ten nejpritažlivější, nejkrásnější, nejněžnější a nejdůležitější projev Božího srdce.

Jak jsem zmínil dříve, neuvědomil jsem si, že přijetím Trojice - tři osoby v Jednom Bohu - jsem se ocitl ve zmatení ohledně povahy vztahu mezi Otcem a Synem. Tento problém byl založen na další domněnce, že pokud skutečně milují Ježíše, pozvednu jej na úroveň přesně odpovídající Otcovi. Jako dítě jsem se o rovnosti učil skrze porovnávání množství. Vždy jsem kontroloval, zda neměla moje sestra ve skleničce více limonády než já. Nahlas a dlouze jsem si stěžoval, pokud moje sestra dostala pět lízátek nebo bonbónů a já dostal jen čtyři. Tak člověk zjišťoval, zda jsou si věci rovny. Takže pokud měl člověk vidět Otce a Syna jako sobě rovné, musel to pojmout tak, že oba mají tytéž kvality, tutéž vnitřní sílu, stejné znalosti a stejnou věčnou existenci. Pokud by jeden z nich dostal něco od druhého, potom by ta kvalita byla odlišná; podobně jako kdyby jeden měl 100% limonádu a druhý 50% limonády a 50% vody.

Tyto úvahy se odehrávaly hluboko v nitru mé mysli; bylo mi to přirozené, instinktivní a tudíž zjevně logické. Neměl jsem tušení, že smýšlet takto o Bohu ve skutečnosti zbavuje významu slova *Otec* a *Syn* i jejich vzájemný vztah.

Když jsem se podíval na Ježíše jakožto Syna z pohledu Bible, uviděl jsem někoho, kdo bezvýhradně důvěřuje svému Otcovi a spočívá plně na Jeho vůli. Viděl jsem, jak dokázal spát ve člunu uprostřed bouře; dokázal s klidem čelit rozrušenému davu volajícímu po jeho smrti; dokázal 40 dní přečkat bez jídla s důvěrou, že Otec zajistí všechny jeho potřeby v pravý čas. Když jsem si tyto doklady důvěry a podřízenosti spojil s náhledem na Ježíše jakožto Druhé osoby Božství (angl. Godhead), která má stejnou moc jako Otec a stejným způsobem jako Otec, moji mysl to zmátlo. Tato osoba nijak nevděčila Bohu za svoji moc, spíše stála bok po boku s bytostí popsanou jako "Otec" a v síle, vědění i věku byli totožní. Láskyplně totožní, samozřejmě, byli přece totožní. Jako velkou tragédií jsem vnímal to, že tato vnímaná stejnost byla tím korozivním prvkem, který narušil významy slov *Otec* a *Syn* a to zase narušilo mé vnímání synovství. Pokud Ježíš nebyl ve svém smyslu Synem, potom jsem

Další zmatení

jím nebyl ani já v tom svém. Jakto? Měníme se hleděním. Pokud jsem měl pochybnosti o tom, jak byl Ježíš skutečně Synem a že byl spíše akceptován pro svoje postavení než pro úlohu Syna (synovství), tehdy jsem se stal náchylným k pochybám o svém synovství a začal hledat schválení pomocí svého postavení v církvi a pomocí úsilí pro sbor.

Uctíval jsem tedy jakéhosi pozemského Ježíše, který byl podřízený, důvěřující a poslušný a tohle jsem si sloučil s představou Ježíše v nebesích, který byl soběstačný a měl svou vlastní moc bez jakéhokoliv dědictví od Otce. Tento "nebeský Ježíš" mi ukazoval způsob, jak konat to, co činil "pozemský Ježíš". Tento soběstačný "nebeský Ježíš" mě ovlivnil tak, že jsem se snažil napodobit dílo pozemského Ježíše osvojováním si a napodobováním jeho nebeské soběstačnosti. Aniž bych si to uvědomil, moje tělesná přirozenost si v nebeské svatyni obrazně vztyčila modlu Ježíše ze stejných hříšných pohnutek, které pohnuly Malinkatý roh proti skutečnému Kristu v nebi.

Dovolte mi uvést pár příkladů, jak se to projevovalo v reálném životě. Mnohdy jsem seděl a poslouchal kázání a můj Milý mě usvědčoval, abych si ta slova vzal k srdci. Pokušitel mě zároveň ve stejný moment nabádal soustředit se na to, jak kvalitně ten kazatel káže. Pokud bylo kázání odvedeno dobře, začal jsem snít o tom, jak toto téma předložím posluchačům a představoval si jejich reakci. Pokud se kazatelovi nedařilo, pokušitel mi lichotil, že já bych to dokázal lépe. Když jsem pak kázal já a někteří lidé byli pohnuti pravdou, můj Milý mě nabádal jásat, ale pokušitel mě povzbuzoval, abych si chválu čerpal z lidí, když vycházeli z modlitebny.

Když jsem se posadil ke studiu Bible, můj Milý mi do srdce vkládal slova Písma, zatímco pokušitel mě přiměl ujišťovat se, jak dobře umím citovat Písmo a citovat zpaměti verše, abych mohl dokázat svoji autoritu nad daným tématem. Když jsme se modlili v kroužku, můj Milý mě povzbuzoval k radosti nad právem přístupu k Otci skrze něj, přičemž pokušitel na mě dotíral myšlenkami, že ten modlící se člověk vedle mne už mluví příliš dlouho a už nemá nic užitečného k vyřčení. To pak zasáhlo moje svědomí, já se zaobíral

malou myšlenkovou válkou mezi těmito dvěma stranami a zcela ztrácel ponětí, o čem se modlí lidé kolem mne.

Četl jsem o tom, jak se Ježíš celou noc modlival a místo abych se zaměřil na to, jak moc Kristus musel milovat svého Otce, přemýšlel jsem spíše nad skutečností, že se Ježíši povedlo strávit při modlitbě celou noc a já zvažoval představu zkusit to také, dokud mě můj Milý nepřesvědčil, že to není správné. Jak jsem řekl, tento konflikt myslí trval více než deset let. Když mi Spasitel zjevil důležitost problematiky stravy a životního stylu, pokoušel mě lákat, abych se zaměřil na správný postup ohledně výživy, oblékání a zábavě. Naslouchal jsem nesprávnému hlasu a výstražným znamením se mi stalo to, když jsem začal kritizovat ostatní za nesprávné chování. Správné křesťanské chování se stalo spíše kořenem než ovocem mého počínání. Stalo se tak proto, že Bůh z mého dětství se v mém srdci usadil jakožto Bůh celého vesmíru.

Tento každodenní konflikt v mém nitru mi přinášel mnoho zármutku. Ten Ježíš, který činil všechny ty úžasné skutky, se mi vzdaloval stále více. Radost z mé první lásky se vytratila. Marně jsem toužil po mém Milém, ale nenacházel jsem ho. Můj život byl naplněn aktivitami pro sbor a studiem do takové míry, že jsem měl málo času pro rozjímání a komunikování se svým Spasitelem. A i když jsem čas měl, pociťoval jsem nutkání využít dne a konat Ježíšovy skutky a být tou samou nápomocnou a pečující osobou, jako byl On. Nikomu příliš nezáleželo na tom, zda jsem trávil hodiny o samotě rozmlouváním a svěřováním se Ježíšovi, tedy samozřejmě pokud jsem nenalezl přihlížející, kteří by tuto izolaci obdivovali.

Nastal tak neustálý konflikt mezi mou touhou být dobrým křesťanem, který miluje Boha, jeho Slovo a mé bližní a naproti tomu touhou chtít zásluhy za to, že to dělám. Věděl jsem, že podvědomě chtít zásluhy není správné, ale usuzoval jsem, že je to zkrátka součástí křesťanského boje proti své tělesnosti. Pokoušel jsem se vyhýbat komentářům na mé kázání, ale zcela očividně jsem se soustředil sám na sebe, když jsem říkal "Neděkujte mně, děkujte Pánu." Nemusel jsem klást důraz na to slůvko mně. Mohl jsem

Další zmatení

jednoduše říct "Děkujte Pánu", ale to "neděkujte mně" vycházelo z utajené touhy chtít díky a ocenění za dobře odvedenou práci.

Když jsem se stal adventistickým duchovním, ocitl jsem se ve výhodě, jakou jsem dosud nezažil. Začal jsem pozorovat ostatní duchovní, jak se přetahují o pozice; viděl jsem mnohé vnitřní, soukromé rozpory vykazované některými duchovními kolem mne. Protože moje obtíže se mi zdály čistě osobní, mohl jsem se tvářit překvapeně nad chováním těchto duchovních, kteří špatně vedli stádo.

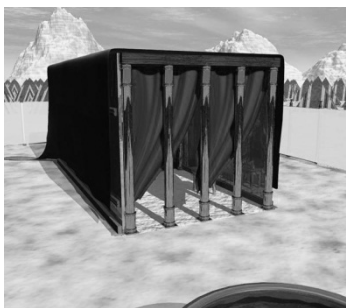
Když jsem byl v duchovní službě již nějaký čas a viděl jsem hru o moc a strategie uplatňované v politice církve, zřejmě to u mě vedlo k jakémusi rozčarování a tehdy mě pokušitel navedl k tomu, že jsem začal hledat jinou cestu, když zavděčovat se autoritám již ztratilo svoji přitažlivost. Začal jsem se opět utápět v dokumentárních filmech, sportech a rekreačních činnostech. Říkal jsem si, že rozhodně nepotřebuji být farizej a že se musím uvolnit a odpočinout si. Rozhodně jsem se měl uvolnit a odpočinout si, ale ne skrze sporty. Ty jen nadále utvrzovaly v přesvědčení, že konání skutků a úspěchy nebo výkony jsou cestou ke schválení, cti a respektu.

Právě v tomto stavu myslí jsem se na své Cestě k životu zastavil. Nedokázal jsem se pohnout vpřed, protože moje pojetí Boha bylo zmateno modlářstvím mého dětství. Toto modlářství umožňovalo pokušiteli nabádat mě k věcem často bez toho, abych si uvědomil, odkud tyto pohnutky pochází a proč se to děje. Moje následné rozčarování způsobilo, že jsem usnul na kopci jménem *obtížnost* a ztratil jsem svitek, který jsem měl uchovávat na své hrudi, jak spisovatel John Bunyan popisuje v *Poutníkově cestě*.

Musím vstát a město obejít, po ulicích a po náměstích svého hledat miláčka. Hledala jsem, a nenašla. (3) Našli mne strážci, kteří město obcházejí. — Miláčka mého, neviděli jste ho? Píseň písní 3:2-3.

Oddíl 2. Dvoření

8. Vnější opona

Pokušitel mě klamal skrze zmatený obraz mého Milého. Ta kombinace Krista zjeveného člověku Jeho vtělením byla sloučena³ s "Druhou osobou Božství", jež vlastnila moc, sílu a čest z Jeho vlastních zdrojů. Tato osoba mi byla předkládána jako rovnocenná pro Jeho sílu spíše než pro Jeho dědictví jakožto Syna. Nic z toho mi nebylo zjevné; jednoduše

jsem si zažíval předvídatelné důsledky takové víry.

Jak jsem zmínil, další rozčarování mi způsobilo dění mezi ostatními kazateli a duchovními. Viděl jsem protekcionářství, problémy zametané pod koberec a politické manévry v rámci sborových setkání.

---

3 Nevědomky jsem tak učinil totéž, co Řím stvořil kdysi dávno v nauce hypostatické jednoty formalizované na koncilu v Chalcedonu v roce 451 n.l. Jde o dialektické propojení dvou protikladů. Řím potřeboval tuto nauku k pochopení reality, že samoexistující Božstvo nemůže zemřít. Já zatoužil po hrubé podobě tohoto učení, které spojí podřízeného a důvěřujícího pozemského Ježíše se soběstačným, sebejistým nebeským Ježíšem.

Světlo světa

Po ztrátě blízkosti mého Milého se hřích nezdál tak hříšným, mé svědomí nebylo tak jemné a sebelítost dovolila pokušiteli, aby měl větší vliv nad mým srdcem. Drobné požitkářství (nestřídmosti) se měnilo ve velké. Jakožto náboženský vůdce jsem dbal na vnější dojem, který vyvolávám, ale v soukromých chvílích mi tolik nezáleželo na volbě slov a násilí ve filmech, které jsem sledoval. Začal jsem se více zajímat o sport, kde se přede mnou neustále odehrávalo získávání respektu skrze úspěchy.

V tomto stavu myslí jsem překročil jakousi osobní hranici, kterou jsem považoval za nepřijatelnou. Nešlo o nic zjevného a bylo to jen v mém srdci, ale podle Božího zákona jsem se cítil odsouzený. Přivedlo mě to ke kritickému bodu mého života. Podle principu pocta a respekt za tvrdou práci, integritu a disciplínu jsem si připadal, že jsem selhal. Původně jsem jako jedinou možnost viděl opustit to všechno a zapomenout, že jsem se kdy snažil být křesťanem s tak vysokými standardy. Bible slibuje vítězství nad hříchem pro všechny, kdo ve víře následují Krista do svatyně svatých (Nejsvětější svatyně). Já toto vítězství nezažíval. Věděl jsem, že Bůh odpouští hříšníkům, ale On také zaslibuje vítězství v životě.

Jakákoliv možnost zažít tuto zkušenost z Nejsvětější byla znemožněna kvůli mojí dvojí mysli nad skutečnou podstatou Ježíše. Dokonce ani Svatyni jsem nezažíval už kvůli svým zmateným myšlenkám. Detailněji se tomu budeme věnovat později, ale postačí říci, že jsem byl ochuzen o možnost mít ucelené a láskyplné společenství s Ježíšem, protože jsem nevědomky zastával rozporuplné názory na jeho úlohu Synovství. Ani jsem nevěděl, že jsou tyto názory v rozporu. Zažíval jsem jen konflikt ve své mysli během každodenního prožívání.

Jelikož jsem pocítil tíhu Zákona nade mnou a zvažoval své vyhlídky, zjistil jsem, že skrze uctívání modly vytvořené mou představivostí a imaginací mých duchovních otců došlo k tomu, že:

I ukázalo se, že přikázání, které mělo být k životu, bylo mi k smrti. (11)
Neboť hřích využil příležitosti, které se mu skrze přikázání dostalo,
oklamal mě a skrze ně mě zabil. Římanům 7:10-11.

Toto přikázání, jež bylo stanoveno k životu, tak já jsem shledal, že mi bylo k smrti a to kvůli mé hříšné touze být uznáván za své úspěchy a tomu, že takového boha jsem si dosadil do svého srdce. Cítil jsem se vinen před Bohem. Když jsem přemýšlel nad vinou, přirozeně jsem pomýšlel na Otce, protože můj pozemský Otec mi byl Božím vyslancem kázně a pořádku. Když jsem tedy musel čelit svým hříchům, musel jsem se obrátit na nebeského Otce. Jak by mi Otec nebeský mohl odpustit? Na základě zákona o ctěných lidech jsem se cítil nehoden odpuštění. Nehoden jsem se cítil také proto, že část mé osoby byla zklamaná mou neschopností pokračovat na své cestě za obdivem a chválou za moji službu Bohu.

Jak jsem se usilovně modlil, můj Milý mi přišel připomenout, že Otec mě miluje. Pokud jsem si zvolil přilnout k Jeho oběti za můj hřích, tehdy mi bude skutečně odpuštěno.

V matoucí mlze jsem pátral po ujištění o Otcově lásce. Slovo Boží říkalo: "Věř!" A přesto se mi v cestě nacházel kámen klopýtnutí. Ježíšův Biblický Otec byl úzce spjat s mým životem, naproti tomu ten Otec z Trojice mi připadal vzdálenější, protože veškerou práci vlastně odvedl Ježíš. Otec pouze seděl na trůně a schvaloval a usmíval se nad dílem svého Syna. Neviděl jsem tehdy v těchto věcech logiku, ale ve své mysli mne právě to odlučovalo od Otce. Mohl by mi skutečně odpustit?

Slovo mi říkalo: "Proč se toho nedržet, Adriane?" I tak jsem měl zápasy. A potom ke mně přišlo Slovo:

...ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém Milém Synu.
Efezským 1:6.

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3:16.

Světlo světa

A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: ‚Abba, Otče.‘ Galatským 4:6.

Opět mi bylo připomenuto, že právě oddělení Otce od Syna je tím, co zjevuje Otcovy city k nám. Pouze když vidím, že Bůh je Otec Ježíše, mohu si začít vážit jeho lásky pro mne. Pokud by Ježíš nebyl skutečně Božím Synem, potom by se Bůh nevzdával něčeho, co mu patří; jen by sledoval "tohoto Syna" následovat svá přesvědčení. Mohli bychom říci, že Otec se vzdával svého vztahu se Synem, ale nešlo o vztah, který by Otec vlastnil, takže tomu jsem ve větě "Neboť Bůh tak miluje svět" nerozuměl. Když jsem v té větě četl *Bůh*, částečně jsem pomýšlel na tři členy Božství rozhodující o tom, že Ježíš by měl přijít a zároveň že Otec jej posílá. Kvůli tomu mi Boží milosrdenství a odpuštění unikaly. Stál jsem jako znavený Poutník v *Poutníkově cestě* před dvěma velkými lvy, co mu bránili jít dál. Viděl jsem bezpečí útočiště přímo přede mnou, ale nejdříve musela přijít zkouška víry.

Ve chvíli krize jsem se obrátil na svého skutečného Otce a rozhodl se věřit, že mi odpustil. Radost mi zaplavila duši, když jsem se přimkl k ujištění, že mě přijímá (omilostňuje) v Milovaném. Vskutku Ježíš byl můj Milý.

Sotva jsem od nich poodešla, už jsem miláčka svého našla. Držím ho a nepustím, dokud ho nepřivedu k matičce své domů, do mamincina pokoje. (5) Zapřísahám vás, dcery Jeruzaléma, při plachých gazelách a laních, ať nebudíte, neprobouzíte lásku, dokud nebude chtít. (6) Kdo je ta, jež z pouště stoupá jako sloup dýmu, myrhou provoněná i kadidlem z dovážených koření? Píseň písní 3:4-6.

Veškerá moje radost z první lásky se vrátila. Kristova láska opět provoněla každý kout mé duše. Bylo mi odpuštěno, dvakrát odpuštěno; nejprve za hříšnost mého dětství a mládí a nyní znovu za modlářství mého rané dospělosti.

Krátce poté náš Otec zajistil, abych měl čas na důkladné studium o jeho Synu a začal chápat, proč jsem tolik let bloudil ve zmatení. Onemocněl jsem a musel jsem skončit svou práci duchovního v církvi. Přestěhovali jsme se na místo, kde jsem měl čas uzdravit se, studovat a modlit se.

Během časů svého zotavování jsem si vzpomenu na dlouhou konverzaci, kterou jsem vedl o sedm let dříve. Jeden z mých přátel se mi pokoušel říct, že existuje problém s Trojicí (pozn. překl. učením o T.) a že tato nauka nebyla vždy součástí církve. Byl jsem v šoku. O tomhle jsem nic nevěděl. Důsledky, které to pro církev mělo, moje mysl nedokázala přijmout. Bohužel jsem se od tohoto tématu odklonil a vybral si pár výroků, které zdánlivě podporovaly moji víru. Nic přece nesmělo způsobit, že by se můj Milý zdál být něčím méně, než si zasluhoval. Nedovolil jsem komukoliv zpochybňovat či umenšovat Ježíšovo božství. Spolu s pár dalšími přáteli jsme usoudili, že se tento člověk plete a že sešel na zcestí od skutečného díla zachraňování duší. Připadalo mi to jako dokonalý argument, který mi umožnil demonstrovat moji věrnost Bohu.

Teď po sedmi letech jsem za tímto přítelem zašel a požádal o odpuštění, že jsem nebyl berojským badatelem Bible a vše si neověřoval. S laskavostí mi odpustil, načež jsem ho požádal o nějaké čtivo k tomuto tématu. Když jsem se začel, připadal jsem si přitahován k prostým výrokům Písma.

Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. Jan 5:26.

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Jan 17:3.

Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího. Marek 1:1.

Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ Matouš 16:16.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; (2) na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. (3) On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. (4) Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel. Židům 1:1-4.

Světlo světa

Skrze tato slova ke mně promlouval můj Milý. Když jsem četl Bibli v jednoduchosti, zjevně naznačovala, že Ježíš je skutečně Synem Božím. Začal jsem se podvolovat radosti z těchto myšlenek, když v tom pokušíte tiše řekl: "Jak může být Ježíš skutečně roven Otci a přesto být v určité fázi času z Otce vyveden (pozn. překl. zplozen)? Adriane, to umenšuje Ježíšovo božství. Skutečně chceš vsadit vše na něco, o čem si nejsi zcela jistý?"

Poslal jsem email s dotazem jistému respektovanému učenici a on mi odpověděl zjevně logickými argumenty. To v kombinaci s mojí touhou vidět Ježíše jako skutečně božského a rovného Otci způsobilo, že jsem se odklonil od přijetí pravdy, že Ježíš je Božím Synem. Přesto jsem měl dost načteno z Písma na to, abych věděl, že tento příběh má dvě strany. Rozhodl jsem se zůstat v tomto ohledu otevřený, ale žel jsem se přimknul k Trojici (učení o Trojici).

Rád bych vám řekl, že mé rozhodnutí neovlivnil strach ze ztráty přátel nebo postavení v církvi, ale nemohu to říct. Někteří z mých přátel byli za odmítnutí Trojice z Církve vyloučeni a já se do takové situace nechtěl dostat. Přijal jsem argumenty proti skutečnému Synovství, které jsem dostal emailem od onoho učenice, aniž bych se nad tím dostatečně zamýšlel. Tento učenec naznačil, že stejně jako budoucí dílo příchodího Krista může být užíváno v očekávání, ten titul *Syn* může být využíván stejně. Ano, ten výraz *Kristus* byl skutečně něco jako titul či úřad Kristova díla v tom ohledu, že byl skutečně zabitým Beránkem od základů světa a že takový byl příslib toho, co přijde učinit. Výraz *Kristus* byl úřadem Syna Božího, a proto mohl být použit v očekávání. Výraz *Syn* naproti tomu neoznačoval úřad, ale spíše to, kým skutečně byl ve vztahu k Otci. Neboli, argument mého přítele změnil slovo *Syn* z *bytosti* na nějaký *úřad*. Kde je rozdíl? Jde o rozdíl mezi tím, kdo jste a co děláte. Jde o bytost známou v kontextu vztahu spíše než v kontextu díla či práce. Je tento rozdíl podstatný? Jak jsem zjistil později, to byl ten rozdíl mezi uctíváním Boha namísto Satana.

Mé srdce bylo nyní více otevřeno myšlenkám ohledně mého Milého. Přesto jsem se však stále kýval mezi dvěma názory. Mé srdce se nyní přiklánílo

k pravdě, že Ježíš je skutečně Syn Boží, ale byly tu věci, které jsem vyřešit nedokázal.

A on jim řekl: „Ó nerozumní a zpozdilého srdce, abyste věřili tomu všemu, co mluvili proroci!“ Lukáš 24:25.

Můj milující Otec se nade mnou slitoval. Věděl, že potřebuji více síly, oční masti a přímluvy od mého Milého, abych byl připraven čelit celé pravdě. Všechny tyto věci se měly nacházet ve svatyni (pozn. překl. v prvním oddělení svatyně). Nebeský chléb, světlo světa a Kristova přímluvná služba na oltáři za mě, to mi dalo odpovědi, které jsem musel být schopen zpracovat, abych plně poznal svého Milého.

9. Světlo světa

Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé. Žalmy 119:105 (BKR).

V něm byl život a ten život byl světlo lidí. Jan 1:4.

Ježíš k nim opět promluvil: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ Jan 8:12.

Světlo světa

Jak se má mysl pozvolna otevřela realitě toho, že Ježíš je skutečně Syn, hned několik pasáží z Písma bylo náhle zaplaveno světlem. Protože Ježíš je tím základním kamenem, veškeré naše vnímání pravdy je spojeno s tím, jak vnímáme Krista. Ve smyslu „Druhé osoby Božství“ jsem vnímal „tohoto Syna“ jako někoho, kdo dělá velké věci ze Svých vlastních sil. Ve smyslu Otcova Syna jsem začal vidět Syna jako toho, který všechny věci přijímá, kdo dostává požehnání a je milován pro to, kým je, spíše než proto, co koná. Tento rozdíl ve vnímání mi nebyl zjevný, ale projevil se ve způsobu, jak jsem četl Písmo a jakou spojitost jsem viděl mezi sebou a svým okolím.

Ačkoliv jsem ohledně Trojice (pozn. překl. učení) neměl všechny odpovědi, ta pravda o Synovství pozměnila základní kámen mé víry a tento nový základní kámen začal pomalu přivádět veškerá má přesvědčení do souladu s ním. Mosazné prvky mého smýšlení se nyní začaly přechřívovat, a já jsem opouštěl nádvoří a vstupoval do Svatyně.

Byla mi dána třtina podobná holi se slovy: „Vstaň a změř Boží svatyni i oltář a ty, kteří se v ní klanějí. (2) **Ale vnější nádvoří svatyně vynech a neměř je.** .... Zjevení 11:1-2

Hospodinovy řeči jsou čisté, jsou jako stříbro přetavené v hliněné peci, sedmkrát přečištěné. Žalmy 12:6

Jako zlatá jablka na stříbrných mísách je slovo promluvené v pravý čas. Přísloví 25:11

Ten bůh, kterého jsem si nastolil ve svém dětství, nyní čelil vážné výzvě. Ačkoliv jsem stále částečně vnímal Ježíše jako všemocného ze svých vlastních sil a zdrojů, ten koncept skutečného Synovství mi umožnil kopírovat tento princip ve svém životě. Začal jsem napodobovat toho, kdo přijímá, kdo je požehnaný svým Otcem a to začalo měnit vše.

Když jsem o jedné Sobotě procházel skrze krásnou venkovskou krajinu poblíž mého domova, začal jsem přemítat nad narozením svého syna. Když jsem si v hlavě přehrával moment jeho narození, připomínal jsem si myšlenky, které jsem tehdy měl v srdci. Když jsem svého syna držel v náručí, modlil jsem se „Pane, nedovol prosím ničemu vejít mezi mne a mého syna a modlím se, aby

mě poznal takového, jaký jsem.“ Když jsem se nyní otevřel vnímání Ježíše jakožto skutečného Syna, byl jsem zároveň připraven slyšet tuto jasnou odpověď, která mi na oné poklidné sobotní procházce přišla od mého nebeského Otce.

“Takové city i já chovám k tobě”

Omráčilo mě to. Mé změněné chápání Ježíšovy identity mi umožnilo vnímat skutečnou sílu tohoto výroku. Bůh mi říkal, že nechce, aby cokoliv vešlo mezi mne a Jeho a pouze chtěl, abych jej poznal takového, jaký je. Když jsem nyní vnímal Ježíše jakožto Syna, mohl jsem jej skutečně napodobovat a věřit, že ve své vlastní oblasti jsem synem i já. Synovství Ježíše vůči jeho Otci mne utvrdila v mém synovství vůči Otci v nebesích. Pouze skrze Syna Božího jsem tomu mohl začít rozumět.

...Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu. Jan 20:17

Ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém milovaném Synu. Efezským 1:6

Když jsem pocítil, co mi nebeský Otec právě říká, navzdory tomuto novému porozumění jsem pocítil ve své duši vlnu odporu. Pokušitel mi připomněl má selhání a důvody, proč nejsem tohoto synovství hoděn. Do mé mysli se vrátila válka o to, zda si smím nárokovat tento titul syna a zda všemocný Bůh nebe a země skutečně chce, aby mezi nás nic nevcházelo. Zdálo se mi to jako sen, kterému je příliš těžké uvěřit. Můj nebeský otec se mě tiše zeptal: „Skutečně chceš odmítnout moji nabídku?“

“Co to dělám?“ říkal jsem si. „Ne, Pane, volím si věřit, že mne miluješ jako syna. Nerozumím tomu plně, ale věřím.“

Ježíšovo Synovství se stalo základním kamenem mého vlastního synovství. Skrze hledění na Jeho Synovství jsem se mohl domáhat toho svého synovství. Světlo spočívající v jednorozeném (zplozeném) Synu zaplavilo mou duši. To vše se odehrávalo uvnitř mého nitra, aniž bych chápal, jak je to spojeno

s Trojicí (resp. učením). Šlo o postupný proces přestavby na novém základním kameni.

Mé nové ponětí o synovství způsobilo, že jsem si více uvědomoval svou závislost na mém nebeském Otci. Jednoho dne jsem četl:

Had ženě řekl: Jistě nezemřete, (5) neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevřou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. Genesis 3:4-5.

Náhle mě zasáhl ten princip soběstačnosti a nezávislosti obsažený v této lži. Vzápětí mi blesklo hlavou, že nezávislost znamená ztrátu požehnání, což znamená ztrátu hodnoty a ceny. Tyto myšlenky byly zárodkem série *Války o identitu*, které jsem představil brzy poté. Brzy následovala i kniha nazvaná *Války o identitu*.⁴ Ačkoliv jsem si neuvědomoval průběh této změny smýšlení, i tak mne změna v chápání Ježíše jakožto skutečného Syna vedla k základu v podobě odkazu, ten vedl k principu požehnání a ten zase k pochopení *hodnoty skrze vztah* oproti *hodnotě skrze úspěch*.

Pamatuji si chvíli, kdy jsem si poprvé uvědomil, že Satan se vlastně kvůli své nezávislosti cítí být bezcenný či nehodný. Pokud vše, čím jsme a co děláme, pochází od Boha, potom budeme zažívat štěstí, radost a klid jen v případě, že budeme uznávat Toho, jenž je dává. Syn Boží je toho dokonalým a živoucím příkladem. Nedělá nic ze Sebe, ale uznává Otce jako ten velký zdroj všeho. Satan však odmítl uznat, že vše, co má, pochází od Boha resp. skrze Krista. To jej připravilo o Otcovo požehnání, což z něj ve výsledku učinilo původce veškeré bezcennosti (nehodnosti). Tehdy jsem si povšiml, že sémě této nehodnosti bylo spojeno se lží danou Adamovi a Evě v rajske zahradě. Ta bezcennost se ukrývala ve lži o nezávislosti.

---

4 . Viz www.identitywars.org

Synové lidští, jak dlouho bude má Sláva v potupě? Milujete nicotu [bezcecnost], vyhledáváte lež. Žalmy 4:2 CSP (angl. NKJV překlad používá bezcecnost)

Spojit si Satanovu lež s hledáním vlastní hodnoty pomocí úspěchu odtrhlo vrstvy klamu, které mi podsunul pokušitel. Potřeba být oceňován za své úsilí ve sboru, potřeba být neustále zaneprázdněný a kritizování ostatních za jejich chyby byly náhle odhaleny ve světle toho, že naše hodnota nepochází z toho, čeho dosáhneme, ale z toho, Komu náležíme.

Na základě stejné hadovy lži jsem začal jasněji vidět, že život pochází shůry. Této teorii jsem věřil už předtím, ale jelikož jsem v základním úhlu své víry spatřoval osobu naprosto soběstačnou, mé myšlenky to mátló. Poté mě zasáhly tyto úryvky z Bible:

Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, je pánem nebe i země a nebydlí ve svatyních zhotovených rukou (25) ani si nedává sloužit lidskýma rukama, jako by něco potřeboval; on dává všem život, dech i všechno. Skutky 17:24-25.

On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, (16) neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (17) On je přede vším a všechno v něm spočívá. Koloským 1:15-17.

On dává život a dech všem lidem. Skrze Ježíše se vše spojuje či drží pohromadě. Tyto myšlenky nově zářily světlem s ohledem na skutečné Ježíšovo Synovství. Nerozuměl jsem spojitosti mezi tím vším, ale nová stavba biblického učení se zvedala v souladu se základním kamenem Synovství.

Když světlo Syna osvětlilo písmo, můj Milý se mi stal ještě přitažlivějším. Uplynulo sotva pár let a celé mé chápání velkého rozkolu mezi Kristem a Satanem a plánu spásy se radikálně pozměnilo. Když mi Světlo Světa otevřelo mysl, nyní jsem byl připraven na skutečnou hostinu v podobě Slova.

10. Chléb života

Koncept toho, že deprese a pocit bezcennosti či nehodnosti jsou spojeny se lží o soběstačnosti, začal dodávat hlubší význam pádu lidstva, konfliktu mezi dobrem a zlem a celému postupu spásy. Mé oči se otevřely skutečnosti, že úpadek lidstva do hříchu byl úpadkem do bezcennosti a hanby. Je to jakýsi stav

života se skutečností toho, že děláme věci, které Bůh neschvaluje. Podstatou tohoto bídneho stavu je touha spoléhat spíše na sebe než na Boha; je to touha být uznáván pro své jednání spíše než pro toho, kdo vše poskytuje.

Když jsem uvažoval nad těmito věcmi, celý zážitek z toho, jak Ježíš slyší svého Otce říkat mu, že jej miluje a přijímá jako Syna, ke mně nyní promlouval přímo.

A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení. Matouš 3:17.

V mém dosavadním uctívání soběstačného Ježíše jsem v tomto textu Otcova slova nedokázal slyšet zřetelně. Přesto však, když jsem nyní vnímal Ježíše jakožto skutečného Syna Božího, tato slova zasáhla mé srdce jako balzám na

duši. V náruči jednorozeného (zplozeného) Syna a když jsem naň hleděl; miloval jej a nechával se jím přeměnit, nyní jsem ve svém vlastním smyslu stál tamtéž co On a dokázal jsem ve skutečnosti slyšet svého nebeského Otce říkat, že já jsem jeho Milý Syn, který mu přináší potěšení. Přesto pouze skrze Krista, Syna Božího, mohu slyšet tento hlas. Když jsem přemítal nad těmito věcmi, dovedlo mě to k tomuto prohlášení, které vyjadřovalo mé nadšení.

Hlas, který oslovil Ježíše, promlouvá ke každému věřícímu: „Ty jsi mé milované dítě, v tobě se mi zalíbilo.“ “Milování, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme mu podobni, protože ho uvidíme takového, jaký je.” 1. Janův 3:2. Náš Spasitel otevřel cestu k tomu, abychom mi nejhříšnější, nejpotřebnější, nejutlačovanější a pohrdaní našli přístup k Otci. *Touha věků*, strana 113.

Zde, právě zde v Matoušovi 3:17 tkvělo tajemství k touze mého srdce, mému přání vědět, že jsem milován nejvyšším Stvořitelem vesmíru a že mu působím potěšení. Stačilo mi vidět Syna Božího v objetí svého Otce, abych skrze svou víru viděl sám sebe ve stejném objetí a slyšel tatáž slova vztažená ke mně. Když jsem patřil na Syna, který zdědil vše bez nutnosti dokazovat svému Otci, že je hoden, umožnilo mi to přijmout veškeré láskyplné dědictví, které Otec toužil předat mně.

Jak bych si přál, abych v tomto bodě svého života plně chápal Ježíšovu úlohu Syna. Náš Otec mi dovolil ochutnat chléb života a jeho sladkost, ale sevření chapadel (učení) Trojice mě nutilo po nějaký čas bloudit sem a tam. Detailněji to popíšu v dalším oddíle, ale je důležité zmínit, že ačkoliv jsem okusil sladkost lásky jednorozeného zplozeného Syna, neviděl jsem, že jsem stále poněkud zmatený a do té doby jsem stavěl na základech dvojí mysli.

I navzdory tomu jsem začal pravidelně zažívat období čiré radosti. Přimknul jsem se k živoucí skutečnosti toho, že Otec ve mne nalézá potěšení. Nyní jsem to dokázal vidět; nyní jsem si to dokázal nárokovat. Když jsem klopýtl a padl, upíral jsem zrak ve Slovo Boží. Nalézá dosud Otec potěšení ve svém Synovi? Ano! Pak i já jsem přijímán mezi ty Milované (nebo omilostněn

Chléb života

v Milovaném). Jistě ve mne nalézá potěšení. Příslib věčného života nebyl založen na ničem, co jsem sám vykonal, protože čím dál více jsem v Bibli spatřoval Ježíše, který nespolehal na sebe, ale spočíval v zaslíbeních svého Otce.

S těmito věcmi na zřeteli jsem si přečetl celý příběh konfliktu v pustině (na poušti) a křtu jakožto válku o synovství a tím, jak se synovství získá. Satan neustále nutil Ježíše ukázat, že je Synem (své Synovství), skrze konání zázraků nebo ukázání jeho moci světu. Tento konflikt Ježíše a Satana jsem viděl jako bitvu o to, jak je Synovství definováno. Jde tu o prostou důvěru ve Slovo vyřčené nebeským Otcem, nebo se musí dokazovat synovými činy?

Opět, ta válka Krista na poušti byla základním kamenem mé vlastní bitvy uvnitř mě. Jaký vzor napodobuji, abych se držel své synovství? Pokouším se dělat velkolepé věci nebo důvěřuji Slovu mého Otce? Opět se mi dostalo ujištění.

Mnozí lidé se domnívají, že boj mezi Kristem a satanem [na poušti] nemá pro jejich život žádný zvláštní význam, a proto se o něj příliš nezajímají. Tento zápas však stále znovu a znovu probíhá v každém lidském srdci.” *Touha věků*, strana 116.

Nejlepší na tomto procesu je to, že namísto prostého vzhlížení k Ježíšovi a pokoušení se napodobovat jeho činy tento zákon dědičnosti znamená, že to, co učinil, je mi nabízeno zdarma.

Každý, kdo bojuje se svou chutí, by si měl vzpomenout na to, jak odolával pokušení na poušti náš Spasitel. Měl by si představit, jak asi trpěl na kříži, když zvolal: „Žízním.“ Trpělivě snášel všechno, co by snad někdy mohlo dolehnout i na nás. Jeho vítězství je i našim vítězstvím. *Touha věků*, strana 123, {TV 74.4}.

Tato hostina na Božím Slově mě naplnila nadšením. Takové jedinečné zjištění! Jeho vítězství je mé skrze víru. Mnohokrát jsem se v minulosti

pokoušel držet této pravdy, ale soběstačný Ježíš, kterého jsem uctíval, mne z útesu víry neustále srážel neuvědoměním si, že to vše pochází z dědictví!

Když jsem viděl pocit nehodnosti (bezcnosti) ze ztráty synovství jakožto klíčové součásti pádu lidstva, nyní jsem viděl konflikt Ježíše v pustině (na poušti) po jeho křtu jako základní kámen k vítězství v podobě znovunabytí tohoto Synovství. Kristus odmítl založit svoje Synovství na čemkoliv jiném než na slovech Svého Otce. „Psáno jest“ bylo jeho jedinou odpovědí, nikdy se nepoddal pochybnostem o tom, zda je skutečně Božím Synem nebo potřebě dokázat to zázraky a mocí.

S tímto novým porozuměním toho, jak pro nás Ježíš znovu získal naši identitu coby synů a dcer Božích, jsem si nyní začínal všímat tohoto prvku v Elijášově poselství.

Pohleďte, posílám k vám proroka Elijáše před příchodem velkého a strašlivého Pánova dne: A on obrátí srdce otců proti jejich dětem a srdce dětí proti jejich otcům, dokud nepřijdu a neudeřím zemi kletbou. Malachiáš 4:5,6.

Podstatou Elijášova poselství je obrácení srdcí dětí vůči otcům a otců vůči dětem. To mě přivedlo k této pasáži:

Korunou starců jsou vnuci, okrasou synů jejich otcové. Přísloví 17:6.

A veškerá tato sláva se opírala o systém hodnot, který uvádí:

Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, (23) ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok. Jeremiáš 9:22-23.

Jakožto skutečný syn Boha jsem nepotřeboval hledat slávu v moudrosti, moci nebo bohatství; stačilo mi jen vychutnávat si slávu v poznání svého Otce skrze Krista. Pamatuji si, jak jsem tyto zásady přednesl posluchačům v Sydney

Chléb života

a viděl radost, která rozzářila tváře těch lidí, když někteří začali vnímat záblesk Otcova království.

Časně dalšího rána jsem se probudil do zvuku zpěvu. V myšlenkách jsem slyšel slavnou píseň od Charlese Wesleyho.

A je možné, že získal jsem
podíl na krvi Spasitele?
Zemřel snad pro mne, kdo způsobil mu bolest-
pro mne, kdo k smrti jej pronásledoval?
Úžasná láska! Jak možné je,
že Ty, můj Bůh, bys zemřel pro mne?
Úžasná láska! Jak možné je,
že Ty, můj Bůh, bys zemřel pro mne?

Když jsem rozjímal nad těmito slovy a jistotou mého synovství vůči Otci skrze Krista a o tom, že můj Otec v nebesích je skutečně mou slávou, pocítil jsem, jak se do mne vlévá vše převyšující pocit lásky, radosti a klidu. Ten pocit lásky byl tak silný, že jsem nedokázal mluvit a vytryskly mi slzy radosti. Skutečně nedovedu plně popsat tento zážitek.

Došel jsem k hlubokému přesvědčení, že toto musím sdílet s ostatními. Modlil jsem se o sílu sdílet toto jedinečné poselství o tom, co znamená být synem Božím skrze Krista. Když jsem tam tak seděl a připomínal si všechny aspekty tohoto poselství, kterému jsem se v tak krátkém čase naučil a o tom, jaké požehnání ty aspekty vnesly do mého života, vzdával jsem úctu Otci a našemu Pánu Ježíši za tak úžasné věci. Veškeré toto příjemné vědomí bylo osvětlováno skrze osobu Syna Božího.

Od této chvíle jsem upřímně toužil nahnout se dopředu a sdílet radost, kterou jsem objevil. I v tomto hrnutí se vpřed stále byly věci, o kterých jsem se musel dozvědět, věci umožňující mi skutečně zažít vstoupení do oddělení Nejsvětější svatyně (svatyně svatých).

Mezihra II

V tichu úsvitu jej očekávám. Můj Milý se rychle pohybuje přes hory, křivolakou cestu napřimuje. Naše přátelství je něžné. Šeptá mi o svých zděděných pokladech; Jeho slova na mé rty kanou jako med. Jak sladká jsou jeho slova pro můj jazyk.

Jako pramen z hlubin vylévá můj Milý křišťálový proud živé vody na mou duši. S jásotem ochutnávám tuto živou vodu, a přesto zůstávají věci, které mi působí zmatení. Můj draze Milý, odpusť pomalost mého srdce při zachytávání každé kapky vědění, které mi svěřuješ. Dovol mi prosím popadnout dech a věnovat čas tomu, abych se s těmito slastmi smířil.

Kdyby tě tak znali, Milý, kdyby jen tě moji krajané skutečně znali! Potom by věděli, proč tě miluji, proč je naše přátelství tak něžné. Vylévám své srdce v díkuvzdání za to, že jsi mi skrze své Synovství ukázal cestu k Otcí. Ve svém srdci cítím Otcovu lásku k Tobě, mám důkaz, že jsem tvým spoludědicem, můj Milý. Ty celý vzbuzuješ mou lásku.

Vezmeš mne, můj Milý, do svatyně svatých? Toužil jsem najít vchod, ale klopýtl jsem a se slzami hanby padl. Jakožto syn prvního Adama jsem zaslepen vůči tomu, abych vchod našel. Vezmeš mne s sebou, Milý? Vezmeš mne na ono tajné místo Nejvyššího? Víím, že nejsem hoden, ale v tebe vkládám svou důvěru, Milý, protože ty jsi ta Cesta k Životu.

Já vstala milému svému otevřít a myrha mi z rukou skanula, myrha z mých prstů ulpívá tam, kde zasouvá se závora. (6) Já svému milému otevřela, můj milý však náhle zmizel. Skoro jsem život vypustila, že takhle odešel. Hledala jsem jej, ale nenašla. Volala jsem ho, už se mi neozval. Píseň písní 5:5-6.

Oddíl 3. Váhání mezi dvěma názory

11. Válka mezi tělem a duchem

Bylo to tak frustrující! Veškeré to úžasné vědění o mém Milém a přesto jak snadno se pokušiteli dařilo mne pomocí různých prostředků zlákat. Pokušitel využil mého dětství a mládí a do mé duše zasadil lásku k pohodlí, zábavě a chuti. Vytrénoval mě v duchu soběstačnosti vůči mé komunitě, vzdělání a lásce ke sportovnímu soutěžení.

Zatímco se mi můj Milý dával blíže poznávat a moje láska k němu se čím dál více prohlubovala, můj bývalý milý se pokoušel udržet si moc, kterou nad mou bytostí dosud měl, a pokoušet se vzít si od mého Milého zpět to, co dříve vlastnil. Ačkoliv jsem Ježíše velmi miloval, neuvědomoval jsem si, jak velká část mé tělesné podstaty dosud touží po nadřazenosti. Nejhorší součástí padlého stavu je jeho vypočítavost využívající logiku v kombinaci s falší, aby zatajila skutečný motiv a tužby.

Kdo rozpozná pochybení? Zbav mě těch skrytých. Žalmy 19:13.

Srdce je lstivé nade vše, je nevléčitelné. Kdo mu porozumí? (10) Já, Hospodin, zkoumám srdce a zkouším ledví, abych každému dal podle jeho cest, podle ovoce jeho činů. Jeremiáš 17:9-10.

Během mého času hodování na Slově v Nejsvětější svatyni jsem se setkal s několika pokušeními z mého předchozího života. Někdy jsem se cítil silně přitahován k různým formám zábavy v televizi. Mnohokrát jsem se poddal a sledoval je, ale za krátkou dobu jsem v tom již nebyl schopen najít žádné uspokojení. Cítil jsem se jako v pasti a nechápal jsem proč. V mladším věku

jsem byl motivován chovat se správně stejně jako mnozí další ve skupině mých vrstevníků. To mi umožnilo dosáhnout zdánlivého vítězství nad mnoha pokušeními, ale šlo o iluzi a pokušitel to věděl.

Mnoha vítězství v mém životě bylo velmi těžké dosáhnout. Stál jsem před oddělením svatyně svatých a přál si vstoupit, ale něco mi bránilo v cestě a já nerozuměl, co to je. Moje studium Daniela a Zjevení mě přesvědčovalo o tom, že překážky brzy pominou a pouze ti, kteří svůj oděv vybílili v Ježíšově spravedlnosti, tak ti budou moci vstoupit do města. Viděl jsem některé své vrstevníky vzdát svoje úsilí dostat se do Nejsvětější svatyně a vyučovat tomu, že ze své velké lásky k hříšníkům jim Ježíš odpustí a promine jejich hříchy během svého Druhého příchodu. Nauka o vítězství nad hříchem se stala naukou o křesťanské zralosti, jako by přestalo být uznáváno, že je možné dodržovat Boží zákon v plnosti.

To, co jsem četl v Písmu, bylo v rozporu s mnohými výroky mých vrstevníků, ale dosavadní zkušenost mi naznačovala, že by mohli mít pravdu. Jak bych mohl prokázat víru ve vítězství nad hříchem, když samotná moje dosavadní zkušenost byla tak nesourodá? Jaké jsem měl právo nabízet naději na vítězství v životě, když já sám ho nezažíval?

Když mi hrozilo upadnout do pokušení, věděl jsem, že náš Otec mne miluje a že skrze Krista se mi dostává odpuštění, ale chtěl jsem chodit se svým Spasitelem vždy a nezraňovat jej svými neuváženými slovy či bezmyšlenkovitými činy, které byly často sobecké. Ano, Bůh nám odpouští, ale hřích i tak v našich vztazích způsobuje bolest. Bible mi zaslíbovala, že dokážu přestat zraňovat mé blízké a přesto jsem selhával tak často.

Nyní tomu, kdo je mocen vás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s veselím před svou slávu, Juda 24.

Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem; 1. Petřův 4:1.

Válka mezi tělem a duchem

Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. (7) Dítka, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. 1. Janův 3:6-7.

V tom dosáhla láska při nás cíle, že máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. 1. Janův 4:17.

Zde je vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru. Zjevení 14:12.

Můj moudrý a milující Spasitel mi umožnil zažít přirozené důsledky mylného porozumění Jemu, kterého jsem se stále držel. Tato období konfliktu, pokušení a modlářství vedla k tomu, že mé hledání chybějících dílků bylo o to intenzivnější. Pokaždé, když jsem poklekl před Otcem s prosbou o moudrost a porozumění skrze Ježíše, tím blíže jsem byl přitahován ke světlu.

Někdo by si mohl představovat, že moje vědění o Ježíši jakožto Spasiteli za hříchy světa by mohlo být dostačující a že jsem se nemusel tolik starat o to ostatní. Pointou je to, že pokušení stále přicházelo každý den a projevy tělesné podstaty stále ubližovaly lidem. Faktem bylo, že mé vědění o Ježíšovi bylo dosud zmatené. Hlas mého Milého a hlas pokušitele se v určitých oblastech mojí mysli stále přely o převahu.

Do své snahy uctívat a velebit mého Spasitele jsem nevědomky zahrnul aspekty uctívání, které se nenacházely v Písmu. Nevědomky jsem Krista vnímal v kontextu značné soběstačnosti. Tyto věc navíc pocházely od mých duchovních učitelů a měly pro mne přirozenou rezonanci. Chuť téže soběstačnosti, kterou jsem si oblíbil jako dítě a kterou dlouhodobě živil pokušitel, se usadila v samém srdci osoby Ježíše, k jehož uctívání jsem se hlásil.

Veškeré své poznání o Ježíšovi jsem měl z toho, co mě jako dítě vyučovala moje rodina a můj sbor. Učil jsem se o tom, že Ježíš je Bůh, Otec je Bůh a Duch je Bůh. Učil jsem se, že jsou všichni božské podstaty a tudíž navzájem rovní. Mé povědomí o této rovnosti zjevně přirozeně spočívalo v soběstačnosti pramenící z vnitřní moci, schopnosti a vědění. Nikdy jsem tudíž nezpochybňoval, jak si mohou být Otec, Syn a Duch rovní. O významu

jsem jednoduše usoudil, že to znamená stejnou moc a postavení. Tohle rovnost znamená i ve světě a tudíž jsem měl za to, že u Boha je tomu stejně. Nikdy mi nedošlo, že pokud je Bůh třemi osobami rovnými si v moci, potom by se tím měnil význam těch slov samotných. Zvláště slova *Otec* a *Syn* by přestaly znamenat to, co označují. Pokud by si Otec a Syn byli rovní v moci, věku a a postavení, potom by bylo nemožné, aby druhá osoba vycházela z první, protože to by druhou osobu učinilo závislou či podřízenou vůči té první.

V hadově lži Evě zaznělo prohlášení, že jsme soběstačné bytosti; je to otisknuto do samotné naší povahy a předáváno z generace na generaci. Hlas pokušitele ve mně hýčkal tohoto ducha soběstačnosti skrze mou rodinu, vzdělání a zážitky v komunitě. Když mi byla osoba Ježíše představena jako soběstačná a přitom vykazující podřízenost a poslušnost pouze v zájmu nás, uvěřil jsem tomu. Moje vnímání Božského jakožto nejmocnější, nejsvrchovanější a nejsoběstačnejší bytosti dokonale zapadlo do této nauce o Trojici, která představovala tři mocné bytosti jakožto jednotu jedné kolektivní božské rodiny.

Neviděl jsem, že skrze chytře umístěnou nástrahu se mi skutečný Bůh a jeho Syn prolnuli s jakýmsi falešným bohem, který apeloval na mou tělesnou podstatu. Někdy jsem se zaměřoval na vztah Otce a Syna a byl k nim přitahován. Poté jsem upadal zpět k aspektům moci a soběstačnosti a to mě pohánělo k tomu, abych byl přesně takový.

Tento duch soběstačnosti hrál na strunu souladu s mnoha sporty a filmy. Když jsem sledoval, jak olympijský šampion prokazuje svůj um, schopnost a obratnost výhrou zlaté medaile, byl jsem k tomu přitahován, protože součástí mého boha byla moc, způsobnost a schopnost vykazovat soběstačnost. Když jsem pozoroval tým mužů protlačit se jinou řadou mužů a umístit míč na čáru, pociťoval jsem z toho sílu a tleskal tomu pohledu. Dokonale to souznělo s akordy mého těla. Přesto byl tento duch ve válce s pokorným a podřízeným Ježíšem, který vždy dělal věci, které těšily jeho Otce. Nic nečinil pro sebe, ale vše svěřoval do rukou svého Otce. Tento duch mi nebyl přirozený, ale skrze

Válka mezi tělem a duchem

má setkání s Milým jsem začal tohoto Ducha ochutnávat a toužit i po něm. To v mém nitru vyvolalo nesmírný konflikt.

Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. Galatským 5:17.

Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti? (25) Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Tak tedy tentýž já svou myslí sloužím jako otrok zákonu Božímu, ale svým tělem zákonu hříchu. Římanům 7:24-25.

Válka v mém srdci se odehrávala mezi dvěma odlišnými chápáními Krista, kterého jsem miloval. Moje dětská láska byla v podstatě odrazem mne jakožto soběstačné, silné osobnosti, která vyhrávala obdiv a respekt svého okolí. Ta druhá osoba byla pokorný a podřízený Ježíš, který miloval svého Otce a důvěřoval, že vše, co vlastní, pochází od Otce. Bez jakéhokoliv přihlídnutí ke Svým schopnostem, talentům či dovednostem byl tento Spasitel požehnaný a milován Otcem jednoduše proto, že z něj pochází.

Uvázl jsem tak v boji mezi těmito dvěma náhledy na Krista, protože pečlivě formulovaná myšlenka (učení) Trojice mi velmi ztížila jejich rozlišení. K mým obtížím v rozpoznání rozdílu přispívala také řada kulturních elementů. Právě těmto problémům se budeme věnovat nadále.

12. Drama přeměněné identity

Čas Vánoc byl pro mě jako dítě fascinující. Pamatuji si, jak se nějaký člověk převlékal za Santa Clause a dával dárky dětem v nákupním centru, kam jsme chodili nakupovat. Také si pamatuji příběh Ježíška v jeslích, který věrně a v živých barvách předváděla třída sobotní školy.

Jak jsem dospíval, vídal jsem filmové hvězdy, jak se převlékají se a hrají roli westernového nebo městského hrdiny zachraňujícího situaci. Moje dětství a mládí bylo živeno divadelním dramatem. Celá ta idea toho, že někdo převezme identitu jiné osoby za účelem morální pointy, se stala součástí základu mého života. Po stovkách hodin, kdy jsem sledoval lidi brát na sebe identity druhých za účelem přednesení příběhu či významu, jsem měl mozek vymytý představou, že právě tak vesmír funguje. Nikdo mě to neučil, spíše jsem to pochopil ze své kultury.

Tento návyk – totiž pozorovat lidi, jak na sebe berou jiné identity, se mi zároveň stal jakýmsi oknem úniku, skrze které jsem si mohl představovat sám sebe v mnohem mocnější existenci, než jaká mi momentálně náležela. Sledování filmů začalo být závislostí, pomocí které jsem přebíral jinou identitu za účelem toho, abych si představoval, jak získávám vytoužený respekt a pozornost.

Jak se moje dětství měnilo v mládí a moje dětské ambice bylo čím dál těžší uskutečnit, to okno v podobě převzaté identity se stalo klíčovým faktorem v udržování klamu soběstačnosti a nezávislosti. Tajemstvím bylo propojit svou identitu s osobou, kterou jsem toužil napodobovat. Během hýčkání své dětské první lásky mě toto okno k moci dovedlo k tomu, že jsem se vzdal vlastní identity. Nikdy jsem si neuvědomil, že mě tento proces bude stát mou identitu, protože mi záleželo pouze na moci. Využívání divadla a filmů se

Drama přeměněné identity

stalo klíčovou součástí pokušitelových způsobů, jak mě udržet v otroctví klamu soběstačnosti. Také mě to zcela oslepilo vůči modlářství (učení) Trojice.

Trojice byla dokonalým výrazem identity převzaté za morálním účelem; tři osoby beroucí na sebe role Otce, Syna a Ducha za účelem zpodobnění vysoce morálního výroku o spáse. To dokonale zapadalo do mého připravování pro drama. Opět tak tento příběh souzněl s mým nitrem, protože mi byl stejně přirozený jako dýchání.

Stejně jako jsem nikdy nevnímal, že převzatá identita způsobuje ztrátu či zmatení toho, kým člověk je, nikdy jsem nevnímal to, že věřit, že tři božské osoby na sebe berou jiné identity, tak tohle ve skutečnosti způsobuje ztrátu či zmatení toho, kým ony jsou. Toto se stalo mystériem Boha! Mému přirozenému smýšlení to dávalo dokonalý smysl.

Nemělo by sejít ze zřetele, že ta ústřední lež sdělená Evě byla představena skrze bytost, která se proměnila v naprosto odlišnou identitu. Nikdy také nezapomeňme, že naše lidská povaha po Adamovi je poznamenána poselstvím o soběstačnosti předaném skrze médium s přeměněnou identitou.

Toto poselství se mi nadále vtloukalo do mysli díky sledování přeměňujících se superhrdinů, jako jsou Superman, Spiderman a další. Tyto postavy mají skryté síly, které mohou využívat, když se transformují. Takové síly byly obvykle využívány za morálními účely a pro dobro společnosti. Klíčovým principem, který se na tomto vyvinul, bylo *dosáhnout vnitřní síly skrze transformovanou identitu*. Tato lekce mi byla opakována znovu a znovu. Namísto abych padl na kolena a modlil se k Nebeskému Otcí, bylo mi ukazováno, že skuteční hrdinové vyzývají (přivolají) svou vnitřní sílu skrze transformaci. Opět jsem tak vstřebával ducha transformační soběstačnosti.

Na počátku mého dospívání jsem byl vystaven dalšímu způsobu transformační soběstačnosti. Filmový seriál Star Wars napsaný Georgem

Lucasem své největší hrdiny představovala jako mistry meditace. Skrze umění soustředit se a následovat vnitřní pocity mohl člověk dosahovat velkých úspěchů v boji a vyhrávat obdiv všech, kdo jim přihlíželi. Byl to pro mne nenápadný úvod do východní mystiky.

Ze všech těchto důvodů jsem se tedy často cítil přitahován k televizi, abych se zapojoval do praktik svého boha z dětství, což mělo utužovat klam soběstačnosti skrze transformovanou identitu. Představoval jsem si sám sebe jako ústřední postavu filmu a cítil sílu, jakou v něm měla. Dokud jsem pokračoval v uctívání boha, který se zabýval soběstačnou transformací, nikdy jsem se nemohl doopravdy zbavit své lásky k filmům, sportu a fiktivním příběhům.

Dalším rozměrem mého proškolení televizí byla filozofie, že protiklady se přitahují. Celá záležitost s černou/bílou a jin/jang se přehrávala v zamilovaných příbězích a nabízela stálé téma protikladů spojujících se v jedno pro větší sílu, potěšení a satisfakci. Takové proškolení poskytlo dokonalé pozadí k tomu, aby se ten mocný a soběstačný nebeský Ježíš spojil s podřízeným, skromným a poslušným pozemským Ježíšem v jeden objekt uctívání.

Zpětně vidím, že vliv společnosti během mého dětství byl základem toho, abych byl připraven přijmout trojjediného (trinitárního) boha jako něco přirozeného, zjevného a nezpochybnitelného. Důraz na rozjímání v duchu spoléhání na sebe samotného dokonale zapadalo do obrazu těchto tří mocných bytostí, které se transformovaly do postav Otce, Syna a Ducha.

Povaha (charakter) mého Milého, který důvěřoval svému Otci a vždy poslouchal, důvěřoval a vzhlížel k němu, byla včleněna a pohlcena mými mnohými představami o soběstačnosti, s kterou pohlédnu dovnitř a budu transformován k síle a moci Boží.

Jak jednoduché by tyto věci bývaly, kdybych dokázal porozumět těmto slovům:

Drama přeměněné identity

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i na věky. Židům 13:8.

Mnohé věci by také byly jednodušší, kdybych pokračoval v prostém čtení Bible. Přesto se mi však moje výchova a vzdělávání opět staly klapkami na oči, které mi právě v tom zabránily.

13. Hry s myslí

Když jsem si jednoho dne s kamarády hrál ve škole, někdo na mě nejvážnějším hlasem zavolal: "Adriane! Roztrhly se ti kalhoty." Srdce mi začalo bušit, jak jsem se honem začal ohlížet, kde jsou roztržené. Pak jsem uslyšel sborový smích se slovy: "Dostal jsem tě!" Vítej ve světě šprýmů. Můj život se mnohdy stal hrou, ve které jsem odrážel a střílel tyto šípy klamu.

Jako šílenec, který střílí ohnivé střely a smrtící šípy, (19) je člověk, který podvede svého bližního a potom řekne: Já jsem jenom vtipkoval. Příklad 26:18-19.

Bylo trapné nechat se napálit a vidět, jak se mi směje celá třída. Tento zážitek s vrstevníky mě naučil nikdy nebyť zranitelný, nikdy nikomu nedůvěřovat a především dávat si pozor, abych nebral vážně vše, co lidé říkají.

Nejpodstatnějším prvkem žertu je prohlásit opak pravdy a vehnat důvěřivou, doslovně smýšlející osobu do stavu zmatení, aby bylo čemu se zasmát. V letech mého dospívání mě zaujal tento duch klamu, matení a zábavy pomocí překrucování slov, aby znamenala něco jiného, než co je jejich doslovný význam. Avšak jednou z prvních věcí, ze kterých mne usvědčil můj Milý po mém obrácení, byl princip toho, že mluvím tak, jak smýšlím.

At' je tedy vaše slovo ,ano, ano' — ,ne, ne'; co je nad to, je ze Zlého. " Matouš 5:37.

Tyto šípy klamu sehrály svou roli v tom, že mi zabránily ve vstupu úzkou branou⁵ do nádvoří svatyně. O tom jsem se stal skutečně usvědčeným tehdy,

---

5 . "Nedaleko od brány stojí silný hrad, jemuž vládne Belzebub: odtud on a ti, kdo jsou s ním, střílejí šípy na ty, kdo k této bráně přijdou, takže mohou zemřít dříve, než vstoupí. Pak, řekl Křesťan, já sám a chvěji se." *Poutníková cesta* Jednání druhé.

Hry s myslí

když jsem se dozvěděl, že šprýmování je formou falešného svědectví a tudíž porušením devátého přikázání.

Nebudeš vydávat proti svému bližnímu falešné svědectví! Exodus 20:16.

Také jsem se dozvěděl, že jednou z věcí, které následovníci Ježíše přestávali konat, byla lest (úskočnost).

K tomu jste přece byli povoláni, neboť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad, abyste šli v jeho šlépějích. (22) On ,se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech'. 1. Petrův 2:21-22.

To jsou ti, kteří se neposkvřili se ženami, jsou to panici. To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Ti byli vykoupeni z lidí jako prvotiny Bohu a Beránkovi. (5) V jejich ústech nebyla nalezena lež; jsou bez úhony. Zjevení 14:4-5.

Lest je definována jako:

navnazování; srovnej G1185); trik (návnada), rovněž (obrazně) úskok: - záludnost, klam, lest, mazanost.

Přijde mi velmi zajímavé, že tohoto ducha jsem pociťoval nejvíce během svého studia teologického semináře na kazatelskou službu. Nenechat se strhnout duchem smíchu skrze umění lsti jsem shledal neustávající bitvou. Musel jsem se vroucně modlit o pomoc, abych se do těchto praktik nezapojoval. Kdykoliv jsem naznačil úmysl číst Bibli v jejím prostém významu, často jsem se setkával s výsměchem a pohrdáním.

Nabádání pokušítele mě naučilo nebrat slova vážně a pátrat po skrytém významu. Žertování napomohlo tomu, abych o to snáze přijal klíčové principy alexandrijské metody alegorie při studiu Bible. Neboli, skutečný význam slov nespočívá v tom doslovném přečtení. Žert byl jednou z her mysli, která ovlivnila moje čtení Bible i pravou identitu mého Milého.

Jednoduché způsoby vyprávění v televizi mě naučily konceptu paralelních realit. V různých obdobích svého života jsem byl vystaven televizním

programům, které vyobrazovaly rodiny dělající relativně obyčejné věci. Těmito pořady byly seriály, což znamenalo epizody každý týden nebo den. Během krátké doby jsem se s postavami obeznámil a začal se s nimi ztotožňovat. Tyto postavy se staly součástí mého života natolik, že jsem si často představoval sám sebe mezi nimi, obával se kvůli věcem, kterým čelily ony a někdy jsem o nich dokonce sníval jako o součásti mého světa.

Tyto seriály mi dovoľovaly duševně přecházet do vlastní odlišné reality. Kdykoliv jsem přitom mohl z této reality vystoupit. Například když jsem sledoval něco děsivého, říkal jsem si "Je to jen film". To mi umožňovalo zažívat veškeré pocity paralelní reality, kterou jsem však mohl opustit, kdykoliv mi to přestalo být pohodlné. Ačkoliv tento proces byl nejvýraznější u seriálových pořadů, totéž platilo pro jakýkoliv film. Využívání vizuálních a zvukových efektů lidí věnujících se činností reálného života utvořilo virtuální svět, který mě odkláněl od mého vlastního světa.

Nehledě na obsah, ten proces žití v paralelní či virtuální realitě ovlivňoval způsob, jakým jsem četl Bibli. Poskytl dokonalý základ pro to, aby byl Ježíš jakožto pozemský člověk přesunut do paralelní reality. To, co vykonal zde na zemi, nebylo to, čím On skutečně byl. Nebyl ve skutečnosti poslušným a důvěřujícím Synem, pouze přešel do této alternativní reality za účelem vyjádřit morální poučení. Stejně to bylo ve filmech, které jsem sledoval. Mnohé usilovaly o určité morální vyjádření skrze realitu paralelní k té mé.

Jedním z nejběžnějších vyjádření této paralelní reality bylo "To platilo pouze pro pozemské vtělení." Dábská kombinace paralelní reality a transformace identity tento způsob smýšlení značně usnadňovala. Mohl jsem číst biblické pasáže, jako je následující, a umísťovat si je do paralelní reality, která byla v podstatě fikcí.

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.
Jan 5:19

Hry s myslí

Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. Jan 5:26.

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Jan 17:3.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; (2) na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. (3) On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. (4) Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel. Židům 1:1-4.

Kdykoliv se moje mysl ocitla v přesvědčení o tom, že bych měl tyto verše číst doslova, moje chápání Ježíše jako rovného Otci skrze jeho soběstačnou moc umísťovalo tyto texty do paralelní fiktivní reality za účelem vyjádření morálního poučení. Dělal jsem to automaticky a ani si to neuvědomoval. Moje mysl tak byla naprogramovaná celá léta a všechen tento trénink mi dokonale zabraňoval v úniku od boha tři-v-jednom zvaného Trojice.

Kdykoli sledujeme film či seriál jakéhokoliv druhu nehledě na obsah, programuje nás to pro paralelní realitu, která může být kdykoliv zpřístupněna nebo opuštěna. I skutečné příběhy předložené ve formátu filmu mohou vyvolávat tento efekt, protože pohyb herců a pozorované interakce vytváří tuto paralelní realitu automaticky a umožní nám do ní vstoupit.

To je velmi rozdílné od čtení biblických příběhů a umožnění (dovolování) Božímu Duchu, aby na nás zapůsobil, co tyto příběhy znamenají. Pokud jsme se naučili číst Bibli doslova a nezacházet za hranice Písma, můžeme si z těchto příběhů brát poučení, ale nedostáváme se do paralelní reality, kvůli které opouštíme naši vlastní. Po zhlédnutí filmu mi zřejmým znamením toho, že jsem se právě nacházel v jiné realitě, bývalo následující chvíle zmatku nad tím, kým jsem, kolik je hodin nebo co bych měl dělat dál.

Pamatuji si obzvláště jeden film, který mě v tomto stavu zanechal po téměř tři dny. Zkrátka jsem žil v paralelní realitě a nedokázal se z ní dostat. Scény se

mi pořád dokola přehrávaly v hlavě a já si znovu a znovu vybavoval veškeré pocity. Takový proces je velmi odlišný od prostého a doslovného čtení Bible. U Bible nikdy neztratíme ponětí o naší současné realitě a okolnostech. Naše mysl totiž není bombardována pětadvaceti až třiceti snímky za vteřinu, což způsobuje přehlčení informacemi a nutí mysl odklonit se od všeho kolem. Takové je dílo ničitele.

Ti, kdo se nedokážou oprostít od touhy po filmech, televizních seriálech, pořadů a takzvaných reality show, shledávají téměř nemožným číst Bibli doslovně bez podrobování se paralelním realitám. Nejhorší z těchto filmů jsou ty, které vyobrazují samotného Ježíše. Míra zmatení vytvořená tímto druhem paralelní reality, natož chyby v interpretaci písmo a často i požitkářský styl života herců jsou nevyčísitelné.

Člověk by si možná řekl, že samotné tyto faktory stačí, ale s tímto fenoménem paralelní reality jsem se setkal také u různých počítačových her typu lov pokladů, hry založené na úkolech nebo misích či zvláště závodní hry zahrnující procházení jednotlivými úrovněmi, což mne vtahovalo do paralelní reality podobně jako v případě filmů. Když jsem strávil hodiny hraním her, dostával jsem se do onoho krátkého pocitu zmatení nad tím, co je realita. Dobře si tento pocit pamatuji po dohrání hry a dokončení všech jejích úrovních. Měl jsem pocit nadšení, které poté vystřídal jakýsi smutek nad tím, že to skončilo. Princip žertu⁶ v kombinaci s indoktrinací od filmů, her a televizních příběhů mě z mé existující reality vtáhly do jiné.

Staly se z toho hlavní nástroje onoho velkého pokušitele, kterými mne držel mimo zážitek z místa Nejsvětější svatyně s mým Milým. Všechny tyto věci měly sloužit tomu, aby se skutečnost evangelií proměnila v dům z karet vystavěný na základech z písku. Každá část mého vyrůstání byla pečlivě

---

6 . Princip, kdy je skutečným významem slov pohrdáno a často opačný význam je upřednostňován.

Hry s myslí

vykalkulována k tomu, aby programovala mé myšlení pryč od všeho, co se mi můj Milý neodkladně pokoušel sdělit v Bibli.

14. Dům z karet

Vzpomínám si na jeden z prvních případů, kdy mi toto světlo vstoupilo do mysli, a já začal spatřovat, jak mohou teologové vynášet takové absurdní výroky. Léta jsem nechápal, jak lidé znalí Bible mohou popírat doslovných šest dní trvajících stvoření, popírat Šabat nebo věřit, že lidé jdou po smrti přímo do nebe. Ještě horší byly výroky učenců popírajících Ježíšovo dílo v oddíle Nejsvětější svatyně a očištění od hříchu před tím, než se vrátí na Zemi

Naslouchal jsem přednášce o knihách Daniel a Zjevení. Nebylo to předloženo jako fakt, ale bylo naznačeno, že to, co Daniel spatřoval během vidění v kapitole 7, byla metafora. Metafora znamená:

Slovní obrat, ve kterém je pojem či fráze aplikován na něco, **co v doslovném smyslu nepředstavuje totéž** za účelem naznačení podobnosti...⁷

Když jsem se začal zabírat touto myšlenkou, že Daniel 7 je metafora, pocítil jsem, jak se země otevírá a celý ten soud v Danielovi mi mizí před očima. Bylo naznačeno, že Daniel a Zjevení jsou plné symboliky a že to, co Daniel uviděl ve spojitosti se Synem člověka, byl také symbol. Tento argument měl svoji logiku. Znělo to rozumně, ale podle mého bádání by to proměnilo nauku o soudu i s ní spojená učení (má-li být použita metafora) v dům z karet na základech z písku a na pomezí průrvy.

Použití metafory se objevuje na mnoha místech v Bibli. Otázkou však je, kdy považujeme něco za metaforu, kdy význam nemá být brán doslova, a kdy čteme písmo prostým způsobem s doslovným významem?

Máme-li Bibli přijímat jako Slovo Boží, poté bychom měli její obsah vstřebávat doslova, dává-li to samo o sobě smysl a nedochází-li k porušení prostých zákonů přírody a v opačném případě by měla být chápána symbolicky. Například když Ježíš říká: „Já jsem dveře k ovcím“, jde zjevně o symbolický význam, který vyžaduje výklad. Dveře jsou chápány jako přístupový bod k něčemu a podle toho je tento symbol rozlišován.

Metafora má sílu pouze tehdy, je-li spojena s doslovnou realitou. Pokud byste vzali základ a přiřknuli mu obrazné chápání, poté by se celý systém zhroutil, protože by nebylo nic pevného, na čem by bylo možné metaforu stavět. Biblická metoda – totiž jako první připustit doslovný význam slov – tedy za předpokladu, že to neporušuje samotné základy přírody, je naší zárukou proti tomu, aby se naše základy proměnily v písek.

Přirozeným efektem použití metafory je to, že může být chápána doslova v opačném významu. Tato stránka používání metafor na doslovně chápané pasáže mi celé dětství způsobovala nadšení nad žertem a propojování protikladů. Tyto nebezpečné metafory mi poskytly bránu do paralelních realit s opačnými významy. Vzpomínám si, že jeden přednášející popisoval, jak mu díky chápání síly metafory Bible ožila před očima.

Jedním z nejjednodušších příkladů toho, jak může metafora něčemu dodat dojem opačného významu, se týká Soboty.

Bible říká:

Pamatuj na sobotní den, abys ho posvětil. Exodus 20:8.

Pokud vezmeme slovo Šabat (Sobota) a jako jeho význam dosadíme odpočinek, můžeme ukázat, jak nám Ježíš poskytuje odpočinek v této citaci:

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Matouš 11:28.

Závěr je podán tak, že jelikož naším odpočinkem je Ježíš, tak On naplňuje ten požadavek na odpočinek. My odpočíváme v Kristu a jak v Něm máme odpočinek, tím plníme tento příkaz v duchovním smyslu. Takový proces mění doslovný výraz *Sobota* v metaforu pro odpočinek v Ježíšově spáse. Když však nejdříve použijeme metodu doslovné interpretace, shledáme, že výrok dává dokonalý smysl sám o sobě a nesklouzneme tak k tomu, aby se jevil opačným vůči tomu, co bylo přikázáno.

Obrátíme-li se k Danielovi 7, nalezneme zde mnoho symbolů. Namísto spekulací o jejich významu je zde další důležité pravidlo, a to že Písmo musí vykládat samo sebe. Pokud máme přijímat Slovo Boží jako našeho učitele, potom se my musíme podřizovat jemu, spíše než abychom Písmo podřizovali svým touhám číst jej určitým způsobem.

V Danielovi 7 není nutné spekulovat o významu lva, medvěda, leoparda a zvířete, protože Bible nám říká, co znamenají.

Ty velké šelmy, které jsou čtyři, to ze země povstanou čtyři králové.
Daniel 7:17.

V centru tohoto vidění svěřeného Danielovi je pohled na velký soud a dvě klíčové postavy popsané jako Věkovitý a Syn Člověka. Zde je to vyprávění:

Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý.
Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn —

plamen ohně, jeho kola — oheň hořící. (10) Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců na tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy. (11) Přihlížel jsem poté, co zazněla ta veliká slova, jaká promlouval onen roh, a hleděl jsem, dokud nebyla ta šelma zabita, její tělo zahubeno a ona dána ohni ke spálení. (12) I zbylým šelmám odňali jejich vládu, ale prodloužení života jim bylo dáno až do jisté doby a času. (13) V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle — s oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému a před něj směl předstoupit. (14) Byla mu dána vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také jeho království, jež nebude zničeno. Daniel 7:9-14.

Popisy šelem a malého rohu jsou zjevně symboly a jejich vysvětlení se nachází v jiných částech této kapitoly stejně jako ve zbytku knihy Daniel. Vše ostatní v tomto příběhu může být čteno doslova bez jakéhokoliv narušení zákonů přírody.

Scéna soudu zahrnující Věkovitého a Syna člověka je základním příběhem scény soudu v Danielovi 7, která se odehrává na počátku 2300 dní a před Druhým příchodem Krista. Při oné biblické přednášce mi náznak, že Danielovo vidění bylo jen symbolem Boží spravedlnosti, které odráželo jeho schopnost skoncovat se hříchem, změnil význam celého příběhu v opačný. Neuplatnit nejprve pravidlo doslovného výkladu má za následek to, že se základní skutečnost o příchodu Syna člověka k Věkovitému za účelem obdržení království mění v prach. Proč? Protože pak se skutečně neodehrála; jde jen o symbol. Takový je výsledek ignorování pravidla, že doslovná interpretace má být na prvním místě.

Právě v tomto jsem se stal obětí svodů ohledně biblických nauk o Otci a Synovi. Žasnu nad tím, jak jsem mohl věřit, že Ježíš je Boží Syn a zároveň věřit i v Trojici (učení o trojici). Tento proces se stává velmi snadným, pokud jsou pojmy *Otec* a *Syn* předloženy jako metafory pro lásku Boha k vesmíru.

Pokud chápeme, že se základní skutečnost celého vesmíru odvíjí od Boha a jeho Syna a poté jsou tyto pojmy změněny v metafory, celý systém křesťanství se mění v domeček z karet na pohyblivém písku.

Jakmile pojmy *Otec* a *Syn* již nejsou doslovné, celou strukturu Písma lze převrátit a ohýbat podle toho, jak si přejeme. Učinit si Boha k obrazu svému se stává jednoduchým. Celá představa toho, že Bůh na sebe bere role v podobě pojmů Otce a Syna jakožto symbolů, znamená totéž, jako by se Bůh přetvořil do obrazu člověka. Bůh jako takový vstupuje do paralelní reality, aby předložil morální ponaučení. Veškeré výroky o lásce Otce k Synovi se nemají brát doslovně, protože podle církve Ježíš ve skutečnosti není Synem Božím; jde jen o roli, kterou na sebe vzal pro účely spásy.⁸

Když se ohlžím na svůj život a vidím blízkost veškerého žertování, filmů, paralelních realit, přeměněných identit a nebezpečného používání metafor, vidím také, jak byly tyto věci zaměřeny na jeden klíčový cíl, a to zničit moji schopnost vstoupit do důvěrného společenství s Bohem a jeho Synem do svatyně svatých v nebesích. Než jsem začal chápat tyto klamy a odklonit se od nich, bylo pro mne nemožné najít vstup do (oddílu) Nejsvětější svatyně a být se svým Milým. Svatyně svatých je totiž místem, kde se odehrává sňatek, a pro mne bylo nemožné být součástí nevěsty, pokud jsem skutečně neznal svého nastávajícího Ženicha.

Jediným možným způsobem, jak pokračovat v tomto něžném společenství, je znát pravdu o tom, kdo Bůh a Syn skutečně jsou.

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Jan 17:3.

---

8 . Mnohá křesťanská vyznání víry působí dojmem, že Ježíš je Syn Boží, ale ta formulka tří osoby v Jedné Bytosti zastiňuje skutečný rozdíl mezi Otcem a Synem. Někteří křesťané také vnímají Ježíše jako Syna jen v čase, kdy byl na zemi. Klíčovou pointou je to, že Syn nebyl ve skutečnosti ve věčnosti zplozený Otcem a není bytostí odlišnou od Otce, čímž vzniká zmatek a mystifikace ohledně jeho Synovství.

Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste také vy měli společenství s námi. Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. 1. Janův 1:3.

Tolik jsem toužil po tomto společenství s Otcem a Synem a přesto bylo mé poznání o Ježíšovi zmateno hlasem a školením pokušitele. Má trénovanost v oblasti filmů, žertů a metaforické teologii umožnila těmto dvěma odlišným milencům, aby se mnou kráčeli jako jeden. Principy soběstačnosti, transformovaných identit a dobývání respektu skrze úspěch byly podvědomě uctívány v paralelní realitě vůči pokornému a podřízenému Spasiteli světa. Můj Milý mi nemohl dovolit vstup do úkrytu Nejvyššího, dokud jsem stále choval city k mému milenci z dětství. Bylo nutné najít cestu k úniku z této války v mé mysli.

Mezihra III

Píseň písní 5:7-9 Našli mne strážci, kteří město obcházejí. Zbili mě do krve, šál strhli ze mne ti strážci hradeb. (8) Zapřísahám vás, dcery Jeruzaléma, když mého milého najdete, co jemu povíte? Že láskou jsem nemocná. (9) Čím je tvůj milý nad jiné, ženo mnoha krás? Čím je tvůj milý nad jiné, že tak zapřísaháš nás?

Římanům 7:21-24 Nalézám tedy tento zákon: Když chci činit dobro, je při mně zlo. (22) Podle vnitřního člověka radostně souhlasím se zákonem Božím. (23) Vidím však jiný zákon ve svých údech, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech. (24) Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?

Zjevení 3:17-20 Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý. (18) Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl, bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast k pomazání svých očí, abys viděl. (19) Já usvědčuji a kárám ty, které miluji; buď tedy horlivý a učiň pokání. (20) Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Oddíl 4. Vysvobozen mým Milým

15. Elijáš

Jak jsem zmínil v Kapitole 9, ta myšlenka, že Ježíš je skutečně Syn Boží, ukázala bytost, která obdržela vše od svého Otce a jeho Otec jej miloval jednoduše proto, že je jeho Syn, a ne pro jeho dary moci či postavení. Tato skutečnost odhalila dvě zřetelná království.⁹

	Boží království	Satanovo/světské království
Vláda	Rodina	Nejsilnější
Měna	Láskyplné vztahy	Vlastnictví, aktiva
Občanství	Boží děti	Výkonnost (činy) a úspěch jakožto úspěšně hodnocené sebou samým a ostatními

Navzdory skutečnosti, že jsem byl školen v umění žertu, metafory a dramatu, což na mě mělo ten vliv, že jsem vyhýbal doslovnému čtení Bible a toužil unikat do jiných realit, Slovo mého Milého o tom, co nás činí hodnotnými, se mi pomalu rozvíjelo v mysli. Začal jsem spatřovat pravdu, že:

---

9 Viz moji knihu Války o identitu, kapitola osm, pro širší pohled na tato království.

Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. (9) Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše. Izaiáš 55:8-9.

Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, (23) ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok. Jeremiáš 9:22-23.

Tento nový základní kámen začal odhalovat nauky, kterým jsem věřil, ve zcela novém světle.

	Boží království	Satanovo/Světské království
Zákon	Dar pro naši ochranu	Nástroj k ukazování dobrých skutků
Sobota/Šabat	Požehnaný dar pro společné trávení času	Čas na zotavení se z těžké práce nebo nástroj pro demonstrování spravedlnosti
Soud	Čas přiblížit se k Bohu, důvěřovat v jeho milosrdenství	Čas pracovat usilovněji na lepším hodnocení

Mé poznání toho, že Ježíš zdědil vše jako dar lásky a požehnání, vedlo ke vzrůstu porozumění o tom, že mnohé nauky jsou také darem lásky od Otce skrze Krista. Síla dodržovat zákon a Sobotu, nebo čelit soudu nepřichází zevnitř, ale shůry. Ačkoliv jsem to mentálně chápal i předtím, lpěl jsem na soběstačném Ježíši jako na svém Spasiteli a tím jsem byl nevědomky přitahován k tomuto způsobu zacházení se zákonem, Šabatem a Soudem. Ale kdykoliv jsem rozjímal nad těmito slovy: “A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milý, v němž jsem našel zalíbení””, (Matouš 3:17) tím

Elijáš

více jsem viděl, že schopnost dělat to, co si Bůh přeje, vzešla od Něj jako dar. Jak jsem se posouval od jedné biblické nauky ke druhé, viděl jsem Otcovu lásku ke mně skrze Jeho Syna.

Jednoho dne mi přišla na mysl ta myšlenka. *A co Trojice (to učení)? Neměli bychom Písmo studovat ve světle toho, co jsme se dozvěděli o těchto dvou království?* Okamžitě přišla další myšlenka. *Tam nechceš jít!* A pak jiná, pronikavější — *Odmítl by pravý křesťan výzvu studovat Písmo, aby vše prokázal?* Samotná skutečnost, že jsem pocítil strach zabývat se tímto tématem, mi potvrdila, že nad ním musím hloubat. Věděl jsem, že jakékoliv přesvědčení, jež podbízí ke strachu, není pevný základ. Začal jsem se tedy tímto tématem zabývat do hloubky.

Z nějakého důvodu mi před oči vyskočila slova z Jana 5:26.

Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. Jan 5:26.

Dosud jsem nebyl schopen číst tento verš doslovně, protože to by narušovalo princip soběstačnosti. Pokud je soběstačnost podstatou či esencí božství, potom bylo nemožné číst tento verš v tom významu, že Otec dal svému Synu, aby měl život sám v sobě, tedy míněn je samo-existující život sám o sobě. Nyní bylo tak snadné číst prostým způsobem. Druhý důvod, proč jsem dovedl věřit, že Bůh toto dal svému Synovi, byl to, že Kristova hodnota jakožto Božského Syna nespočívala v jeho vlastních (Kristových) kvalitách, ale v jeho vztahu s Otcem. Tento záblesk světla plně odhalil falešné spojení Ježíše, které jsem si tak dlouho držel v mysli. Najednou byl ten falešný Kristus, který mi byl zvěstován a kterého jsem miloval a uctíval, jasně odhalen. Ježíš nebyl vyjádřením totální soběstačnosti, byl Synem, který miloval svého Otce a vše obdržel od něj.

Veškeré jednotlivé pasáže byly náhle zalaty světlem.

Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v Otcově náručí, ten jej vylíčil. Jan 1:18 (B21)

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Jan 17:3.

Neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim a oni je přijali. Skutečně poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi mě poslal ty. Jan 17:8.

Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího. Marek 1:1.

My máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. 1. Korintským 8:6.

Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“ (17) Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone Bar-Jona, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. Matouš 16:16-17.

Hospodin mě vytvořil na počátku své cesty, dávno před svými činy, již tenkrát. (23) Odvěků jsem byla utvořena [já Moudrost], od počátku, od dávnověku země. (24) Když ještě nebyly hlubiny, zrodila jsem se, ještě když nebyly prameny obtěžkány vodou. Přísloví 8:22-24.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; (2) na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. (3) On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. (4) Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel. Židům 1:1-4.

Zapálena slovy vyřčenými při Kristově křtu a rozdmýchána významností konfliktu se Satanem nad jeho Synovstvím, moje mysl explodovala do zrychleného propojování biblických bodů, které začaly odhalovat pravdu mnohem jasněji. Několik proudů myšlenek se seběhlo v jeden a spočinulo jediném a pravém základním kameni jednorozeného (zplozeného) Syna – toho požehnaného Syna, Syna přinášejícího potěšení svému Otci, Syna, kterému bylo dáno vše, co Jeho Otec měl, a Syna v důvěřující, milující poslušnosti vůči absolutní laskavé autoritě jeho Otce. Připadal jsem si jako

Elijáš

Isaac Newton, který právě pochopil skutečný význam toho, že jablko padá k zemi.

Když bylo toto období u konce, živě si pamatuji, jak jsem zvedl hlavu k hvězdné obloze a stejně jako učedníci zvolal:

Ten našel nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše“ (což je v překladu: Kristus). Jan 1:41

Z očí mi tekly slzy, když jsem pochopil skutečnost, že jsem Jej našel! Pravdou je, že On našel mne, a jak rád jsem za to byl. Jednorozený zplozený Syn Boží stál jako mocná Skála přede mnou a já si odtehdy umínil, že na tomto vzácném základním kameni vystavím svůj dům. Temné mlhy pokušitele, které skryly mého Milého a uzamkly ho přede mnou, byly roztrhány slavným světlem tohoto Syna Dědičnosti. Hluboko v mé duši se ozval hlas Elijáše:

Hle, pošlu vám proroka Elijáše, dříve než přijde Hospodinův den, velký a hrozný. (6) On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nepřišel a nestihl zemi klatbou. Malachiáš 3:23-24 (4:5-6)

Duch Elijáše skutečně přišel a obrátil mé srdce k Otcí a jeho Synovi. Mé toužebné hledání svobody skrze nekonečné poměřování a výkon skončilo v osobě jediného Syna Otcova, který před Ním stojí jako Jeho potěšení bez jakéhokoli spoléhání na sílu, moudrost či majetek, ale pouze na Jeho požehnané slovo přijetí, lásky a potěšení.

Jak se skutečná povaha a osobnost mého Milého utvářela ve světle prostého zákona Písma, vzrůstal i můj pocit hanby z rozeznání mé lásky a nezákonných vztahů s oním soběstačným podvodníkem, který se mi celý život dvořil. Když jsem byl chycen ve spárech konstruktu tři-v-jednom zvaného (učení) Trojice, nerozumně jsem si zvolil Barabáše místo mého Milého. Palčivou hanbu tohoto modlářství jsem ukázal Otcí a žádal o odpuštění skrze prolitou krev mého Milého. Mír, radost a láska zaplavily moji duši, ale i tak jsem pamatoval na to, odkud jsem vzešel, abych mohl být milosrdný vůči těm, kdo trpěli stejným osudem jako já.

V těchto dnech jako bych zažíval svůj zážitek první lásky zcela znovu, když jsem stál před obětním oltářem a viděl, jak zde pro mne můj Milý umírá. Souvislosti této oběti jsem nyní chápal jako skutečný Otcův dar, kterým získává zpět své chybující dítky. Mé vyučování se ve svatyni s lampou a předloženými chleby v kombinaci s neustálými zásahy mého Milého připravili cestu Elijášovi, aby urovnal mým nohám stezku k nalezení milujícího obětí mého Milého.

Toužil jsem vstoupit do svatyně svatých se svým Milým, ale stále tu byly další překážky, které bylo potřeba odstranit a větší povědomí o tom, jaký dopad na mě mé modlářství mělo.

Hospodine, kdo bude hostem ve tvém stanu? Kdo bude přebývat na tvé svaté hoře? (2) Ten, kdo žije bezúhonně, činí spravedlnost a mluví pravdu v srdci, (3) kdo svým jazykem nepomlouvá, nečiní svému druhovi zlo a nekydá na svého blízkého hanu, (4) pohrdá ve svých očích zavrženíhodným, váží si však těch, kdo se bojí Hospodina. Odpřisáhl-li něco ke své škodě, nezmění to; (5) své peníze nedává na lichvu, úplatek proti nevinnému nepřijímá. Kdo takto jedná, nepohne se až navěky. Žalmy 15:1-5.

Tolik let jsem se pokoušel vystavět svůj dům na mém Milém a zároveň na soběstačném pokušiteli. V mých základech se nacházely dřevo a sláma, které bylo potřeba vymýtít, abych mohl kráčet zpříma, konat spravedlnost a mluvit pravdu svého srdce. Tyto zkoušky byly přirozeným důsledkem mé vůle vyznat svou lásku mému Milému před mými bratry. Přesto však, než se s vámi o tyto zkoušky podělím, chtěl bych sdílet některé z důvodů, proč v mém Milém nacházím potěšení.

16. Ve všem přitažlivý

Můj milý, jiskrný a růžolící, znát je mezi statisíci. (11) Hlavu má jak z ryzího zlata, černé jak havran kučery jeho kadeří. (12) Oči jeho nad vodními proudy holoubata v mléce umytá nad hojnou vodou sedí. (13) Jeho líce záhon balzámový osetý kořením, co lilie rty jeho kanoucí myrhou tekutou. (14) Ruce má jak válce zlaté osázené topazem. Jeho břicho vykládané slonovinou pokryto je safíry. (15) Mramorové sloupy jeho stehna, na patkách zlata ryzího postaveny. Zjevem se Libanonu podobá, ušlechtilý jako ty cedry. (16) Jeho ústa jsou přeslaská a ve všem je přitažlivý. To je můj milý a to je můj druh, dcery Jeruzaléma. Píseň písní 5:10-16.

Je překvapivé pomyslet si, že pro našeho Božského Otce by nebylo možné stvořit vesmír napřímo. Promiňte? Bůh dokáže cokoliv, zní odpověď. Zákon života vesmíru určuje, že ten, kdo nám přímo dává život, je tím, koho se snažíme napodobovat.

A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha. 2. Korintským 3:18.

Kdyby však vláda nad vesmírem spočívala na ramenou Otce, jaký by asi byl výsledek? Veškeré pokolení andělů a vytvořené světy by měly snahu napodobovat Otce. Ano, můžeme se snažit být svým charakterem jako Otec, ale na hlubší úrovni snahy jej napodobit, to bychom klopýtali a padali. Jak je to možné? Otec se nepodřizuje nikomu, nikoho neposlouchá, není nikým učen ani od nikoho nedostává instrukce.

Ó hlubino bohatství a moudrosti i poznání Božího! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nepostizitelné jeho cesty! (34) Kdo poznal Pánovu mysl a kdo se stal jeho rádcem? (35) Anebo kdo mu dal něco dopředu, aby mu to on musel odplatit? (36) Vždyť z něho a skrze něho a pro něho jsou všechny věci. Jemu buď sláva na věky. Amen. Římanům 11:33-36.

Pokud by byl jako základní kámen pro náš život postaven Otec, usilovali bychom o to, abychom byli jako On a tudíž se stali někým, kdo se

nepodřizuje, neposlouchá ani nepřijímá instrukce. V našem úsilí být jako On bychom se přirozeně stávali opakem a to se prokázalo v životě Satana, který toužil být jako Nejvyšší.

Pro Otce bylo tedy řešením položit pro vesmír základní kámen, na kterém bude moci stavět – totiž Toho, ke komu může celý vesmír vzhlížet jako k příkladu, jak žít.

Proto toto praví Panovník Hospodin: Hle, já kladu jako základ na Sijónu kámen, vyzkoušený kámen, drahocenný, uhelný základ, pevně založený. Kdo věří, nebude spěchat. Izaiáš 28:16.

Ve své nekonečné moudrosti Bůh vyvedl Syna ke svému přesnému obrazu. On (Syn) je slyšitelnou podobou Božích myšlenek. V něm přebývá veškerá plnost Otcova božství. Je dán, aby měl život v sobě samém, stejně jako má život Otec.

Hospodin mě vytvořil na počátku své cesty, dávno před svými činy, již tenkrát. (23) Od věků jsem byla utvořena, od počátku, od dávnověku země. (24) Když ještě nebyly hlubiny, zrodila jsem se, ještě když nebyly prameny obtěžkány vodou. Přísloví 8:22-24.

Ačkoliv Syn Boží vlastnil veškerou moc od svého Otce, přesto si na něm můžeme povšimnout tohoto:

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. Jan 5:19.

Skutečnost, že Syn Boží dovede vzhlížet ke svému Otci v podřízené a milující poslušnosti bez touhy napodobit jeho postavení, je jedním z nejvyšších důkazů Jeho božství. Pokud by Syn byl nějakou stvořenou bytostí a neexistoval by jiný podřízený příklad k následování, Syn by se přirozeně snažil být jako Nejvyšší v moci, postavení i osobnosti. Jeho věčná oddanost Jeho Otci je dostatečným důkazem toho, že je slyšitelnou podobou Božích myšlenek a že v něm dlí veškerá úplnost Otce.

Ve všem přitažlivý

Na tomto základním kameni mohl Bůh zbudovat vesmír. Každé stvoření, které vyšlo z ruky Jeho Syna, bylo naplněno tím stejným podřízeným, poslušným a důvěřujícím duchem jako Toho, kdo je vytvořil.

Pomineme-li všechny stvořené věci, spatříme Boha v Ježíši. Zamyslíme-li se nad jeho životem, pochopíme, že Boží sláva spočívá v dávání. „Sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil Otec,“ řekl Kristus. „Mne poslal živý Otec a já mám život z Otce.“ „Já sám nehledám svou slávu,“ ale slávu toho, který mne poslal (Jan 8,28; Jan 6,57; Jan 8,50). Tato slova odhalují úžasný princip, který je zákonem života celého vesmíru. Vše, co Kristus má, přijal od Boha, ale přijal to, aby mohl dávat. Prostřednictvím svého Milého Syna, který v nebi slouží stvořeným bytostem, dává Otec život všem. Skrze Syna se v chvále a radostné službě vrací přívalem lásky k velikému Zdroji všeho. A tak skrze Krista se uzavírá koloběh dobrodiní, který je zákonem života a z něhož je patrný charakter velikého Dárce. *Touha věků*, str. 21

Jednorozený (zplozený) Syn je klíčem k tomu, že celý vesmír drží v jednom celku. Je to podřízený, důvěřující Synův Duch, kterého Otec posílá do srdcí všech stvořených bytostí.

Nebude konce vzrůstu jeho panství a pokoje na Davidově trůnu a nad jeho královstvím, aby ho mohl upevnit a posilnit v právu a v spravedlnosti od nynějška až navěky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní. Izaiáš 9:6.

A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: ‚Abba, Otče.‘ Galatským 4:6.

Je to Duch jediného (zplozeného) Syna, který obrací srdce veškerého stvoření k Otci, který je velkým zdrojem všeho. Je to Jeho víra v Otce, která je fontánou mé víry v Otce. Protože je svatý a spravedlivý vírou ve svého Otce, osvojujeme si vzorec této Ježíšovy víry a stává se naší vírou. Toto je jedna z nejvzácnějších věcí na mém Milém. Jeho osobnost se vyznačuje důvěřující, milující podřízeností Otci.

Když dovoluji mému Milému převzít kontrolu nad mým životem, jsem přitahován k Otci. Cítím, jak jej neustále potřebuji. To vše je poklad, dar od mého Milého. Proto Otec vyvyšuje svého Syna a dává mu jméno nad všemi jmény. Proto je můj Milý věčným Otcem všech, kdo se podřizují jedinému pravému Bohu. To je živá voda, kterou nám nabízí k pití. V této vodě je Duch víry, která důvěřuje Otci za všech okolností, a právě tento Duch víry drží vesmír v jednom celku pod Bohem.

On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření, (16) neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebesích i na zemi, věci viditelné i neviditelné, ať trůny nebo panstva, vlády nebo autority; všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (17) On je přede vším a všechno v něm spočívá. (18) A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, (19) neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost. Kolosským 1:15-19.

Když rozjímám nad všemi těmito věcmi, zahřívá to mé srdce a nemohu se ubránit úsměvu. Poklady mého Milého jsou sladké. Zachovává mé srdce v bezpečné důvěře Otci a naplňuje mne pokojem a klidem. Jeho víra se skrze Ducha stává mou vírou.

Druhým pokladem, který jsem našel v mém Milém, je jeho požehnání. Otec požehnal svému Synovi a v srdci mého Milého přebývá jistota, že v něm Otec nachází potěšení. Jak moc jsme ochotni zaplatit za tohoto ducha odpočinku v Otcově zalíbení?

A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milý, v němž jsem našel zalíbení.“ Matouš 3:17.

Zalíbení Otce se stává mým skrze mé zasnoubení s jeho Synem.

Ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém Milém Synu. Efezským 1:6.

Nepotřebuji se přepínat, čehokoliv dosahovat nebo cokoliv Otci ukazovat, abych si vyzískal jeho schválení. Mám-li svého Milého, mám zalíbení Otce. Cítím Boží lásku k jeho Synovi ve svém srdci.

Ve všem přitažlivý

Ach, potomku Adamův, jak sis zasloužil ten pocit, že jsi milován? Neexistují slova, která by mohla vystihnout pocity mého srdce. Otec ve mne nalezl zalíbení! Ano, těším jej a jsem pro něj přijatelný, protože jeho Syn je pro něj přijatelný.

Je mi položena otázka:

Čím je tvůj milý nad jiné, ženo mnoha krás? Čím je tvůj milý nad jiné, že tak zapřísaháš nás? Píseň písní 5:9.

Můj Milý je mi více než kdokoliv jiný, protože se mnou sdílí Otcovo zalíbení v něm. Milenec z mého dětství mi tento poklad dát nedokázal. Mohl mi slíbit jen svobodu neomezeně konat to, co mě těší, ale to vše se ukázalo být lží. Nevlastní vůbec žádný poklad a bůh, kterého mi předkládá, je tak pevný jako tekuté pouštní písky.

Stejně jako žena u studny jsem žádal o věci, které jsem nedovedl uspokojit, a pak jsem slyšel mého Spasitele říkat "Čerpej z mé studny, která nikdy nevyschne".¹⁰

V těchto dvou věcech nalézám ty nejsladší poklady mého Milého. Prvním je podřízený, důvěřující a poslušný Duch, který přichází jako přirozené dědictví toho, který je jednorozený, zplozený. Druhým je zalíbení a požehnání Otce jeho Synovi, které se mnou můj Milý sdílí. Je to také přirozený důsledek Jeho dědictví od Otce. Tajemství obou těchto pokladů spočívá v dědictví mého Milého, které mu dal Otec jako svému jedinému narozenému Synovi od věčnosti.

Jakou cenu lze přiřknout těmto pokladům? Jsou hodnotnější než veškeré zlato a stříbro ve vesmíru. Toto je perla velké ceny. Nestojí snad jejich získání za prodej všeho?

Oblehls mě zezadu i zepředu a položils na mě svou dlaň. (6) Úžasné poznání! Úplně mě přesahuje! To nezvládám! (7) Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří? Žalm 139:5-7.

Jeho ústa jsou přesladvá a ve všem je přitažlivý. To je můj milý a to je můj druh, dcery Jeruzaléma. Píseň písni 5:16.

17. Přechišt'ovatelův oheň

Když se člověk zamiluje, je nemožné to skrýt. I když jsem si uvědomoval, že sdílet své myšlenky o mém Milém se sborem by mělo podstatné následky, přesto nesdílet novinu o mém Milém mělo následky ještě větší.

„Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích. (33) Kdo mě však před lidmi zapře, toho i já zapřu před svým Otcem, který je v nebesích.“ Matouš 10:32,33.

Měl jsem také dojem, že musím předat své poznatky sboru jak z lásky k nim, tak i k prozkoumání, zda mi něco neuniklo. Byly chvíle, kdy na mne pokušitel útočil provokujícími slovy: "Kdo si myslíš, že jsi, aby ses dosadil do takové pozice? Nikdo z vedoucích ani nevedoucích mužů nevěří na tohoto Syna Božího, kterého zbožňuješ. Co když ti něco uniklo? Co když je to vše omyl?"

Potřeboval jsem, aby mé poznání bylo vystaveno procesu podřízení se mým starším. Měl jsem potřebu vyslechnout si, co řeknou, porovnat to s Písmem a poté prozkoumat mé svědomí, zda mohu stále milovat mého Milého nebo zda je pokladem pouze v mé mysli. Chtěl jsem si být jistý. Lidské bytí je náchylné k mnoha pokušením a omylům.

Byl jsem si jistý, že tyto myšlenky pocházejí od mého Milého. On věděl, že se vydávám na cestu, po jaké kráčí jen málo lidí. Potřeboval jsem být přezkoušen, zda mám skutečně vůli kráčet s ním skrze toto temné údolí osamělosti, neporozumění a svárů.

Předal jsem své poznatky vedoucím sboru a požádal je o jejich přezkoumání. Pamatuji si ten den dobře; byl to den před mými čtyřicátými narozeninami. Trojici (pozn. překl. tomu učení) jsem sloužil po čtyřicet let a předáním těchto věcí jsem veřejně vyznával svou lásku a náklonnost k mému Milému. Stál mi za následky toho, že se odhalím před svými bratry.

Krátce poté se mi doneslo od jiných zdrojů, že jsem odmítl Trojici a některé zprávy naznačovaly, že již nevěřím v Ducha Svatého. Někteří přicházeli za

mými přáteli a informovali je o mém "odpadlictví". Cítil jsem se skutečně rozerván. Miloval jsem své přátele, ale pokoušet se o vysvětlení vypadalo, jako když se snažím podkopat církev. Pár svým blízkým přátelům jsem to řekl a celou situaci vysvětlit. Dva nebo tři další mi zavolali, aby se dozvěděli, o co jde.

Byla to pro mne skutečná zkouška. Věděl jsem, že o mé víře a motivech kolují falešné právy, ale nedokázal jsem přátele obvolat, abych jim řekl, co se děje. Poklekl jsem před Pánem a řekl: "Veškeré své přátele ti předávám, a pokud jsou skutečně mými přáteli, v budoucnu si mě sami vyhledají." Musel jsem se takto modlit často, zvláště v případech, kdy jsem se dozvídal o prohlášeních, která byla zjevně proti mne.

Pomalou, ale jistě se stalo zjevným, že moje pověst a postavení v církvi těžce utrpěly. To ticho se mi prořezalo do duše. Jak den za dnem přecházel beze slova, kontaktu či zájmu, měl jsem čas zvažovat cenu zamilování se do Syna Božího. Znovu jsem přemýšlel: *Co když se mýlím?* Obrátil jsem se k Písmu a přesvědčení přišlo ještě silnější než dříve. Věděl jsem, že je to správné, důkazy přemáhaly vše. Moje svědomí se pevně drželo toho, co Bible učila doslova. Věděl jsem, že šťastný dokážu být jen tehdy, pokud budu své svědomí následovat a konat to, o čem jsem byl přesvědčen, že je správné.

Necelých dvanáct měsíců poté, co jsem předal své poznatky, jsem dostal odpověď. Předložena by mi byla především otázka, zda věřím, že existuje nějaký čas, kdy tento Syn neexistoval. Odpověděl jsem, že Bible mi říká, že Ježíš je zároveň jednorozený (zplozený) a věčný. Obojí přijímám jako fakt; nepokouším se proniknout mystériem věčnosti dědictví Syna Božího.

Když jsem obdržel formální odpověď na můj dotaz, bylo mi řečeno, že rada nenalezla v mnou naznačených věcech žádné světlo. V oné odpovědi jsem hledal jakékoliv biblické reference, které bych mohl prozkoumat a rozjímat nad nimi. Nenašel jsem jediný biblický text či žádnou citaci z mého spisu, která by naznačovala, v čem jsem pochybil - pouze prohlášení o mých poznatcích.

Apollyón

Plně jsem nastavil své srdce k tomu, abych prozkoumal jakákoliv biblická vodítka, která mi budou nabídnuta, ale nebylo nic, vůbec nic. Ačkoliv jsem vůči tomuto možnému výsledku nebyl naivní, když se tak stalo, zasáhlo mě to - stejně jako zrození dítěte - s velkou intenzitou. V mojí duši vyvěralo na povrch hned několik pocitů. Modlil jsem se o klid, milosrdenství a lásku v mém srdci. Nakonec klid přišel a radost z mého Milého se vrátila. Modlil jsem se: "Otče, mám vůli prozkoumat cokoli z Bible, co mi mé autority předloží, ale pokud jsem udělal chybu, odpověď musí pocházet z Bible."

Znovu mi na mysli vytanula otázka: *Co když je to vše chyba, co když ses pomýlil?* Přemýšlel jsem o svých časech ve službě a ztrátě kontaktu s mými bývalými společníky. Část mojí bytosti chtěla jednoduše zapomenout na to, co jsem četl v Bibli a zkrátka si přiznat, že jsem se mýlil. Přesto jsem věděl, že to není cesta ke svobodě. Nemohl jsem svého Milého zapřít. Dobrovolně za mě zemřel na kříži. Čelil tomu nejvíce ponižujícímu, ostudnému zacházení kvůli mne, cožpak bych já kvůli němu nepřestál trochu ponižení?

Věnoval jsem čas rozjímání a modlitbách. Odepsal jsem vedoucím církve se žádostí o biblickou odpověď na můj výzkum. Úpěnlivě jsem se modlil o milosrdného a podřízeného ducha. Modlil jsem se, abych nepsal způsobem, který by byl jakkoliv urážlivý.

Nalezení mého Milého, které se podobalo vystoupení na vrchol hory, mi nyní ukazovalo skutečnost mého sestupu zpět do údolí života.

A pak už chtěl Křesťan co nejrychleji odejít. Ale Opatrnost, Zbožnost, Lásky i Moudrost ho chtěly vyprovodit až na úpatí pahorku. A tak za vzájemného rozhovoru sestupovali z pahorku. Křesťan poté pravil: Tak, jako byl pro mne obtížný výstup nahoru, vidím, že i sestup dolů má svá nemalá nebezpečí. Moudrost: Ano, pro člověka není snadné sestupovat do údolí Ponižení, protože tu hrozí nebezpečí, že člověk snadno uklouzne. Proto tě doprovodíme až do údolí. A tak Křesťan sestupoval z prudkého svahu velmi opatrně. Ale i tak nejméně dvakrát uklouzl.

Poutníková cesta, část 1, jednání 4

O šest měsíců později jsem obdržel reakci na svou žádost o biblickou odpověď. V této reakci mi byl předložen seznam textů, který zjevně poukazoval na to, že Ježíš není Synem podle dědičnosti a že "Jednorozený (jediný narozený, zplozený)" znamená jedinečný (unikátní). Když jsem rozjímal nad touto odpovědí a modlil se, došel jsem k dojmu, že nic z mých poznatků jejich náhled na Trojici (tj. učení) nezměnilo.

Také mi byla předložena otázka, zda náhodou neprokazují ducha nezávislosti. Jak na něco takového reagovat? Nezpochybnil jsem snad své autority a učitele? Nejde o prostou touhu po slávě? *Kdo si myslíš že jsi, Adriane, že projevuješ takovou troulalost a způsobuješ bolest a svár nejen sobě, ale i své rodině a přátelům? Je tento Ježíš, kterého miluješ, dostatečně skutečný, aby za to vše stál?*

Tyto myšlenky mi neustále kolovaly myslí, tam a zase zpět. Často jsem si všímal, že sním o svém dětství a dnech bezstarostnosti, kdy byl život o tolik snazší. Naše rodina se skutečně i na čas přestěhovala do míst, kde jsem vyrůstal - částečně kvůli prospěšnosti horského vzduchu, ale částečně proto, abych mohl snít o spokojenějších dobách a pokoušet se uniknout svému emočnímu konfliktu.

Kdyby mi pramálo záleželo na mém sboru a mých bratřech, má duše by se tolik netrápila nerozhodnými myšlenkami o správnosti mé cesty. Stál tento Syn, tento dědičný Syn, skutečně za to? Mýlil jsem se i v jiných věcech, proč ne v tomto? Část mé bytosti se toužila mýlit, upadnout do spánku a probudit se tak, jak jsem byl o dva nebo tři roky předtím, bez vzpomínek na současné zkoušky a konflikt.

Pak jsem přemýšlel, jak tato mnou zvolená stezka ovlivní moji ženu a děti. Když jsem nad nimi uvažoval, vzpomněl jsem si, že:

Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí. Jan 8:32.

Přemýšlel jsem o mém Milém a o všem, co pro mne udělal. Když jsem s ním kráčel a rozmlouval, poznal jsem, že ho nikdy nedovedu zapřít. Zastával se

Apollyón

mne před Otcem dnem i nocí, tak jak bych mu mohl projevít takový nevděk a odmítnout přijmout pohanění, které provází ty, kdo se zastávají jediného narozeného Syna?

Marně jsem se pokoušel vidět biblickou pevnost argumentů, které mi byly zaslány. Nedokázal jsem s čistým svědomím popřít, co jsem zjistil, a jít proti svému svědomí není správné ani bezpečné. Byl jsem odhodlán následovat cestu pravdy, jak jsem ji chápal, v zájmu mého Pána Ježíše a v zájmu mé rodiny, která by velmi utrpěla, pokud bych zvolil cestu oblíbenosti a klidu. Odhodlal jsem se tak jako Pavel:

Ale vyznávám ti, že podle té Cesty, kterou nazývají sektou, takto sloužím Bohu svých otců a věřím všemu, co je napsáno v Zákoně a v Prorocích. Skutky 24:14.

Měsíc poté jsem sepsal svou odpověď církvi:

Ze všech sil jsem se snažil být otevřený vůči tomu, co mi předložili mí bratři, a s modlitbami nad tím rozjímat. Nehledě na veškeré úsilí jsem se s tím však nedovedl smířit. Mé chápání Otce a Syna v doslovných pojmech se stalo středem mého vyznání a proniklo každým aspektem mé víry, je tudíž základem všeho, co předkládám. Žádal jsem, aby se za mne modlili a měli přítom na paměti, že mé svědomí je tím nejvzácnějším, co vlastním a co tedy nemohu za žádných okolností obejít.

Ačkoliv jinému člověku jsem nemohl podřídit své svědomí, mé postavení a pověst v církvi byla plně v rukou vedení církve. Byl jsem přesvědčen, že nejbezpečnější bude, když se církvi poddám ve věci jakékoliv disciplíny, kterou v mém ohledu uznají za nutnou. Miloval jsem svoji církev a důvěřoval, že náš Otec, který vládne všem věcem, umožní, aby se vše stalo podle Jeho vůle. Můj Milý se svým autoritám podřizoval s mírností, skromností a velkorysostí. Měl jsem dojem, že bych měl učinit totéž.

Koncem roku jsem obdržel zprávu, že církev uvažuje o tom, abych byl zbaven své funkce kazatele sboru. Opět jsem poklekl na kolena a úpěnlivě se modlil s ohledem na svou cestu. Znovu jsem pročetl Bibli a má mysl si byla ještě

jistější, že jsem si zvolil pravého Syna, o kterém se píše v Písmu. V modlitbách jsem se ptal, zda bych si mohl udržet své postavení, neboť být duchovním resp. kazatelem v církvi jsem považoval za velkou výsadu. Pokud jsem se toho však přesto měl vzdát, mínil jsem tak učinit s radostí a bez stížností. Písmo mi sdělilo:

Budou vás vylučovat ze synagogy; ano, přichází hodina, že se každý, kdo vás zabije, bude domnívat, že koná svatou službu Bohu. 3A to budou činit, protože nepoznali Otce ani mne. Jan 16:2-3.

Kdyby bývali skutečně znali mého nebeského Otce a mého Milého, věděli by, proč musím jít po této cestě, ale neznali je. Na konci prosince jsem tudíž obdržel zprávu, že již nejsem kazatelem Církve. Nad touto novinou jsem nepocítil žádnou bolest či smutek a neproléval jsem slzy. Tím vším jsem si prošel už předtím. Po tomto ponížení a plamenech bolesti zůstal pouze můj Milý a můj Otec v Nebesích. Jak sladké to bylo vědomí, jakou radost jsem pociťoval z poznání věcí, kterým jsem nyní rozuměl.

Svůj kurz jsem si udržel navzdory zkouškám a konfliktům. Tváří v tvář mým přátelům a církvi jsem vyznal svého Pána Ježíše. Tento proces odhalil několik charakterových vad a rysů, které vyžadovaly strávení v Přečišťovatelské ohni. I když jsem však pevně napřímil svou stezku směrem k jednoroznému (zplozenému) Synovi, láska mého dětství a mládí toto rozhodnutí neponechala bez protestu.

18. Apollyon

APOLLYÓN: Odkud přicházíš a kam míříš?

KŘEŠŤAN: Přicházím z města Zničení, které je místem všeho zla, a kráčím do města Sion.

APOLLYÓN: Vidím, že jsi jedním z mých poddaných, neboť celá tato země je moje, já jsem její princ a bůh. Jak je tedy možné, že utíkáš od svého krále? Kdybych nedoufal, že mi prokážeš ještě jednu službu, jediným úderem bych tě srazil k zemi.

KŘEŠŤAN: Ano, narodil jsem se v tvém panství, ale služba tobě byla těžká a za mzdu se nedalo žít, neboť mzdou hříchu je smrt, Řím. 6:23; proto když jsem dospěl, stejně jako jiní rozumní jsem šel pátrat, zda nedojdu lepšímu.

APOLLYÓN: Žádný princ se nevzdává snadno svých poddaných, stejně ani já tě ještě nepustím; *Poutníková cesta*, Jednání čtvrté.

Když jsem se dozvěděl, že již nejsem duchovním církve, rozhodl jsem se zůstat v tichosti. Nevěřil jsem, že bych se nepoddal projevům sebelítosti a nepokoušel se přitahovat pozornost k nesnázím, do kterých jsem sám sebe uvrhl. V tomto stavu myslil jsem setrval zhruba měsíc, ale jednoho rána jsem došel k hlubokému přesvědčení, že veřejná povaha mého úřadu vyžaduje, abych se veřejně omluvil za svůj hřích v podobě uctívání a podporování (učení) Trojice. Ve světle mého Milého a mého Otce se mi tento hřích jevil velmi závažným a já se rozhodl učinit cokoliv, co bude nutné, abych napravit svůj kurz. Napsal jsem omluvný dopis s doznáním ohledně mého Milého. Zaslal jsem jej mnoha lidem, kterých se týkal moje služba kazatele. Cítil jsem, že jim dlužím omluvu. Napsal jsem také sborům, jejichž pastýřem jsem byl, a žádal je o přijetí mé omluvy za to, že jsem učil falešné nauky.

Když mé stanovisko vešlo v širší povědomí, pocítil jsem potřebu sepsat několik článků, ve kterých vysvětlím své rozhodnutí pro mého Milého. Mnozí vítali mé rozhodnutí a chválili Pána, až jsem jim neobjasnil, že i tak stále věřím, že naší Církev vede Bůh. Rozhodnout se pro mého Milého mne stálo

většinu přátel v církvi a mé rozhodnutí ve prospěch církve způsobilo odcizení mnohých, kdo zastávali víru v jednorozeného Syna.

Několikrát jsem zpytoval svědomí ohledně nutnosti působit takové odcizení. Jistě musel existovat nějaký tajný motiv, který jsem neznal ani já sám! Proč jsem jako někdo, kdo touží po míru, lásce a přátelství, zjevně vůči všem těmto lidem volil opačný směr? Měl jsem pocit, že plně chápu ty, kdo při pozorování mé situace usuzují, že jsem jen rozdělující buřič, který se nezmůže na nic lepšího. Přesto šlo o důsledek sladké radosti, míru a lásky, kterou jsem zažíval se svým Milým. Netoužil jsem po cestě boje; toužil jsem jen následovat melodické volání mého Milého.

Zhruba v této době to začalo vypadat, že problémy našeho mladšího syna s autismem nabírají na intenzitě. Mnohem snáze se stával neklidným a agresivním. Ve stejné době jsem i já začal mít čím dál větší problém s tím, abych zůstal klidný tvář v tvář naléhavým situacím. Aniž bychom to věděli, celou naši rodinu napadl vodou přenosný parazit, což mělo na mě a mého mladšího syna obzvlášť vážný dopad. Zároveň jsme objevili, že dům, který si najímáme, má problém s plísní. Naší rodině to způsobilo vážné problémy. Rozhodli jsme se přestěhovat do suššího klimatu, přičemž o tom parazitovi jsme stále nevěděli. Stres z jednání s církví v kombinaci s důsledky parazita kompletně rozložila můj nervový systém. Zatímco jsem byl v tomto stavu, mého mladšího syna přemáhal stejný problém natolik, že jeho frustrace a bolest se projevovala vztekem, který vedl k několika záchvatům agresivity.

Vzhledem k mému zdravotnímu stavu a mnohavrstevné složitosti vypořádávání se s odpovědí církví na mou lásku k mému Milému jsem se ocitl na více než rok ve velmi temném období. Během tohoto času jsem byl nucen úpěnlivě se modlit o sílu, abych vůbec přečkal další den. Přimkl jsem se k Žalmům a prosil Pána o pomoc. Takřka vše kolem mne se hroutilo a já se dostal do bodu, kdy mi přišlo, že život nemá význam. I při veškerém tomto neutuchajícím konfliktu jsem však zažíval něžnou útěchu Ježíšova Ducha, který nám zvláště při Šabatě přicházel na pomoc. On je mým něžným Utěшитelem v časech zkoušky.

Apollyón

Když jsem se mnohdy pokoušel napsat nějaký článek nebo sdílet cokoli z mých poznatků, zdálo se, že to náš dům obrátí vzhůru nohama. Poklekali jsme a prosili o pomoc, načež úleva skutečně přišla.

Když tato zdrcující situace trvala několik měsíců, začal jsem se utápět v hlubokém zoufalství, ze kterého jsem myslel, že už neuniknu. V tomto potměšilém stavu jsem slyšel hlas pokušitele. Říkal, že Bůh mne opustil, tak proč bych neměl opustit já jeho? Okamžitě jsem tento hlas zaháněl, obracel se k Písmu a přimykával se k Ježíšovi. Raději bych zemřel, než se vzdát Lásky k mému Milému. Když Apollyón viděl mou slabost, nabádal mě, abych svého Milého opustil. Moje tělesná váha byla nakonec nižší než váha mé ženy, přesto jsem se držel Božího milosrdenství a jeho zaslíbení:

Napjatě jsem očekával na Hospodina a on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání o pomoc. (3) Vytáhl mě z hlučící jámy, z blátivého bahna a postavil mé nohy na skálu, upevnil mé kroky. (4) Do úst mi vložil novou píseň, chválu našemu Bohu. Mnozí to uvidí, pojme je bázeň a budou doufat v Hospodina. Žalmy 40:2-4.

Moje žena i já jsme si prošli více zkouškami, než jsme považovali za možné, a přesto jsme byli stále zamilovaní do Syna Božího. Krátce po těchto událostech jsme objevili onoho parazita, dočkali se příslušné léčby a opět začali nabývat zdraví. Každý den se stával o něco snazším a lepším. Ze zkušenosti jsme se naučili, že máme-li doma cokoli, co není ke cti Bohu, budeme mít doma problémy. S modlitbami jsme prozkoumali vše v našem vlastnictví a odstranili cokoli, co by jakkoliv odráželo světského ducha.

Ačkoliv byla tato doba extrémně obtížná, objevili jsme mnoho prvků strusky, která byla vytavena z našich životů. Přestože se nás nepřítel pokoušel odvrátit z cesty pravdy, náš Milý Spasitel způsobil, že se naše okolnosti nakonec obrátily k dobrému.

Každý den máme nyní klid ve vědomí, že nás andělé našeho Nebeského Otce ochraňují a brání nás před úhonou. Naše zkoušky způsobil, že jsme si tuto

láskyplnou ochranu začali ostře uvědomovat. Už jsme tyto věci nebrali jako samozřejmé tak, jako jsme je brali dříve.

Kdybychom dopředu viděli cestu před námi a konflikty, které musíme přestát, naše srdce by zeslábla úzkostí ducha. Byli jsme milosrdně přeneseni skrze tyto ohnivé zkoušky bez povědomí o tom, co leží před námi. Jeden den za druhým jsme se přimykali k našemu drahému Otci a jeho Synovi s důvěrou, vírou a nadějí, že záchrana přijde v určený čas.

Až potom se Apollyónovi podařilo dostat do Křesťanovy těsné blízkosti a srazit ho na zem; a při tom také Křesťanovi vypadl z ruky meč.

Apollyón: Tak jsem tě konečně dostal!

Křesťan se už pomalu loučil s životem, ale Bůh vedl boj tak, že dříve než Apollyón stihl zasadit zdánlivě bezmocnému sokovi poslední ránu, Křesťanovi se podařilo znovu uchopit meč a rychlým výpadem mu způsobil tak hlubokou ránu, až útočník zavrával.

Křesťan: „Neraduj se nade mnou, můj nepříteli. Ačkoliv jsem padl, povstanu, přestože pobývám v temnotě, Hospodin je mým světlem“(Mich.7,8). Nato Křesťan rychle vstal a znovu svého nepřítele zasáhl 10) se slovy Křesťan: „Ale v tom všem dokonale vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval“(Ř. 8,37).

Po tomhle útoku už Apollyón rychle roztáhl svá dračí křídla a zraněný odletěl. A potom ho už Křesťan nikdy neviděl.

Nikdo, kdo jako já v mém snu neslyšel to pronikavé a nestvůrné vřiskání, které ze sebe po celou dobu boje Apollyón vyrážel, nepochopí, že mluvil jako drak (Zjev. 13,11). Na druhé straně jak těžce dýchal a jak bolestně vzdychal při svém boji unavený Křesťan! Na Křesťanově ztrhané tváři se proto objevila veliká úleva, když uviděl, že svým ostrým mečem Apollyóna dvakrát těžce zranil. Až v tomto okamžiku vítězství se Křesťanova tvář rozjasnila úsměvem a on se díval s velikou vděčností k nebi. Nikdy jsem neviděl nic hroznějšího než souboj této nestvůry a slabého člověka.

Když boj skončil, řekl Křesťan: Teď musím poděkovat Nejvyššímu, protože mne vysvobodil z tlamy lva (2Tim. 4,17) a

Apollyón

pomohl mi v boji proti Apollyónovi. *Poutníková cesta*, Jednání čtvrté.

19. Utěšitel, zastánce

Zatímco kráčíme po této cestě poutníka a čelíme různým zkouškám, vše převyšuje jedna útěcha, která dodává klid.

A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. (18) Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Žd 2:17-18

Bible nám říká, že protože Ježíš vytrpěl pokušení, je schopen pomoci (ve smyslu podpory či ulehčení) těm, kdo jsou pokoušeni. Avšak pokud je Ježíš nyní naším prostředníkem v nebesích, jak nám může pomoci právě on? Ježíš toto velmi pečlivě vysvětlil učedníkům, když jim řekl, že musí odejít.

Šimon Petr mu řekl: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš mu odpověděl: „Kam já jdu, tam mne nyní následovat nemůžeš; budeš mne však následovat později.“ (37) Petr mu řekl: „Pane, proč tě nemohu následovat teď? Svou duši za tebe položím!“ Jan 13:36,37.

Petr miloval svého Pána a nechtěl se od něj oddělit. Se zármutkem se ptal Ježíše, proč jej nemůže následovat. V následujících kapitolách Jana jim Ježíš vysvětluje, jak bude stále s nimi, přestože je musí fyzicky opustit.

Ježíš učedníkům říká, aby se neznepokojovali v srdci; chystá se pro ně připravit domov a vrátí se. Poté od Jana 14:4-11 Ježíš vysvětluje svůj vztah k Otci a to, jak je jeho doslovným obrazem.

Ve verši šest Ježíš pronáší velmi důležitý výrok, který je většině povědomý. Říká, že On (Kristus) je cesta, pravda a život. Skutečnost, že o sobě Ježíš mluví jako o pravdě, je velmi podstatná pro následující verše.

Když Ježíš vysvětluje blízkost svého vztahu k Otci, vybízí poté učedníky k tomu, aby Otce v Jeho jménu žádali o cokoliv, co budou potřebovat.

Požádáte-li (mne) o něco v mém jménu, já to učiním. Jan 14:14.

Utěšitel

Připomeňme si, že celá tato diskuze mezi Ježíšem a jeho učedníky se odehrává proto, že jsou znepokojeni ohledně jeho odchodu. Právě v tomto ohledu si Ježíš přeje dodat jejich myslím útěchu. Pak říká:

Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání. (16) A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastánce [Utěšitele], aby byl s vámi na věčnost — (17) Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude. (18) Nezanechám vás jako sirotky, přijdu k vám. Jan 14:15-18.

Ježíš mluvil o jiném Utěšiteli (Zastánci), který přijde od Otce. Pozorně si všimněte, co Ježíš řekl:

1. Tento Zastánce je Duch pravdy
2. Svět jej nezná
3. Jeho učedníci jej již znají
4. U nich zůstává
5. Bude v nich
6. Ježíš je nezanechá jako sirotky
7. On (Ježíš) sám k nim přijde.

Pokud je Ježíš pravda, pak Duch pravdy je Duch Ježíšův. Ježíš o tomto Zastánci nikdy nemluvil, a přesto říká, že jej již znají, protože s nimi zůstal. Kdo byl tím, kdo s nimi přebýval? Byl to Ježíš! Poté to Ježíš řekne doslova. Prohlásí, že je nezanechá jako sirotky, ale On sám k nim přijde.

Dále ve stejné kapitole Ježíš zmiňuje Utěšitele (Zastánce) neboli Ducha Svatého.

Ale Zastánce, Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Jan 14:26.

Proč Ježíš někdy říká, že je přijde zachránit On, a jindy naznačuje vyslání někoho jiného? Ježíš o sobě často hovořil ve třetí osobě. Povšimněte si těchto veršů:

Když Juda vyšel ven, Ježíš řekl: „Nyní byl Syn člověka oslaven a Bůh byl oslaven v něm." Jan 13:31.

Pravím vám, že se jich rychle zastane. Jen až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi? Lukáš 18:8.

Když v těchto verších Ježíš zmiňuje Syna Člověka, myslí tím sebe. To u Ježíše bylo běžné.

Co dalšího se můžeme dozvědět o tomto Svatém Duchu? Všimněte si těchto paralelních veršů.

Vždyť to nejste vy, kdo mluví, ale Duch vašeho Otce, jenž mluví ve vás. Matouš 10:20.

A když vás budou vodit a vydávat, nestarejte se předem, co byste řekli, ale co by vám v tu hodinu bylo dáno, to mluvte. Neboť to nejste vy, kdo mluví, ale Duch Svatý. Marek 13:11.

Povšimněte si, jak je Svatý Duch z Marka 13:11 zván v Matoušovi 10:20 Duchem našeho Otce. Ježíš dále vysvětlil svým učedníkům:

Až přijde Zastánce, kterého vám pošlu od Otce, Duch Pravdy, jenž vychází od Otce, ten o mně vydá svědectví. Jan 15:26.

Svatý Duch přichází od Otce a přináší osobní přítomnost Otce a Syna. To skrze prostřednictví Svatého Ducha k nám Ježíš osobně přichází a zastává se nás (utěšuje nás). Lze si všimnout, že se v Bibli slova *Duch* a *tvář* (pozn. překl. v angličtině to je slovo *přítomnost*) používají jako paralely.

Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří? Žalm 139:7.

Z tohoto důvodu Pavel střídavě (zaměnitelně) používá různé pojmy.

Vy však nejste v těle, ale v **Duchu**, pokud ve vás vskutku **Duch Boží** přebývá. Jestliže však někdo nemá **Kristova ducha**, ten není jeho. 10Je-li však **Kristus** ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale **duch** je živý kvůli spravedlnosti. Římanům 8:9-10.

Všimněte si tohoto spojení:

Utěšitel

Duch = Duch Boží = Kristův duch = Kristus = Duch

Všechny tyto věci nám říkají, že skrze Svatého Ducha se nás Ježíš může zastávat a přímo nám pomáhat. Tento úžasný dar plyne od Božího trůnu jako mocná řeka a stéká do srdcí všech, kdo žízni po Kristu.

I ukázal mi řeku vody života, čirou jako křišťál, která vycházela z trůnu Božího a Beránkova. Zjevení 22:1.

V poslední, velký den svátku Ježíš vstal a zvolal: „Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije. (38) Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!“ (39) To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch svatý nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven. Jan 7:37-39.

Kdo by se však napil z vody, kterou mu dám já, nebude nikdy žíznit, ale voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.“ Jan 4:14.

Živá voda, o které Ježíš říkal ženě u studny, byla zvláštním darem jeho přítomnosti prostřednictvím Božího Ducha.

Rozumíme tomuto principu?

Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. Jan 3:8.

Nevíme, jak se nás Ježíš zastává skrze Svatého Ducha; pouze víme, že On je tím, kdo k nám přichází. Proč je Ježíš naším utěшитelem a zastáncem? Bible nám říká:

Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Židům 2:18.

Tato prostá pravda pro mne byla velmi cenná. Tímto jsem svého Milého skutečně začínal znát. Bez Ducha pravdy bych nemohl poznat Toho, kdo je Pravda. Pokud by Duch byl jakousi oddělenou bytostí, jak se tvrdí v učení Trojice, potom by veškeré dílo Ducha bylo procesem učení se milovat tuto bytost. Potom by to nebyl Ježíš, kdo se nás zastává (utěšuje), ale někdo jiný. Přesto jen Ježíš ví, jak se cítím, takže jen On mi může být plnou podporou.

(učení) Trojice tento celý proces podstatně komplikuje. Ježíš řekl:

Když však přijde On, Duch Pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít. Jan 16:13.

Duch nemluví ze sebe, což znamená, že cokoliv Duch dělá, nemáme se na něj soustředit jako na bytost oddělenou od Krista; to na Krista se máme soustředit a On je naším zastáncem.

Vzpomínám si, když mi poprvé došlo, že ten, kdo je se mnou přítomen, je Ježíš a ne jakási nehmotná záhadná osoba, která nikdy nezažila lidství a nerozuměla mým pokušením. Plakal jsem radostí nad tím, jak je to jednoduché. Stejně jako Ježíš řekl učedníkům, aby se v srdci neznepokojovali, protože On k nim přijde a zastane se jich, tak nyní Kristus přichází k nám a zastává se nás, abychom večereli s Ním a měli Jeho společenství.

Během mojí přečišťující zkoušky, kdy jsem vyznal mého Milého a čelil Apollyónovi, mi bylo největší útěchou vědomí, že Ježíš je se mnou, povzbuzuje mne, podporuje mne, pomáhá mi a dodává mi sílu, miluje mne a žehná mi. Jak vzácné pomyšlení a jak majestátní pravda to je!

Příchod Elijáše poukázal na dva milence bojující o mou ruku a díky přečišťujícím ohnivým zkouškám byly zábrany na mé cestě do Nejsvětější svatyně odstraněny. Ježíš říká:

Znám tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, které nemůže nikdo zavřít. Neboť máš malou moc, a přece jsi zachoval mé slovo a nezapřel jsi mé jméno. Zjevení 3:8.

Protože těm, kdo jméno Syna Božího nezapřou, jsou brány do Nejsvětější otevřeny.

Mezihra IV

Moje srdce bude zpívat, Milý, ty jsi mi umožnil pochopit, proč jsem tě stále ztrácel. Mé dědictví od Adama a klamné dvoření pokušitele mne svedlo, zmátlo a zarmoutilo mé srdce. Ačkoliv jsem tě ztrácel, stále jsem doufal.

Kampak tvůj milý šel, ty ženo mnoha krás? Kam se tvůj milý poděl, ať s tebou najdeme ho zas. (2) Do zahrádky své sestoupil můj milý na záhony balzámové, v zahradách se pást, lilie nasbírat. (3) Můj milý má mne, můj milý je můj. V lilích se pase. Píseň písni 6:1-3.

V ohni přečišťovatele (běliče) se mění mé srdce a obnovuje má mysl. Svou vírou slyším tvá slova pro mne.

Ona je však jediná, holoubek můj, zlato mé. Ona je však jediná pro matičku svou, pro maminku, jež ji má za vyvolenou. Jak ji děvčata uzřela, zahrnula ji chválou. Královny a družky počaly ji velebit: (10) Kdo je ta, jež dolů jako úsvit hledí, jako luna krásná, jako slunce jasná? Respekt budí jak nazbrojená armáda. (11) Do sadu sešel jsem k ořeší podívat se na zeleň ve vádí, podívat se, zda réva vyraší, zda rozkvetly už granáty. (12) Než má duše zvěděla, na vozy mne stavěla lidu mého šlechetného. Píseň písni 6:9-13.

Vrátil jsem se, můj Milý, v důvěře, že zahrada mé osobnosti rozkvetla a že ve mne nachází zalíbení. Měsíc je pod mýma nohama svědkem a Slunce je mým rouchem; na hlavě mám korunu z dvanácti hvězd. Drak se mne pokusil pozřít, ale tvá hůl a tvůj prut se mne v údolí stínu smrti zastávají. Seděl jsem u tvého stolu v přítomnosti mých nepřátel a "tvůj prapor nade mnou byla láska". "Jistě mne dobrota a milosrdenství budou provázet po všechny dny mého života."

Plameny náklonnosti odhalily můj hluboký vnitřní strach z tvého Otce. Přemítám, zda by mne přijal, zda by požehnal lásce, kterou k tobě cítím? Věděl jsem, že jsi mne chtěl vzít za svým Otcem do nejsvětějšího místa mezi všemi, ale mé obavy mě přemohly a odvedly mě pryč.

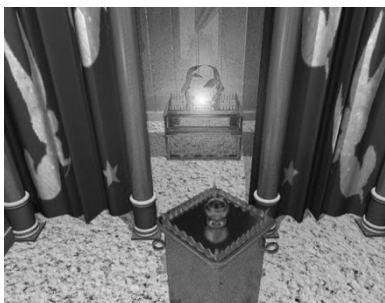
Když jsem uslyšel šlápěje tvého Otce na cestě k soudcovskému stolci, srdce mi ztuhlo. Báł jsem se, že On nás kvůli mým hříchům rozdělí! Přesto jsem díky utěšujícím slovům hlasu v pustině sezdal, že Otec je přesně jako Ty, neboť Ty jsi vše zdědil od Otce.

Blížící se kroky tvého Otce nyní nejsou kroky odsouzení, ale kroky vedoucí k jeho dítěti. Jeho náruč se doširoka otvírá pro mne, můj Milý! Tvůj Otec mě miluje, můj Milý! Tvůj Otec mě přijímá, můj Milý! Skutečně požehná naši vzájemné lásce; jistě mě s tebou zasnoubí.

Po mně prahne jeho touha. (12) Jen pojď, můj milý, pojďme ven do polí, ať venku přespíme. (13) Podíváme se ráno na vinice, réva jestli vyraší, zda její květ rozvívá se a rozkvetly už granáty. Tam ti dám své milování. Píseň písni 7:11-13.

Oddíl 5. Svatyně svatých

20. Zasnoubeni Věkovitým

Moje schopnost plně spočívat v lásce mého Spasitele závisela nejen na jeho příslibu, ale také na souhlasu a schválení jeho Otce. Za roky svého studia Písma jsem se naučil, že právě pro posouzení musím stanout před Bohem a setkat se s Otcem mého Milého v části Nejsvětější svatyně.

Svůj neklid z tohoto setkání jsem často skrýval před ostatními a dokonce i před sebou, přesto se však projevoval různými způsoby. Kdykoliv jsem upadl do hříchu, kál jsem se, ale někdy jsem zároveň začal upadat do stavu zapření. Můj hluboko usazený strach mě o to více hnál k zábavě, slabostem těla a sebelítosti.

Když jsem začal podrobně zkoumat Bibli a vážit si svého Spasitele, cesta do oddílu Nejsvětější svatyně se začala utvářet. Poté jsem si uvědomil, že od roku 1844 můj Milý zastává ve Svatyni svatých zvláštní dílo přímluvné služby a soudu.

Nacházel jsem útěchu v myšlence, že Ježíš mě reprezentuje před Otcem. Dokonce jsem viděl doklady toho, že mě Otec miluje. Přesto sémě pokušitele

související s potřebou respektu a schválení za mé úspěchy otevřeně soupeřilo se skutečností této Bytosti na trůně, která dává život a dech všem.

Dokud se v mém srdci nacházela sebemenší stopa pokušitelovy modly, nikdy bych nedokázal stanout před Zdrojem všeho a Zřídlem veškerého zákona a byl zde schopen spočinout. Proto většina křesťanského světa zcela odmítá dílo soudu započaté roku 1844. Mnoho křesťanů se ve svých pocitech nechce setkat s Otcem; přejí si jen mít svůj obraz toho, koho považují za Ježíše.

Jediným důvodem, proč bychom měli chtít jít do Nejsvětější svatyně, je opravdová láska k našemu Spasiteli. Stejně jako Ester můžeme říci:

Také já a mé dívky se budeme takto postit. S tím půjdu ke králi, ačkoliv to neodpovídá nařízení, a jestliže zahynu, zahynu. Ester 4:16.

Náš něžný Milý nás podporuje v čelení čemukoliv, čemu je potřeba čelit, abychom se jej drželi. Druhou úžasnou věcí na naší možnosti přiblížit se k Otcovi ve svatyni svatých je to, že pouze pokud skutečně milujeme Ježíše, pak skutečně známe srdce Otce a jeho lásku k nám. Celý tento proces nelze jinak obejít.

Když ke mně přišel Elijáš¹¹ a ukázal mi jasný rozdíl mezi Trojicí (učením) a Otcem a Synem, viděl jsem, že postava zvaná Otec v rámci této Trojice je pro mne srdcem nedosažitelná. Nebyl ve skutečnosti Otcem Ježíše a tudíž nikdy skutečně ne(vy)dal svého Syna. Když Otec prohlásil "Ty jsi můj Milý Syn", část mé mysli se radovala, ale jiná nevyřčená část cítila, že taková nejhlubší skutečnost není.

Když jsem upřel zrak na skutečného Syna Božího, otevřel mi cestu, jak se přiblížit k Otcovi; Jeho přístup k Otcovi se stal základním kamenem mého

---

11 . Příchodem Elijáše mám na mysli Elijášovo poselství, které jasně rozlišuje mezi Otcem a Synem a (učením) Trojicí.

Zasnoubení Věkovitým

přístupu. Pouze na tomto skutečném vztahu Otce a Syna jsem mohl poznat, že mě Otec skutečně miluje a přijímá.

Pouze skrze princip dědičnosti jsem mohl nalézt útěchu v těchto slovech:

Kdo viděl mne, viděl Otce. Jan 14:9.

Když jsem spatřil skutečnou podobnost mého Milého vůči Otcí, mé srdce našlo odvahu v tomto slibu:

Ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém Milém Synu.
Efezským 1:6.

Mnohokrát jsem si tato slova četl, říkal si, že jim rozumím, a držel se jich. Přesto jsem často zjišťoval, že se z cesty do Nejsvětější svatyně odkláním na jinou. Kdyby mi Eliáš býval neodhalil mou tajnou lásku pro ego skrze zvrácenost Trojice, nikdy bych si nevěřil natolik, abych se přiblížil k Otcí mého Milého.

Mnoho členů církve již tento proces opustilo. Prohlašují, že "Ježíš převzal můj soud", nebo že rok 1844 znamená jednoduše menší významný obřad, který má představit výhody smíření a odhalit vesmíru to, co Bůh již věděl. To vše je v rozporu se skutečností, že taková lidská srdce se nevzdají semeni hada, které odmítá onu pravdu, že Otec je velkým zdrojem všeho.

Žádný z těchto teologických konstruktů neodstraňuje realitu toho, že potřebujeme skutečný pocit schválení od Otce Ženicha. Pouze realita Otce vydávajícího svého Syna kvůli našim hříchům může duši dostatečně uchvátit na to, aby vydržela zkušenost Nejsvětější svatyně.

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. (10) V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. 1. Jana 4:9-10.

Tváří v tvář velkému soudci vesmíru jakákoliv paralelní realita unikání k představě, že Bůh je ve skutečnosti tři souvěčné bytosti, podkopává

základní realitu toho, že Bůh (vy)dal svého Syna z lásky k nám. Metaforický dar znamená metaforické přijetí, které je pod tíhou soudu plně odhaleno.

Pro duši, která našla radost v jednorozeném zplozeném Synu, jsou kroky Otce směrem k soudcovskému trůnu v nebi skutečnými kroky. Pro milence vlastního já jsou tyto jen další metaforou velké lásky trinitárního (trojjediného) boha, který je promítán na duše lidstva jako zdroj naděje. Trinitářská mysl je často nucena vykládat si Otcovy kroky do Nejsvětější svatyně jako metaforické, protože skutečné kroky k soudu jsou v tomto chápání příliš děsivé.

Pro ty, kdo se dlouze dívali do očí našeho Spasitele, Otcovy kroky odhalují Jeho nadšení ze zasnoubení Jeho Syna nevěstě. Proces soudu odhaluje, kdo skutečně miluje Syna, a tudíž komu může přiřknout věčný život s Ním. Pouze ti, kdo skutečně znají Otce skrze Jeho Syna, mohou nalézt onu skrýš Nejvyššího.

Není potřeba, abychom se Božího soudu báli. Bůh touží projevit nám své láskyplné přijetí. Klíčem je si uvědomit, kdo je On a jeho Syn, a v tomto uvědomění máme věčný život.

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Jan 17:3.

Neměli bychom se přiblížit k trůnu milosrdenství s jistotou a smělostí ve vědomí, že všechny naše potřeby budou naplněny a že Otec skutečně schvaluje naši lásku k jeho Synovi?

21. Před Archou úmluvy

Realita Otcovy lásky skrze Krista posiluje duši na cestě k soudcovskému trůnu. Jak se k němu přibližujeme, přítomnost zákona působí, že pocítujeme naši velkou potřebu. Naše velká potřeba nás nutí žádat o sílu k překonání; život je více utvářen modlitbou a méně slovy. Dílo přímlovce či zprostředkovatele zaujímá pro hříšníka centrální místo. Naše víra, že jsou naše prosby vyslyšeny, plně spočívá v naší důvěře v Krista jakožto našeho prostředníka.

Pokud bychom plánovali výpravu do Afriky za králem některé země, měli bychom jistotu, že náš soused, který četl o této zemi knihu z knihovny, by nám mohl tlumočit? Je pochopitelné, že kvalifikace našeho souseda v porozumění způsobům a dvoru cizího krále by v nás nevzbuzovala žádný pocit důvěry.

Pokud bychom do této daleké země odcestovali a svěřili tlumočení jednomu z králových úředníků, který dobře zná jeho způsoby, cítili bychom se sebevědoměji? Ne, protože tento člověk sice dobře zná královy způsoby, ale neví nic o naší zemi, zvycích či potřebách. Naše důvěra, že by takový tlumočník pochopil naši žádost, by byla velmi nízká.

Když přicházíme k Božímu trůnu, máme neodkladnou potřebu vědět, že náš přímlovce skutečně rozumí způsobům Boha i člověka. Poselství v první a druhé kapitole Židům jsou dána především za tím účelem, aby představila Ježíše jako prostředníka, který je zprostředkování skutečně schopen.

Pečlivě si povšimněme:

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; (2) na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. (3) On je září jeho slávy a otiskem

jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očistění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. (4) Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel. Židům 1:1-4.

Můžeme ve výše uvedených slovech najít důvěru, že Ježíš zná mysl a srdce Boha? Když si uvědomíme, že Ježíš je dokonalým obrazem svého Otce a že jeho dědictví od Otce jej činí kvalifikovanějším než anděly, můžeme říci: "Chvála Bohu!" Můžeme důvěřovat, že Ježíš bude schopen reprezentovat Otce před námi a tudíž říci přesně to, co má Otec na mysli.

Když se pak obrátíme k druhé kapitole dopisu Židům, čteme:

Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dávla, (15) a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. (16) Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. (17) A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným veleknězem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. (18) Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni. Židům 2:14-18.

V těchto slovech se dozvídáme, že Ježíš vzal na sebe naši samotnou podstatu (přirozenost). Byl ve všech věcech učiněn podobným nám. Ví, jaké je cítit se unavený a čelit tlaku mnoha rozzlobených lidí. Ví, jaké je cítit se opuštěný. Ve všem prošel zkouškami podobně *jako my, avšak* bez hříchu (Žd 4:15). Pokud chápeme, že Ježíš je skutečně Synem člověka a skutečně Synem Božím, můžeme mít plnou důvěru, že předloží naše modlitby Otci a náhradou za to nám dodá sílu, útěchu a povzbuzení od Otce.

Většina protestantských církví učí, že Ježíš se za nás přimlouvá v nebi. Ale protože neexistuje žádná víra v to, že Ježíš přechází do svatyně svatých konat dílo závěrečného vykoupění, neexistuje potřeba zarmucovat svou duši a zbavovat se veškerého hříchu. Lze to přirovnat k volné procházce po mostě Golden Gate. Pokud věříme, že Ježíš bude nadále konat přímluvnou službu, aniž by kdy toto dílo přerušil, může nás ovlivnit myšlenka, že se snažíme žít

Před archou úmluvy

dobry život, ale nemusíme být příliš horliví, protože si vždy můžeme požádat o odpuštění; ono přece nikdy neskončí.

Potřeba zbavit se veškerého hříchu však přichází, když vidíme, že tato přímluvná služba skončí před Druhým příchodem Krista. Takto může být vysvětlena potřeba služby Nejsvětější svatyně. Lze to přirovnat k překračování Niagarských vodopádů na laně. Jakmile chápeme, že přímluvná služba ustane před Druhým příchodem, jsme jako ten muž, který dobrovolně naskočil do ručního vozíku a dovolil chodci po laně, Charlesovi Blondinovi, aby jej převezl přes rokli Niagarských vodopádů. Jak vyprávění postupuje, lano se po určitém úseku cesty začne houpat. Blondin říká muži, aby se ve vozíku postavil. To vyžaduje naprostou důvěru, přesto se ten člověk postaví. Poté, co chvíli seděl ve vozíku, mohl zblízka pozorovat Blondinovu zručnost. Blondin si opatrně přendá muže na záda a nese jej po zbytek cesty.

Pokud věříte, že cesta do nebe je jako procházka po mostě Golden Gate, měli byste potřebu držet se svého prostředníka ve strachu o holý život? Ne! Mohli byste kráčet 20 metrů před ním a přesto nedojít úhony. Nepotřebovali byste držet se tak blízko svého Spasitele, takže byste neměli takové povědomí o svých hříších ani se neučili více o Otci skrze Syna. Zkušenost svatyně svatých nás umísťuje na lano, po kterém nás náš Spasitel může přenést v případě, že k tomu máme vůli. Zkušenost Nejsvětější svatyně nedovolí nikomu, aby si do nebeského Kanánu uchoval jakékoli ego. Zkušenost ve svatyni svatých vyžaduje, abychom se plně vložili do rukou našeho přímluvce a důvěřovali, že se za nás přimluví a dá nám potřebnou sílu. Jak říká Bible:

Přiblížím se k vám se soudem. Malachiáš 3:5.

Bůh se přiblíží k těm v soudu, aby pomohl skutečně toužícím a objevil falešná vyznání těch, kdo cestou ke spáse pohrdají. Bible nám říká:

My máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. 1. Korintským 8:6.

Cílem tohoto nařízení je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. 1. Timoteovi 2:5.

Vidíme, že existuje jeden Bůh, Otec, a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš. Pokud přijmu nauku o Trojici, potom jsem nucen věřit, že existuje jeden Bůh složený z Otce, Syna a Ducha a Jeden prostředník Ježíš Kristus. To z člověka Ježíše činí jak zprostředkovatele, tak i toho, pro koho se zprostředkování odehrává. Bylo by možné, aby někdo skutečně dokázal být prostředníkem, pokud je zároveň jednou ze stran potřebujících zprostředkování? Nebylo by možné takovou situaci označit jako střet zájmů?

Pokud je Ježíš Bůh stejným způsobem jako Otec, proč pak Otec potřebuje zprostředkování více než Syn? Jak může Ježíš skutečně reprezentovat Otce, pokud nepochází od Otce? To zprostředkování tam může být pouze symbolické, protože mezi Otcem a Synem není kromě titulu žádný rozdíl.

Skutečný a efektivní zprostředkovatel potřebuje pozici jasně odlišenou od obou stran vyžadujících zprostředkování. Dědictví, které Kristus obdržel od Otce, je odlišuje jasně. Také to umožňuje Kristovi plně reprezentovat Boha podle podstaty (přirozenosti). Kristus je od Boha odlišný, přesto u Boha je, a tudíž je podle dědičnosti skutečně Bohem. Jakožto Syn Boží, který na sebe vzal naše tělo, je odlišný od nás, ale přesto je svým dědictvím jedním z nás. Právě odlišnost Krista skrze jeho dvojité dědictví od Boha a člověka jej činí kvalifikovaným k tomu, aby byl skutečným prostředníkem mezi Bohem a člověkem.

Jakmile známe tyto věci o našem Spasiteli, můžeme se plně svěřit do jeho rukou a důvěřovat, že nám poskytne veškerou potřebnou pomoc v překročení onoho úzkého lana. Skutečný prostředník poskytuje skutečné zprostředkování pro skutečnou spásu. Symbolický zprostředkovatel z Trojice (učení) poskytuje symbolické reprezentování symbolického Otce, který poskytuje symbolickou sílu a symbolickou spásu, což se rovná smrti.

To je další kriticky důležitý důvod, proč jsem si zvolil svého Milého namísto Trojice. Pouze jednorozený Syn z Otce dokáže poskytnout skutečné

Před archou úmluvy

zprostředkování skrze skutečnou reprezentaci. Moje důvěra v mého laskavého zprostředkovatele posiluje moji víru, abych před Otce předstoupil při soudu.

Hospodin ho nenechá v jeho ruce a až bude souzen, nebude usvědčen z viny. Žalmy 37:33.

Pouze můj Milý, kterého jsem si zvolil, mi umožnil projít celou cestu Svatyní, protože On je skutečně jedinou Cestou k Otci.

Kdo je ta, jež stoupá z pouště, o milého se opírá? Pod jabloní probouzela jsem tě, tam počala tě matka tvá, tam počala i zrodila tě. (6) Chovej mne jak pečtidlo u srdce, měj mě jako pečetítko při ruce. Vždyť láska je silná jako smrt, žárlivost jako záhrobí tvrdá, žár její žářem ohně zhrdá. (7) Tu lásku neuhásí velká voda, odplavit ji nedokáže dravý proud. Byť by kdo za lásku dával vše, co má, vypadal by jak prostoduchý bloud. Píseň písni 8:5-7.

22. Radost z mého Milého

Mohl bych s vámi sdílet další myšlenky o tom, proč nacházím zalíbení v mém Milém, ale ani mnoho svazků by nepojmulo vyjádření takových věcí. Jak napsal Jan:

Je ještě mnoho jiných věcí, které Ježíš učinil; kdyby se o každé zvlášť napsalo, myslím, že by celý svět neobsáhl knihy o tom napsané. Amen.
Jan 21:25

Přesto je něco, o co bych se s vámi chtěl podělit - proč jsem si zvolil mého Milého a proč je sladší než vše na světě.

Mnoho křesťanů se dnes hlásí k následující myšlence, když mluví o lásce Boží.

“Láska je z někoho, kdo miluje, a s láskou je něco milováno.”
Augustin. De Trinitate “O Trojici” Kniha VIII

Na základě této myšlenky o lásce, která je chápána jako existující v rámci Trojice, poznáváme následující:

Pokud je Bůh skutečně—ze své samotné podstaty—Bohem "lásky" (Jan 3:16 a 1. Jana 4:8), potom musíme zvážit následující hlediska. Mohl by někdo, kdo existuje celou věčnost a kdo nás stvořil k vlastnímu láskyplnému obrazu—mohl by tento Bůh skutečně být nazýván láskou, pokud by existoval jen jako jediná bytost? Není snad obzvláště božská láska možná jen tehdy, pokud je stvořitelem našeho vesmíru plurální bytost, která projevuje "lásku" v rámci své božské plurality od počátku věčnosti?...[nyní citace od Bruce Metzgera] “Unitáři tvrdí, že souhlasí s výrokiem, že ‘Bůh je láska.’ Ale tato slova ‘Bůh je láska’ nemají žádný reálný význam, pokud Bůh nejsou alespoň dvě Osoby. Láska je něco, co jedna osoba chová ke druhé. Pokud by Bůh byl jedinou osobou, potom by před stvořením vesmíru nebyl láska. **Neboť aby láska byla podstatou Boha, musel by vlastnit věčný objekt lásky. Dokonalá láska je navíc možná pouze mezi sobě rovnými.** Stejně jako člověk

Radost z mého Milého

nemůže naplnit či uplatnit svou schopnost lásky milováním nižších živočichů, **tak i Bůh nemůže naplnit či uplatnit svou lásku milováním člověka nebo jiného stvoření. Vzhledem ke své nekonečnosti musí mít ve věčném vlastnictví nekonečný objekt své lásky**, určité *alter ego* neboli, abychom použili pojmy tradiční křesťanské teologie, určitého konsubstanciálního, spoluvěčného a vzájemně rovného Syna. *Trojice*, Whidden, Moon a Reeve, strana 115,116.

Prvním bodem k povšimnutí je citace 1. Jana 4:8, kde se píše, že "Bůh je láska". Zastánci tohoto učení Trojice prosazují víru, že tato zmínka "Bůh je láska" znamená tři osoby stejného postavení, které milují sebe navzájem, ale když si tento verš přečteme v bezprostředním kontextu, nacházíme něco jiného.

Milování, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. (8) Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože **Bůh je láska**. (9) **V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život.** (10) **V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.** (11) Milování, jestliže Bůh takto miloval nás, i my se máme navzájem milovat. (12) **Boha nikdo nikdy neviděl.** Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. 1. Janův 4:7-12

Co se týče mého chápání této pasáže, Jan definuje lásku Boha tím, že za nás (vy)dal svého Syna. Na konci osmého verše říká, že Bůh je láska a vzápětí tuto definici rozšiřuje na projev Boha posílajícího svého Syna. Nepoukazuje snad ucelenost použití v tomto úryvku na fakt, že ten Bůh zmíněný ve verši 8 je stejný Bůh jako ve verších 9-12? Nenaznačuje to, že ten Bůh ve verši 8 je Otec a že Jeho láska se projevila skrze (vy)dání Syna?

Rád bych také zmínil, že řecký výraz pro *lásku* v 1. Jana 4:8 je *agape*. Při svém studiu jsem pochopil *agape* jako lásku, která vkládá hodnotu místo toho, aby ji požadovala. Bůh do nás – tím, že (vy)dal svého Syna - vložil hodnotu a je tedy skutečně *agape*. Když se však podíváme na lásku, kterou popisuje

(učení) Trojice, vidíme, že Bůh potřebuje objekt sobě rovný, aby mohl projevit lásku v plné síle. Takový typ lásky požaduje hodnotu a naplňuje potřebu. To není popis *agape*, ale jiného typu lásky.

Agape je často v kontrastu s (láskou) eros, která se nenachází v Novém Zákoně, ale hraje důležitou roli v řecké filozofii. Eros se může vztahovat k vulgární, tělesné lásce, ale v kontextu hellénského myšlení přebírá formu duchovní lásky, která usiluje o získání nejvyššího dobra. **Eros je touha vlastnit a užívat** [potřeba či touha po jiném]; **agape je vůle sloužit bez výhrad...** **Eros je přitahována k tomu, co má největší hodnotu** [potřeba stejného postavení či vzájemé rovnosti]; **agape je projeována i těm nejméně hodným. Eros objevuje hodnotu** [hledá srovnatelné], **zatímco**[sic] **agape vytváří hodnotu.** [činí rovným] **Agape je darovaná láska, zatímco eros je láska z potřeby. Eros vychází z nedostatku, který musí být uspokojen. Agape je překypující hojnost božské milosti.** *Všemohoucí Bůh: Moc, moudrost, svatost a láska*, Donald Bloesch, 2006, strana 147.¹²

I když pro mnoho adventistů je překvapivé pomyšlení, že by si někdo spojoval eros s Boží láskou, takové je běžné chápání v římskokatolické církvi.

Bůh je absolutním a ultimátním zdrojem všeho bytí; avšak tento univerzální princip stvoření—Logos, prvotní příčina—je podobná milenci s nezměrnou vášní pro pravou lásku. **Eros je tímto maximálně povznášena, ale zároveň i tak přečišťována, že se stává tímtež co agape.** Oběžný dopis papeže Benedikta IX., 2005, *Deus Caritas Est* “Bůh je láska.”

To je jedním z hlavních rozdílů mezi učením Trojice a učením o Otci a Synu, takže bych velmi rád tento klíčový bod zdůraznil.

Trojice hledá sobě rovné, zatímco Otec činí sobě rovné.

Radost z mého Milého

Nevýslovně smutnou realitou Trojice je to, že pokud se dokonalá láska objevuje jen vůči sobě rovným, pak nikdo méně než rovný Bohu nemůže nikdy být příjemcem dokonalé lásky. Pokud vnímáme Boha jako tři osoby stejné síly, které milují jedna druhou, potom nikdy nemůžeme být hodni jejich dokonalé lásky. Při tomto pojetí Boha se stáváme náchylnými k tomu, abychom otevírali oči a stávali se podobnými bohům (Gen. 3:5), abychom byli Boží dokonalé lásky hodni. Trojice (učení) mne umísťuje do pozice, kde jsem nucen snažit se být roven Nejvyššímu, abych mohl tuto dokonalou lásku dobýt.

Potěšující realitou mého Milého je to, že vše mu bylo svěřeno do rukou Otcem.

Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. Jan 5:26

Pokud dal Otec Synu, aby měl život sám v sobě, nejde snad o vyjádření agape lásky? Bůh Otec vkládá hodnotu do svého Syna a činí jej sobě rovným. Nenaznačuje snad 1. Janův 4:8 právě to? Protože můj Milý dostal vše od svého Otce, když pohlížím na Syna Božího, pohlížím na Toho, kdo v něj vše vložil. Nepohlížím nadále na obraz toho, kdo získává přijetí díky své rovnosti, ale namísto toho hledím na toho, kdo byl učiněn rovným, protože byl obdařen přízní.

Vím, že můj Pán Ježíš Kristus zdědil vše, co má Otec, skrze toto dědictví je plně božským a v tomto dědictví jsem i já schopen slyšet milující slova skutečného Otce, který promluvil ke svému Synovi. Slova Otec a Syn docházejí svému významu pouze skrze dědictví, které agape umožňuje a eros popírá.

V těchto cenných slovech Otce jeho jednorozenému Synovi nacházíme vlastní ujištění o synovství. Agape Boží plyne skrze Syna a promlouvá ke mně.

A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milý [agapētos], v němž jsem našel zalíbení.“ Matouš 3:17

Slova: „Ty jsi můj Milý Syn, tebe jsem si vyvolil,“ která zazněla u Jordánu, se vztahují na celé lidstvo. Bůh promluvil k Ježíši jako k našemu zástupci. Nezavrhl nás pro naše hříchy a slabosti, ale ukázal, že mu na nás záleží. Udělil nám milost ve svém Nejmilejším (Efezským 1:6). Sláva, která spočinula na Kristu, je důkazem Boží lásky k nám. Vypovídá o síle modlitby, o tom, jak lidský hlas proniká k Božímu sluchu a jak Bůh přijímá naše prosby. Hřích oddělil zemi od nebe a narušil vztah člověka k Bohu. Kristus však spojení s říší slávy obnovil. Jeho láska objímá člověka a sahá až do nebe. Budeme-li chtít překonat pokušení a prosit Boha o pomoc, spočine i na nás světlo, které se z otevřených nebeských bran sneslo na Spasitele. Hlas, který oslovil Ježíše, promlouvá ke každému věřícímu: „Ty jsi mé milované dítě, v tobě se mi zalíbilo.“ „Milování, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ 1. Janův 3,2. *Touba věků*, strana 113 {TV 66.4}.

Právě úplné dědictví Krista odhaluje, že Otec má *agape* (lásku) ke svému Synovi. Pokud by Kristus neobdržel žádné dědictví, potom si touto *agape* nemůžeme být jisti. Pokud by Syn vlastnil veškerou moc sám ze sebe a pak by se obětoval, potom by k němu Otec v uznání toho, co Syn již učinil, choval *fileo* (lásku)¹³. Otec však řekl, že má ke svému Synovi *agape*. To se může stát skutečným pouze skrze Kristovo dědictví. Pouze tím, že svému Synovi dal vše, mohl Otec skutečně prokázat *agape*, protože jen tehdy si můžeme být jisti, že Boží láska není založena na žádné vlastní kvalitě Syna a to je láska, která nás osvobozuje.

Skrze *agape* (lásku) danou Kristu se lze držet těchto slov v Matoušovi 3:17, protože *agape* ve mne vkládá hodnotu a umožňuje mi věřit, že jsem jeho

---

13 Přiměřeně drahý, tedy přítel; aktivně laskavý, tedy spřátelený (stále jako podstatné jméno, podobně jako v angličtině associate - pomocník (pomáhající), neighbor - soused (sousedící) atd. - pozn. přek.): - přítel. *Strongova konkordance* G5384.

Radost z mého Milého

synem skrze Krista, zatímco *Eros* mě odsuzuje, protože požaduje hodnotu, kterou nemám. *Agape* ke mně promlouvá s plným ujištěním, když čtu:

Jdi k mým bratřím a řekni jim: „Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu.“ Jan 20:17

Otec Ježíše je mým Otcem a Bůh Ježíše je mým Bohem. Vlastním to vše skrze Krista, jedinečného Syna Božího, který je největším projevem *agape*, jaký může vesmír kdy poznat. Proto Otec vyvyšuje svého Syna a dává mu jméno nad všechna jména. Kristus Ježíš je největším odhalením Boží lásky *agape*.

Celé roky mi (učení) Trojice nenápadně odjímala radost z poznání, že mě Bůh může skutečně milovat. To vzájemně rovné a souvěčné postavení jejich členů mi vetklo do mysli smutnou lež, že Bůh požaduje hodnotu a touží po těch, kdo mu již jsou rovni. Nyní mohu pln radosti prohlásit, že mé poznání jednorozeného zplozeného Syna mě od této hrozné lži osvobodilo a nyní vidím, že můj nebeský Otec ke mně chová dokonalou lásku a že ve mne vložil všechno bohatství nebes, protože (vy)dal svého Syna, aby ten za mě zemřel. Už se nemusím snažit "být rovný Nejvyššímu". Jeho dokonalá láska *agape* je vším, co potřebuji, abych zůstal spokojeným ve sféře toho, pro co jsem byl vytvořen.

V Kristu Ježíši je tedy má radost úplná. Když pohlížím na svého mocného knížete a vidím jej oděného do Otcovy lásky *agape*, jsem přemožen potěšením. Nacházím klid pro svou duši a skutečně jsem shledal Jeho jho příjemným a Jeho břemeno lehkým.

Dohra

Drahý Otče v nebesích, jak tě velebím, ctím tě a uctívám Tě za tvé něžné milosrdenství a bezmeznou lásku, a to kvůli tomu, že jsi poskytl svého Syna jako mé usmíření, Kněze a Prince. Děkuji ti, že jsi mne zachránil od jisté smrti a odhalil mi nebezpečí a svody pokušitele. Jasně jsi mi ukázal, že jeho sliby byly prázdné a jeho základy jako tekutý písek.

Děkuji, že jsi mě krok za krokem vedl do své svatyně svatých. Moje mosazné vnímání pravdy jsi přečistil a učinil jsi mě podobným čistému zlatu. Nyní za těmito posvátnými zdmi vidím krásu rozevřených květin a palmový strom (1. Královská 6:20). Krmil jsi mne nebeským chlebem a osvětloval mou cestu pravým světlem. Poslal jsi za mnou Elijáše a dovolil ohnivým zkouškám, aby mě očistily. Napříč tím vším jsi však sesílal do mého srdce Ducha svého Syna, který volal: "Abba, Otče."

Drahý Otče, přimykám se k ujištění o Tvém Slově. Jsem přemožen city při tomto pomýšlení. Jsem tedy ukotven k jistotě tvých slov. Kdo by si dovedl představit, že tak nehodný, slabý a pošetilý muž, jako jsem já, může obdržet přízeň mého Boha a dar v podobě jeho Syna?

Tvůj trůn vládne spravedlností, právem a pravdou. Přes to vše Ty jsi korunován milosrdenstvím, trpělivostí a láskou - láskou Agape, která hodnotu vkládá a vytváří, místo aby ji žádala pro sebe.

Radost z mého Milého

Otče, dovol mi setrvat s tebou v této svatyni svatých; všechna má struska ať je odstraněna. Ať je Duch Tvého Syna vždy se mnou a učí mě Tvým přikázáním. Chci, aby byl Tvůj zákon napsaný v mém srdci, a toužím o něm rozjímat dnem i nocí.

Důvěřuji, že můj Milý mi chystá místo ve tvém velkém domě. Jsem pohnut k slzám představou, že mě tak láskyplně přijmeš do svého domu a toužíš po tom, abych tam byl.

Tyto věci z mého srdce ti předkládám ve jménu mého Milého, Tvého jediného narozeného (zplozeného) Syna. Amen.